

Thê Nô

Contents

Thê Nô	1
1. Tiết Tử	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	8
4. Chương 03	13
5. Chương 04	18
6. Chương 05	22
7. Chương 06	29
8. Chương 07	34
9. Chương 08	40
10. Chương 09	47
11. Chương 10	52
12. Chương 11	58
13. Chương 12	63
14. Chương 13	70
15. Chương 14	74
16. Chương 15	79
17. Chương 16	86
18. Chương 17	93
19. Chương 18	99
20. Chương 19 - Phần 1	104
21. Chương 19 - Phần 2 (hết)	109

Thê Nô

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp mặt, cô chỉ biết hắn là một người khá điển trai, có IQ trên 200 và có những hành đ

1. Tiết Tử

Tiết Tử

- Mày vì sao không thể giống như các anh mày, nghe lời của tao? – Người đàn ông trung niên tóc vàng nổi trận lông đình lên, quát lớn.

Người thiếu niên tóc đen, mắt đen thì nhàm chán nhún nhún vai.

- Nếu như tất cả bọn con đều giống như nhau, vậy chẳng có ý nghĩa gì hết. Rõ ràng là có ba người con, lại giống như chỉ có một.

- Im miệng! – Người đàn ông trung niên rít gào.

- Cho dù mày không muốn giống các anh học Quản lý hay Kinh tế, cũng có thể chọn Chính trị hoặc Pháp luật! Vì sao lại đi chọn Vật lý, Sinh hóa, Toán học, còn có cái vũ trụ quỷ quái gì đó nữa! Shit*! Lại còn dám giấu diếm tao như vậy!

- Con thích mà. Thiếu niên vẫn mang vẻ mặt bất cần.

- Hồn xược!

Người đàn ông trung niên rống giận:

- Chuyển khoa! Mày lập tức chuyển khoa cho tao!

- Nhưng mấy tháng sau con sẽ tốt nghiệp mà cha! - Thiếu niên bất mãn kêu lên.

- Hiện tại nếu chuyển khoa rất không hợp đạo lý, nên con mới không...

- Vậy chọn một trong hai khoa Kinh tế hoặc Pháp luật, tiếp tục học.

Người đàn ông trung niên đỏ mặt tía tai, đánh gãy lời thiếu niên đang nói.

- Nếu không làm, mày liền cút ra ngoài cho tao!

- Thật xin lỗi cha. Mặc kệ là khoa Kinh tế hay Pháp luật, con cũng không có hứng thú.

Thiếu niên lại nhún nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

- Vậy đành phải dọn ra ngoài thôi!

Hắn miễn cưỡng xoay người sang chỗ khác, đi ra khỏi thư phòng, thuận tay đóng cửa lại. Mặc kệ “phụ thân đại nhân” đang quát tháo bên trong, đem tiếng mắng mỏ điên cuồng nhốt lại trong thư phòng.

Vừa đi ra khỏi phòng, đã thấy hai người anh đang tựa vào tay vịn, buồn cười lắc lắc đầu nhìn hắn.

- Thực sự muốn dọn ra ngoài sao?

- Đương nhiên.

- Tự do nha! Trời cao biển rộng mình ta ngao du, thật tốt đẹp a!

Anh hai hắn có mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh lục, đang nghênh ngang đi tới cạnh hắn, yêu thương giữ chặt lấy vai hắn.

- Thành nhóc này khá lắm, dám có cái gan chống đối lại cha!

Người anh cả với mái tóc màu nâu cùng đôi mắt xanh lục giống hệt người anh thứ hai, sủng ái xoa xoa mái tóc giống như ca sĩ hát nhạc “punk” của em trai mình - mái tóc đen ngắn, ở phía sau phun đủ các loại màu sắc.

- Yên tâm, bọn anh sẽ âm thầm trợ giúp chú.

- Không cần. - Con người đen của hắn toát lên vẻ bướng bỉnh, chớp chớp mắt nhìn hai người anh.
- Em có học bổng. Giáo sư muốn em đến nhà ông ấy. Ông ấy đã chuẩn bị thay cho em, vừa làm vừa học ở phòng thí nghiệm của trợ lí. Cho nên, tất cả đều OK!

- Đều OK?

Người anh cả không cho là đúng, lắc đầu.

- Còn mẹ thì sao? Chú dự tính sẽ nói thế nào với mẹ? Chú mới ba mươi tuổi mà thôi, chú cho rằng mẹ sẽ đáp ứng cho em rời nhà sao?
- Bên mẹ à? - Thiếu niên bỗng chốc nhếch miệng cười.
- Còn chưa biết nữa. Chờ khi chuyển chỗ ở xong em sẽ gọi ẹ.
- Tiền trăm hậu tấu(1) sao? Tiểu tử! - Anh hai dùng sức ấn đầu của hắn xuống.

(1) Tiền trăm hậu tấu: tức chém người trước tâu lên vua sau, ý trong truyện là đi trước rồi báo mẹ sau.

- Định tính không từ mà biệt sao, như vậy có ác quá không?
- Này, anh hai. Cái này gọi là bo bo giữ mình, không phải là ác. Tự mình đi ra khỏi nhà còn tốt hơn là nhìn thấy nước mắt của mẹ?

Thiếu niên không chịu nổi nữa, trừng mắt nói.

- Thực không hiểu mẹ nhỏ người như thế, sao có thể khóc nhiều tới vậy cơ chứ? Thật muốn hỏi mẹ lúc không cần thì mẹ cất ở đâu.

Hắn chặc chặc hai tiếng, nói tiếp:

- Có lẽ nên bảo ba mang mẹ đi đến Arab đi. Có mẹ ở đó, còn hơn cả một tòa ốc đảo đó!

Anh cả nghe vậy không nhịn được, bật cười.

- Chú nói lời này nếu để mẹ nghe thấy, nhất định sẽ khóc không ngừng cho xem. Chú đừng quên, chú chính là bảo bối của mẹ đó.
- Lấy thùng đựng nước mắt cho bà đi.

Thiếu niên nói xong, bắt đầu bước lên cầu thang. Anh cả cùng anh hai đều đi theo lên.

- Thế nào? Hiện tại đi thu dọn hành lí? Sao vội quá vậy?

Thiếu niên quay đầu hướng bọn họ, chớp mắt mấy cái, hồn nhiên đáp.

- Thừa dịp mẹ không có ở đây thì nên chạy nhanh a! Bằng không bà sẽ giống như Mạnh Khương Nữ khóc trên Vạn Lý Trường Thành, lúc đó em muốn đi cũng không được!

Hai người anh đồng thời lắc đầu cười cười, vẫn cứ đi theo em trai đi lên phòng của hắn.

- Kì thật em cũng biết, nếu để mẹ đi nói với cha, cha nhất định sẽ thỏa hiệp. Vì sao nhất định phải rời đi?
- No, no, em muốn độc lập!
- Liệu đã đủ độc lập? - Anh cả lẩm bẩm nói.

- Còn muốn đi đến từng góc của thế giới. - Hắn không quay đầu lại, hướng phòng ngủ mà đi.
- Mỗi lần nghĩ phép đi du lịch, chú lại không đi. - Anh hai than thở.

Hắn lúc này mới quay đầu lại, lên tiếng phản biện:

- Đây là hai việc bất đồng. Em muốn dùng đôi mắt mình để nhìn thật kĩ, dùng thân mình để cảm thụ, dùng tâm linh để xâm nhập tìm hiểu. Đó không phải là du ngoạn như kiểu cười ngửa xem hoa.
- Thật sự là thâm ảo! - Người anh thứ hai lẩm bẩm nói, anh cả lại nhún mày.

- Vậy chuyên ngành của em thì sao?

- Yên tâm, em sẽ kết thúc chuyên ngành trước. – Hấn nói xong, lại quay lại trước tủ quần áo.

- Kì thực, chỉ cần là đam mê của mình thì dù có học bài cũng có hứng thú.

Người anh thứ hai không cho là đúng, trừng mắt nhìn em trai.

- Thú vị?

- Sau đó em sẽ kiếm việc lo lộ phí, hoặc là...

Hấn suy tư nhíu mày lại, trên tay động tác vẫn không dừng lại.

- Vừa đi công tác vừa du lịch hấn là cũng có thể đi...

- Được rồi.

Anh cả thở dài một hơi, nói:

- Anh mặc kệ việc sau này chú làm, nhưng ít nhất sau khi tốt nghiệp, hấn là có thể về nhà?

Thiếu niên cũng không quay đầu lại, đáp:

- Trở về để cho ba ép em vào công ty?

- Vậy chú dự tính khi nào muốn trở về?

Hấn chậm rãi xoay người lại, nhướn cao lông mày.

- Các anh có nghe nói qua chim bay rồi tổ còn quay trở về sao?

Đại dương mênh mông.

Bầu trời tự do.

Ta sải đôi cánh lớn, vô ưu bay lượn.

Thả hồn mình vào gió.

Để có thể nhìn ngắm muôn màu muôn vẻ khắp thế gian.

2. Chương 01

Chương 1: Khởi đầu.

Gặp nhau là do vận mệnh yên lặng sắp đặt.

Bởi vì sự xuất hiện của em.

Làm cho sinh mệnh của tôi thêm phần tươi sáng.

Cũng cho thế giới của tôi càng phong phú đa dạng.

Tất cả đều là nhờ em...

Lúc này đã vào giữa trưa, ở chính sảnh sân bay có một người con trai với dáng vẻ lưu manh xuất hiện.

Ngoại hình cao gầy, mái tóc nhuộm sáu màu được che đậy bởi chiếc mũ lưỡi trai chỉ để lộ phần tóc đen hồng xen kẽ ở đỉnh đầu.

Chiếc kính mắt thời thượng với kích cỡ to hầu như che hết một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cái mũi cao thẳng cùng cái miệng lúc nào cũng nở nụ cười nhẹ. Trong miệng không ngừng nhai kẹo cao su, làm cho chiếc răng khểnh màu trắng lúc ẩn lúc hiện dưới đôi môi hồng nhuận.

Chẳng những thế, bên tai trái của anh ta còn mang chiếc khuyên tai hình đầu lâu bạc, đồng thời ở cổ tay phải và trên cổ đều có đeo một bộ vòng hình đầu lâu bạc.

Chiếc áo sơ mi màu tím tùy ý lộ ra bên ngoài, không sơ vin, bó sát trên người anh.

Chiếc quần bò rách theo thời trang ôm lấy cặp đùi thon dài rắn chắc, sau lưng là chiếc ba lô leo núi thật to, đôi ủng quân dụng ngắn đi trên đường trông có vẻ cà lố phát phơ nhưng lại đi rất nhanh.

Không để ý đến cái nhìn của mọi người, anh ta đi đến cửa ra vào ở đại sảnh sân bay, chậm rãi tháo kính mắt xuống.

Dưới ánh nắng, một đôi mắt to đen và linh hoạt lộ ra vài phần thông minh, bướng bỉnh. Anh ta hứng thú đánh giá cảnh sắc và mọi người xung quanh.

-Ồ! Thì ra quê hương chính là như thế này! - Gật gật đầu, anh ta tự lẩm bẩm.

- OK. Phải thật cẩn thận tham quan một phen mới được.

Vừa dứt lời, bỗng anh ta hơi hơi nhíu mày, nói

- Thời gian nửa năm hẳn là đủ?

Rồi sau đó lại nhún nhún vai tự nói “Lo cái gì, không đủ lại thêm nửa năm cũng được.”

Anh ta cúi người tiến vào dòng người đang xếp hàng chờ taxi.

- Quý khách, cho hỏi đi đâu? - Tài xế khách khí hỏi.

- Tùy.

Cô không hề ngu ngốc.

Chỉ là trí não có một chút xiu “hay quên” mà thôi a!

Nhưng điều này không thể trách cô được, vốn dĩ khi cô được sinh ra đã thành như vậy.

Cô có chút trẻ con và ngốc nghếch, nhưng như thế cũng không thể ghét cô, bởi vì cô là người rất có trách nhiệm.

Không đủ thông minh nên cô đành đem hết tâm tư dồn vào việc học, lại có quá nhiều thứ để nhớ trong khi đầu cô đã sớm không đủ dùng!

Tất nhiên sẽ có khả năng dẫn đến quá tải nha.

Cô cảm thấy thực mệt.

Thôi thì đành quy tội cho hai chân nhỏ của mình đi!

Mặc kệ cô cố gắng bước hai bước “thật lớn” như thế nào thì vẫn không thể thoát được kiếp “con tầm” của mình.

Liều mình đến cùng cũng vẫn như cũ không theo kịp thời đại, cho nên, cô không tiếp tục theo đuổi a!

Hơn nữa, cô cho rằng như vậy quả thật là lãng phí thời gian!

Dù sao tóc không che khuất mắt là tốt rồi, quần áo có thể che đậy như vậy là đủ.

Ngày thường mặc đồng phục đến trường, lúc tan học thì về nhà, quần áo cũ của anh chị sửa lại cũng đủ mặc.

Trường cứ việc phát hành và bãi bỏ nội quy, cô vẫn như cũ mang theo canh mì sợi ăn trưa và cái kẹp tóc hình Hello Kitty.

Thoạt nhìn, tuy không quá xinh nhưng cũng nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa... “siêu cấp... thường.”

Thôi! Quên đi!

Ai bảo khi sinh cô, mẹ lại quên vài cái linh kiện não cho cô... hoặc là thiếu mấy cái dây thần kinh... thời trang?

Nói tóm lại, vì để cho thanh danh “thiên tài” không bị hủy trên tay cô, cô chỉ có thể liều mạng đọc sách, chỉ hi vọng có thể đuổi kịp được với “tên lửa”, cố gắng giữ một chút khoảng cách nhưng không lộ liễu quá là tốt rồi.

Vì thế, nhà họ Cảnh một nhà trung liệt, à không, “thiên tài” vang danh nổi tiếng gần xa.

Vô cùng gia trưởng là giáo sư Cảnh Giới Khiên.

Chủ tài chính gia đình là giáo sư Viên Loan Anh.

Hai mươi sáu tuổi đã trở thành phó tổng giám đốc tập đoàn Viễn Đông là con trai lớn Cảnh Thụy Văn.

Hai mươi hai tuổi đỗ tiến sĩ trở thành giáo viên trợ giảng là con gái lớn Cảnh Vân Nghê.

Mới mười tuổi đã vượt cấp trở thành học sinh lớp tám là con trai thứ Cảnh Thụy Võ.

Cuối cùng là con gái thứ, người luôn đau khổ nghĩ biện pháp giữ khoảng cách với nhà Cảnh, mười bảy tuổi Cảnh Vân Diệp.

Vân Diệp miễn cưỡng lắm mới vào được một trường trung học phổ thông tư nhân, lại vô cùng cố gắng mới khiến mình không bị ở lại lớp, cắn chặt răng khi phải đối mặt với sự lựa chọn cuối cùng của quãng đời học sinh...

Nói đến việc thi rớt đại học, xem ra là phải đi nhảy cầu hoặc là nhảy lầu!

Thực là một lựa chọn khó, không phải sao?

Vân Diệp ngồi ở trước bàn học, không tự giác rơi vào hoàn cảnh khó xử.

Nghe nói, hai loại tự tử kiểu này khi chết cũng không đẹp mắt chút nào.

Được rồi! Vậy thì tốt nhất là uống thuốc ngủ...

Nhưng mà cô cũng nghe nói, loại tự tử này rất thống khổ vì phải chậm rãi cảm nhận cái chết...

Quên đi, tốt nhất vẫn là đi nhảy cầu! Ít nhất thi thể sẽ được toàn vẹn.

Nhưng sẽ là xác chết phình to!

Nếu bởi vì vậy mà người nhà không nhận ra cô, chẳng lẽ cô phải trở thành thi thể không tên, được an táng ở phần mộ của những người vô danh không bao giờ có người đi thắp nhang sao?

Đã chết rồi mà còn phải chịu đói.

A! A! Như vậy không phải rất bi thảm sao?

Vân Diệp thở dài một tiếng.

Vẫn là chờ thi xong rồi hãy lo tiếp! Bằng không sách vở gì cô cũng nhìn không nổi nữa.

Cốc, cốc, cốc!

Vừa gõ cửa xong, Cảnh Thụy Võ liền tự mình mở cửa bước vào.

- Chị hai, ăn cơm.

- Làm ơn giúp chị bưng một chén lên đây. Không có cá, cảm ơn em.

Vân Diệp vẫn như cũ cúi đầu vào xem sách giáo khoa, ngay cả thời gian rảnh rỗi để liếc nhìn cậu em một cái cũng không có.

Cô đã quên rằng mình vừa mới có thời gian nghỉ ngơi, luôn miên man suy nghĩ cho là “kết quả sau kì thi.”

Cảnh Thụy Võ bước chậm đến bên bàn học, dựa người vào.

- Ăn cơm xong, em cùng chị cả muốn đi xem phim, hát karaoke, chị có đi cùng hay không?

- Không đi, cảm ơn.

Cảnh Thụy Võ lắc đầu không cho là đúng.

- Chị hai, chị như vậy là không được đâu! Thời gian nên học bài thì học bài, nhưng cũng phải có một chút thời gian để giải trí chứ? Chị như vậy là đem áp lực đặt trên người mình, như vậy sẽ không tiếp thu được tốt cho lắm!

- Em đương nhiên là có thể nói như vậy. - Vân Diệp vẫn không ngẩng đầu lên.

- Em chỉ cần dành vài phút xem sách là có thể nhớ được. Thời gian thừa còn lại liền có thể đi chơi thoải mái a!”

- Thật là khoa trương! Xem sách là được rồi? Em chưa từng có khả năng nhớ mãi không quên nha.

Cảnh Thụy Võ kéo ghế dựa lại rồi ngồi xuống.

- Là chị chưa từng dành thời gian để nhìn em một cách nghiêm túc đó thôi. Em chỉ là đem thời gian cho việc đọc sách và giải trí chia thật rõ ràng, tập trung tinh thần vào việc đọc sách, nhưng cũng phải dành ra ít thời gian giải trí để xoa dịu cả thể xác lẫn tinh thần. Mà lúc giải trí thì phải đem tất cả bỏ qua một bên, như vậy não mới được thư giãn, tinh thần mới được thoải mái. - Cậu nhún nhún vai.

- Đây đều do ba mẹ dạy chúng ta nha! Chị đã quên tất cả rồi sao?

- Chị không quên.

Vân Diệp nhăn mày, đau khổ ngẩng đầu.

- Vấn đề là ở chỗ, thời gian học bài cũng như thành tích của chị không bằng một phần mười của em, chị còn có thể làm gì bây giờ? Chỉ còn cách dùng thời gian còn lại để ôn tập thôi!

Cảnh Thụy Võ mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Mọi người đều biết, não Vân Diệp khác với những người còn lại trong nhà. Ngoài cách dùng nhiều thời gian hơn để ôn tập, còn có thể như thế nào đây?

Nhìn đứa em chỉ biết im lặng sau những gì cô nói, Vân Diệp không khỏi buồn rầu chống hai tay lên bàn, nặng nề nâng má.

- Chị thật không biết nếu như lần này thi rớt, chị nên làm cái gì bây giờ?

- Trước cứ sửa trường hoặc chuyên ngành cũng có thể đó!

Cảnh Thụy Võ an ủi, nói:

- Yên tâm, chị chăm chỉ như vậy, ít nhất cũng có thể đậu được chuyên ngành đó, bằng không ông trời thật không có mắt.

Vấn đề là, ông trời luôn luôn không có mắt.

Bằng không sẽ cho cô đi cổ đại đầu thai mới đúng, nơi mà có những nữ tử không tài thì cũng có đức có đất “dụng võ” a.

Kết quả cô lại lưu lạc đến thời hiện đại xem trọng sự nam nữ bình đẳng này, cùng đàn ông tranh to nói nhỏ, chẳng những bóc lột đầu óc, còn chà đạp cả sự tự trọng của cô!

Càng nghĩ Vân Diệp càng thêm ủ rũ.

- Lí lẽ gì đây? Em là cậu em trai kém chị ba tuổi nhưng chúng ta sẽ cùng đi thi đại học! Sau đó em sẽ thi đậu trường chuyên T, đây là điều hiển nhiên mà ai cũng thấy. Vậy mà chị lại chỉ có thể miễn cưỡng đậu vào một trường dạy nghề, lại còn phải nhờ vào ông trời phù hộ! Cho dù ba mẹ không nói gì đi nữa, chính chị tự cảm thấy thật mất mặt!

Không chỉ mất mặt, quả thật làm cho cô muốn tìm một cái hoang đảo không người để trốn.

- Điều này không giống a! Em là...

Vân Diệp đột nhiên đánh gãy lời nói của em trai, âm thanh kích động lại bắt đầu dĩ.

- Không cần nói với chị cái gì giống với không giống! Ba, mẹ, anh, chị, còn có em, tất cả đều giống nhau, chỉ có chị là không giống!

Dứt lời, lại bổ sung thêm một câu.

- Chị chính là loài sinh vật, hiện nay người ta gọi là đột biến!

- Chị... - Cậu bắt đầu dĩ gọi một tiếng.

Khóe mắt thoáng nhìn đến sách giáo khoa nằm trên bàn, Vân Diệp không khỏi bình ổn lại, không còn tinh thần cùng cậu em tranh cãi.

- Quên đi, ngày mai chị phải thi Toán học, em không cần lại...

Cảnh Thụy Võ chỉnh lại tinh thần, xưng phong nhận việc.

- Chị, có muốn để em ôn tập cho không?

Vân Diệp hai mắt sáng lên, lại lập tức ảm đạm xuống, cúi đầu.

- Không cần. Em cùng chị cả không phải muốn đi xem phim sao? Không cần bởi vì chị mà...

Cảnh Thụy Võ bĩu môi, nhún nhún vai.

3. Chương 02

Chương 2: Gặp gỡ.

- Phim không có hết nhanh như vậy, karaoke cũng sẽ không chạy trốn, ngày kia đi cũng được mà!

Vân Diệp do dự một chút, nâng lên hai mắt.

- Thế còn chị cả...

- Nói lại với chị ấy một chút là ổn. - Cảnh Thụy Võ cười cười.

- Có lẽ chị cả sẽ không vui, vậy thì chị cùng mẹ hoặc cùng anh hai đi xem!

- Vậy còn em...

- Em sẽ đi với bạn cùng lớp.

- Được rồi!

Vân Diệp mặt mày lập tức hớn hở, cảm kích hướng cậu em trai vỗ vỗ vai.

- Vậy tất cả nhờ em nhé.

- OK!

Cảnh Thụy Võ lập tức đứng lên.

- Trước cứ xuống ăn cơm đi đã! Ăn xong em sẽ giúp chị ôn bài.

- Ừ.

Vẫn là mái tóc với đủ màu sắc như cái đuôi của chim công khi xòe ra. Chiếc kính mắt được gắn trên đỉnh đầu, quần bò nhiều chỗ rách nát, mặc ở bên ngoài là chiếc áo khoác vàng nhạt.

Bộ trang sức màu bạc vẫn được giữ nguyên, không thay đổi.

Vu Kiệt đeo ba lô đi vào thang máy, một tay vừa cầm chìa khóa xoay tròn, vừa bấm nút lên tầng cao nhất là lầu bảy.

Thang máy đóng lại, anh ta liền bắt đầu huýt sáo theo câu hát “I want to spend my life time loving you”, một đường thổi từ thang máy đến trước cửa nhà.

Anh ta đem chìa khóa tra vào ổ, cửa vừa mở, anh nhấc chân đang muốn tiến vào...

Đột nhiên, anh bất ngờ dừng lại.

Anh nghi hoặc quay đầu lại nhìn phía trên của cầu thang bộ, loáng thoáng truyền đến là một tiếng khóc bị kìm nén.

Anh ta vô ý thức rời khỏi nhà, hướng cầu thang bộ đi đến.

Đi vòng qua, anh ta thấy ở chỗ tối khuất của cầu thang có một cô gái đang ngồi ở bậc thềm che mặt khóc thút thít.

Nhìn đồng phục và cặp sách bên cạnh, chắc là một học sinh trung học phổ thông.

Vì sao cô ta ngồi khóc ở đây nhỉ?

Thất tình ư? Hay là bị ba mẹ la mắng?

Hoặc là thầy/cô giáo? Bị bạn cùng lớp cười nhạo?

Bị bạn bè trêu chọc...

Vu Kiệt vừa âm thầm đoán, vừa nhẹ giọng lên tiếng để không dọa đến cô.

- Tiểu thư, cô... có khó khăn gì sao?

Cô ta không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục ngồi khóc thút thít.

Vì thế, Vu Kiệt thoáng hỏi với thanh âm to hơn:

- Tiểu thư, cho hỏi có phải cô có khó khăn gì không?

Cô ta vẫn tiếp tục như cũ không có phản ứng,

Vu Kiệt lại tăng thêm thanh âm, lần này khẳng định cô ta nghe thấy được.

Nhưng tiếng khóc và tư thế của cô ta vẫn như thế không đổi.

Qua một thời gian vẫn không thấy phản ứng của cô gái, Vu Kiệt bắt đầu nghi ngờ cô ta liệu có phải là học sinh trường khuyết tật hay không?

Lúc này, cô gái mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi lên, nhìn anh nức nở nói:

- Tôi... tôi, khảo (kiểm tra)... tích phân...

- Tích phân? - Vu Kiệt mở miệng lặp lại.

Cô ghen ngào.

- Thành tích của tôi... lại không có vượt qua... tích phân a... Đem qua, em trai còn, còn đặc biệt giúp tôi... ôn tập sách vở... nào ngờ... kết quả...

Cô khóc càng lớn tiếng.

- Ba mẹ nhất định sẽ thật... đau lòng... Anh cả cũng sẽ... thật thất vọng... còn có... Chị cả... chị nhất định sẽ rất tức giận... tôi... tôi...

Vu Kiệt cố gắng nghe xong nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được ngắt lời nói:

- Dừng lại! Dừng nói nữa. Căn bản này giờ tôi không nghe được rồi cuộc cô định nói cái gì.

Anh nghiêng đầu nhìn cô.

- Tiểu thư, cô ở chỗ nào lâu một?

Cô liếc nhìn anh một cái, cắn môi dưới không nói, chậm rãi ngừng khóc.

Anh thở ra một hơi.

- Được rồi! Vậy có muốn vào nhà tôi ngồi để ổn định lại một chút? Rửa sạch mặt, uống một li trà nóng, trước là để tinh thần phần chấn trở lại, sau là sẽ cùng nhau bàn bạc cách giải quyết khó khăn của cô, được không?

Cô lau lau nước mắt, nghi ngờ nhìn hắn.

- Anh... không phải là người xấu chuyên đi dụ dỗ con gái chứ?

- Dụ dỗ con gái?

Vu Kiệt kinh ngạc nhìn cô gái có khuôn mặt ngây thơ này. - Tất nhiên không phải, trông tôi giống người xấu lắm sao?

Nào có ai hỏi như vậy chứ? Nếu là người xấu cũng sẽ không tự thừa nhận!

Cô lại lau lau nước mắt, rồi sau đó cao thấp đánh giá anh.

- Kiểu tóc và cách ăn mặc của anh đều rất giống người xấu, nhưng là...

Cô cẩn thận nghiên cứu khuôn mặt anh.

Trên khuôn mặt tuấn tú nhả nhận là ngũ quan hài hòa, hai tròng mắt thông minh linh hoạt, cái mũi cao thẳng, đôi môi lớn nhỏ vừa phải luôn nở nụ cười thân thiết, nhu hòa...

Anh ta thật điển trai, cả người tràn đầy hơi thở đầy sức sống, lại không phải là kiểu người quá mức đẹp mắt làm cho người ta cảm thấy xấu hổ mà không dám tiếp cận.

Tất cả cử chỉ lời nói của anh đều đem đến cho người ta cảm giác thật thoải mái, giống như sự thân thiết tự nhiên khi ở bên anh trai vậy.

- Nhìn mặt của anh lại không giống. - Cô trịnh trọng gật gật đầu.

- Tôi nghĩ anh không phải là người xấu.

Vu Kiệt cảm thấy dở khóc dở cười.

- Vì mặt không giống?

- Ừ.

Cô cho không có gì lạ gật gật đầu.

- Ba tôi nói, nhìn người không thể nhìn ở vẻ bề ngoài mà phải để ý nhân cách bên trong. Vấn đề ăn mặc là dựa vào sở thích của anh. Tuy thoát nhìn không giống là người tốt nhưng sẽ không phải như vậy, là do ba tôi nói.

Cô lại một lần nữa nhấn mạnh.

- Mặt của anh mới là nơi thể hiện rõ nhất nhân cách thực, mới có thể đại diện cho tấm lòng thiện ác của anh.

Có nghĩa là, nhìn người thì không thể nhìn biểu hiện ở bên ngoài, tấm lòng bên trong mới là quan trọng.

Nói cách khác, một người tốt hay xấu hoàn toàn được quyết định bởi nhân cách thiện ác.

Nhưng điều đáng nói ở đây là, một cái đạo lý làm người hay như vậy lại bị ai đó giải thích một cách bừa bãi. Chẳng trách làm cho đầu óc Vu Kiệt phải choáng váng một hồi lâu, trừng mắt nhìn cô một lúc sau đó lắc đầu lẩm bẩm...

- Ông trời, cô ta đang nói cái gì thế không biết? Cái gì mà sở thích, cái gì mà nhân cách thực, thật là không ra thể sự gì hết.

Cô ta không phải mới từ trại tâm thần ra đấy chứ?

Anh liếc nhìn khuôn mặt đầy nghiêm túc của cô, không khỏi thở dài:

-Được rồi! Nếu đã nói tôi là người tốt thì đến nhà của tôi để nghỉ ngơi, chắc sẽ không có gì đáng lo chứ?

Không ngờ cô vẫn tiếp tục nhún mày do dự.

- Nhưng là... ba tôi nói không thể tùy tiện ở cùng với người lạ...

Vu Kiệt trợn trắng mắt, đang muốn mở miệng khuyên nhủ, cô lại nói:

- Anh tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà ở chỗ nào?

Vu Kiệt ngẩn người, thực tự nhiên trả lời:

- Vu Kiệt, hai mươi tư tuổi, ở tại... - Anh chỉ chỉ dưới lầu.

- Tôi tên là Vân Cảnh Điệp, năm nay mười bảy tuổi, tôi cũng ở tại khu này.

Cô gật gật đầu, sau đó cười nói:

- Tốt lắm, như vậy chúng ta đã không phải là người xa lạ nữa rồi. Tôi có thể theo anh về nhà.

Trời ạ! Anh thật bị cô đánh bại!

Vu Kiệt thừa nhận, rốt cuộc cô cũng đánh vỡ kỉ lục chưa bao giờ nhận thua của anh!

Cô gái này gây thơ đến nỗi làm cho người ta phát điên, đơn thuần gần như ngu ngốc!

Vu Kiệt không nhịn được vừa âm thầm thở dài vừa dẫn theo Vân Điệp về nhà, mà Vân Điệp vẫn còn tiếp tục nói nhỏ.

- Kì thực, vào ngày nghỉ, lúc em trai của tôi đi chơi sẽ xịt này nọ trên tóc, cũng giống như anh vậy. Có đôi khi là màu đỏ, có đôi khi là màu vàng, trông rất vui nha! Chị cả tôi cũng có một ít thứ kì quái như vậy, chị gọi nó là thứ cần thiết để xây dựng nên cá tính! À, em trai của tôi cũng cố ý làm ra một ít quần bò bị rách, rất giống với cái của anh, nhưng là cái của anh như vậy... Ách, chắc là nghệ thuật cấp cao.

Vu Kiệt bước vào nhà, quay lại nhìn Vân Điệp đứng ở cửa đang mở to mắt không ngừng tò mò đánh giá trái phải.

Bên trong hẳn là phòng ngủ, có một pho tượng nhỏ được đặt bên cửa sổ.

Căn phòng rộng khoảng chừng có 20, 30 m2 không gian thoáng đãng. Trong phòng ngủ được lát mặt gỗ sang trọng, chiếc giường với hai tông màu hồng đen kết hợp khiến căn phòng càng thêm nổi bật.

Trên giường, phía bên phải có một ít sách cùng bút kí, còn lại bên kia là những bản âm hưởng.

Phía trên là điện thoại cùng đĩa CD, cuối giường là một chút quần áo tùy tiện như áo sơ mi, áo khoác, quần dài cùng một ít... quần áo bên người.

Ở giữa có bàn học, máy tính, đồ ăn gì đó, máy đánh chữ. Còn có một giá sách nằm ở bên cạnh tường với không ít quyển sách cùng các tờ giấy rơi lá tả dưới đất.

Nhà bếp và nhà ăn bên cạnh nhau chỉ cách một bức tường. Bàn ăn giống như chưa bao giờ dùng qua.

Chính giữa là phòng khách với một tấm thảm tứ bình, bàn ghế được làm bằng gỗ, gối dựa, gối ôm có ít nhất là bảy,tám cái với đầy đủ hình dạng như: hình tròn, hình dài, hình vuông, thậm chí còn có cái hình nằm cạnh.

Điểm đặc biệt ở trung tâm là một cái TV to 38 inch chiếm gần như toàn bộ không gian, nó được đặt cách trên cao nửa mét tại cánh cửa xoay tròn, vô luận mình ở trong phòng nào đều có thể xoay nó lại theo ý mình để xem.

Lấy ánh mắt của một người bình thường đến nhận xét thì mặc kệ là cách trang trí hay sắp xếp đều cho thấy, đây là một không gian thoải mái, rất có cá tính của chủ nhân ngôi nhà.

Nhưng cũng sẽ có vài người cho rằng ngôi nhà thật lộn xộn, thiếu phong cách của chuyên gia.

Vu Kiệt khoanh tay trước ngực, tựa người vào cửa chờ câu phê bình của cô.

Vân Diệp chậm chạp xoay người lại, hoang mang hỏi:

- Anh không tắm hay đi toilet bao giờ sao?

Vu Kiệt nhất thời sửng sốt.

- Hả?

Vân Diệp đánh giá căn phòng lại một lần nữa.

- Hay là do anh quên nói với người ta làm một phòng tắm?

- Phòng tắm?

Vu Kiệt nháy mắt mấy cái, nhìn lại căn phòng được mình thiết kế một cách tỉ mỉ, lại nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang nghi hoặc của cô.

Phòng tắm? Phòng mà chuyên để đi vệ sinh?

Phòng mà sẽ phá hoại không gian hoàn mỹ?

Không!

Tám trăm năm trước, anh đã sớm đem nó đá ra bên ngoài ban công rồi, nếu để nó ở lại trong này thì thật mất thẩm mỹ a!

Nhưng là nhìn Vân Diệp, một người có suy nghĩ đơn giản, tựa hồ đối với chỗ này rất có mối quan tâm đặc biệt, vì vậy, anh đành bất đắc dĩ chỉ về hướng của mặt sau ban công.

- Ở bên kia, ngoài ban công, bên cạnh máy giặt có một cánh cửa, mở ra đi vào là được.

- Vâng. - Cô ngượng ngùng gật gật đầu.

- Tôi muốn đi rửa mặt.

Chờ cô rửa sạch sẽ, chải thẳng mái tóc, lại sửa sang bộ đồng phục cho ngay ngắn rồi mới đi ra.

Vu Kiệt đã sớm nhàn nhã ngồi ở trên ghế chờ cô, trên bàn là trà, trái cây vẫn còn tươi đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

- Ngồi đi.

Anh nhiệt tình tiếp đón, rót hai ly trà nóng. Vân Diệp rụt rè cười cười, hai chân khép lại khi ngồi đối diện với anh.

- Sang năm thi đại học? - Anh hỏi.

- Anh làm sao mà biết? Vân Diệp ngạc nhiên nhìn anh.

Anh chỉ vào bảng tên trước ngực cô, cô giật mình cười gật đầu.

- Thực lo lắng? - Anh lại hỏi.

- Không phải lo lắng.

Cười mỉm thoáng chốc chuyển thành cười khổ.

- Là tuyệt vọng. - Anh như có chút suy nghĩ chăm chú nhìn cô.

- Thành tích rất kém?

- Không phải rất kém. Vân Diệp cầm lên ly trà, đem mặt giấu ở sau ly, chán nản trả lời:

- Là chết chắc rồi.

Vu Kiệt chau chau mày.

- Chỉ cần chưa đến lúc cuối cùng, hi vọng sẽ luôn luôn tồn tại.

Cô im lặng không nói, cúi đầu uống trà.

- Có lẽ... Anh im lặng một lát.

- Không nhất định phải thi đại học, không phải sao? Có lẽ tài năng của cô không nằm ở việc học bài...

4. Chương 03

Chương 3: Gia sư.

- Không được!

Cô đột nhiên ngẩng đầu, kích động nói:

- Tôi nhất định phải thi đậu đại học! Tôi không thể không đi thi!

Anh im lặng nhìn cô.

- Vì sao?

- Anh không hiểu... - Cô cắn cắn môi dưới.

- Nhà của tôi mọi người đều rất giỏi, bọn họ... bọn họ đều có những biểu hiện và thành tích cực kì xuất sắc. Ba tôi, mẹ, anh cả của tôi, chị cả, thậm chí em trai của tôi... chỉ có tôi... tôi...

Cô buồn bã nhìn anh.

- Tôi đã thực cố gắng học tập, thực sự! Nhưng không biết tại sao, tôi không thể nào xuất sắc giống như bọn họ được, thậm chí... thành tích luôn tồi tệ...

- Ba mẹ cô có ép buộc cô không?

Vân Diệp lắc đầu.

- Không có, bọn họ không có ép tôi, nhưng là...

Cô ai oán thở dài.

- Bọn họ không thích mang tôi cùng ra ngoài. Nếu có bạn bè, đồng nghiệp đến nhà chơi sẽ luôn bảo tôi ở lại trong phòng, bởi vì bọn họ không biết nên giải thích như thế nào với mọi người, rằng con gái của giáo sư đại học lại học tại một trường trung học phổ thông không xuất sắc.

Vu Kiệt nghe tới đây liền nhăn mày.

- Cho nên tôi phải thi đậu đại học.

Môi cô run lấy bầy.

- Tôi không muốn lại làm cho bọn họ xấu hổ khi giới thiệu với người khác về con gái của mình.

Im lặng một lúc lâu sau, Vu Kiệt mới tiếp tục mở miệng:

- Cô không có đi học thêm sao?

- Học thêm? - Vân Diệp nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

- Ba mẹ là giáo sư đại học còn chưa giúp được tôi, học thêm thì làm được gì?

- Nếu người nhà cô thật sự xuất sắc như vậy, bọn họ sao có thể không giúp được cô?

- Bọn họ đã từng thử.

Cô xấu hổ cúi đầu

- Nhưng tại tôi quá ngốc, nên bọn họ đều đã buông tha. Bọn họ thừa nhận không giúp được tôi, bây giờ ngẫu nhiên chỉ có em trai chịu dạy tôi.

- Em trai cô?

Vu Kiệt ngạc nhiên nâng mày.

- Cậu ta bao nhiêu tuổi? Sẽ không phải là em trai song sinh của cô chứ?

- Mười lăm tuổi, nhưng cũng là học sinh cấp ba. Nói như vậy, chắc hẳn anh có thể đoán được, em ấy là một học sinh thiên tài.

Vu Kiệt ồ một tiếng, lại là đoạn im lặng ngắn ngủi. Sau đó anh chậm rãi hỏi:

- Cô học Toán rất kém sao?

Mặt cô đỏ lên, cô nói ngắn gọn:

- Tích phân.

- Là do không nhớ được công thức, hay là...

- Công thức thì tôi nhớ được. Nhưng khi áp dụng chúng thì liền hoàn toàn không hiểu? Hoặc vì sao phải dùng công thức ấy? Não của tôi căn bản là không theo kịp, có đôi khi ngay cả đề bài tôi xem đều không hiểu.

Cô ảo não nói:

- Toán học là môn khiến cho người ta ghét nhất!

Cuối cùng cô bình luận.

- Chán ghét?

Anh lặp lại một cách không thể nào hiểu nổi.

- Làm sao có thể chán ghét được? Cô không biết là nó rất hấp dẫn sao? Mỗi một bài toán khó đều rất có tính thách thức. Hơn nữa, cô không biết là mỗi khi cô suy nghĩ, dùng hết đầu óc giải quyết một bài toán khó, khi tìm ra được đáp án là lúc có cảm giác hân hoan hạnh phúc, một loại chiến thắng kiêu ngạo sao?

- Không có, tôi chỉ cảm thấy đây là một loại chinh phục đầy bi ai. - Vân Diệp lẩm bẩm.

Vu Kiệt nháy mắt mấy cái lại ồ một tiếng, tiếp tục hỏi lại:

- Vậy cô có học giỏi môn gì hay không?

Vân Diệp lại một lần nữa cúi đầu xấu hổ, đồng thời rũ mắt xuống.

- Tôi đã hiểu.

Vu Kiệt nói nhỏ, anh bắt đầu đánh giá một cách nghiêm túc cô gái trước mặt, cũng âm thầm suy nghĩ.

Không phải là một cô gái thông minh nhưng thật rất ngây thơ, hồn nhiên.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là sự phân phối hài hòa giữa các ngũ quan, cái mũi khéo léo hoàn mỹ giúp cho người ta biết được tính cách ôn nhu hiền hòa của cô, cái miệng nhỏ nhắn tinh tế hơi hơi mấp máy khiến cho con người ta thật có thiện cảm.

Dưới mí mắt là con ngươi đen non nớt thuần khiết đang không ngừng trộm dò xét anh.

Ở cô tỏa ra một loại hơi thở tự nhiên, nữ tính, yếu ớt, bất lực, làm cho sâu trong nội tâm anh dâng lên ý niệm và khát vọng có thể được bảo vệ cô.

Một loại cảm giác chưa bao giờ có.

Anh là người tôn trọng cảm giác, luôn theo cảm xúc để mà làm việc.

Anh cũng không có ý định làm trái với tâm ý của mình. Cho nên, anh lại một lần nữa nghe theo tiếng gọi của lòng mình - giúp cô thoát khỏi ưu phiền, cho dù như vậy có thể phá hư kế hoạch vốn có của anh.

- Ba mẹ của cô có phải rất nghiêm khắc hay không? Anh hỏi.

- Ý của tôi là, cô có thể thường xuyên ra ngoài sao?

- Không, bọn họ rất “hiện đại.”

Cô nghi hoặc lắc đầu.

- Chưa bao giờ can thiệp vào việc làm của con gái, nhất là tôi, bọn họ...cũng không thường chú ý đến tôi.

Là không quan tâm cô!

Vu Kiệt cố gắng áp chế cơn tức giận không hiểu sao nổi lên ở trong lòng, hướng cô tươi cười một cách ôn hòa.

- Vậy cứ buổi tối từ nay về sau, cô cứ đến đây đi. Nhà cô ở chỗ nào lâu một?

Cô nở nụ cười ngượng ngùng.

- Căn hộ cuối cùng ở lâu một.

- Ồ! Như vậy là hàng xóm rồi! Vậy tốt nhất... Không được, thời gian quá muộn lúc đi về sẽ rất nguy hiểm. - Anh nói.

- Từ nay về sau, cô ăn xong cơm tối liền đến đây, tôi giúp cô học thêm.

- Anh? - Cô trừng mắt kinh ngạc.

- Anh giúp tôi học thêm?

- Nhìn tôi như thế này thôi...

Anh mím môi cười thần bí.

- Thật ra, tôi có rất nhiều kinh nghiệm dạy học nha!

Vân Điệp lắc đầu.

- Tôi không phải là không tin anh, mà là ngay cả ba tôi giáo sư đại học cũng chịu thua. Anh làm sao có cách gì giúp được tôi đây? - Cô do dự nói.

- Không tin tôi sao? Vu Kiệt mỉm cười tà ác.

- Hay là sợ tôi có tấm lòng không tốt?

- Không phải vậy!

Vân Điệp bị anh chọc cho nở nụ cười.

- Chỉ là tôi sợ làm tốn thời gian của anh mà thôi.

- Tôi còn không sợ thì cô sợ cái gì?

- Tôi...

- Được rồi! Cứ làm như vậy đi.

Vu Kiệt không nói gì nữa tự đưa ra quyết định:

- Ngày mai bắt đầu, được không?

- Vậy, được rồi! Kia... Vân Điệp chần chờ nhìn anh.

- Chúng ta cứ thử trước một tuần là được.

- Được! Trước hết thử một tuần. - Anh rộng rãi nói.

- Hi vọng tôi sẽ không làm phiền anh.

Vân Diệp ngượng ngùng cười cười.

- Anh ở đây một mình sao? Ba mẹ anh đâu?

Anh duỗi thẳng hai chân ngả người ra, hai cánh tay vòng qua sau đầu.

- Ở nước Mỹ.

- Di dân sao? - Cô tò mò hỏi.

- Không phải, ba tôi là người Mỹ còn mẹ là người Đài Loan.

Nói xong, anh tựa đầu ra sau ghế.

- Hả?

Cô kinh ngạc mở lớn miệng.

- Vậy anh là người nước Mỹ sao?

Anh hướng cô nhìn lại, trưng ra bộ mặt trêu chọc:

- Thật ngượng ngùng, tôi lớn lên giống mẹ.

Cô không dám tin trừng mắt nhìn anh.

Anh cười cười:

- Vu Kiệt là tên Trung Quốc của tôi, tên của tôi vốn là Jamie. Tôi còn có hai anh trai có bộ dáng so với ba thì giống như đúc, hắc hắc! Cùng một loại lão đầu tử.

- Thì ra là vậy! Tôi đã hiểu. - Vân Diệp sáng tỏ gật gật đầu.

- Bởi vì mẹ của anh là người Đài Loan, cho nên một mình anh về đây tham quan, đồng thời học tập văn hóa Trung Quốc. Tôi nói đúng hay không?

Vu Kiệt từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai.

- Anh học đại học ở đâu? - Vân Diệp hỏi

- Anh vẫn còn đi học chứ? Phần lớn người ngoại quốc muốn hiểu rõ văn hóa Trung Quốc thì đều sẽ đến trường học tập, thu thập thêm một ít kiến thức về lịch sử, văn hóa Trung Quốc. Sau một thời gian học xong thì sẽ đi mọi nơi để du lãm thắng cảnh.

Vu Kiệt ngửa đầu nhìn trần nhà:

- Cô nói đúng.

- Tôi biết.

Cô đắc ý nói:

- Nếu anh đơn thuần chỉ đến đây du lịch thì sẽ đeo ba lô trên lưng, đi đến mọi nơi. Sẽ không thuê riêng một căn hộ như thế này! Còn có vài thứ kia nữa...

Cô chỉ vào hướng bàn học.

- Đây căn bản không giống với căn hộ ở tạm thời, có bộ dáng chuẩn bị rời đi!

Cô ngược mắt nhìn anh:

- Anh dự tính muốn ở đây bao lâu?

- Chắc khoảng nửa năm đến một năm.

Vân Diệp bỗng nhiên nhủ mày lại:

- Vậy việc anh giúp tôi học thêm có thể hay không làm trì hoãn thời gian đi du lịch của anh?
- Sẽ không.

Vu Kiệt nói chắc chắn, lại lập tức bổ sung:

- Bất quá nếu như cô muốn trả ơn tôi, vào ngày nghỉ có thể theo giúp tôi đi du lịch, một người ngắm cảnh cũng chẳng gì thú vị.
- Ngoại trừ lúc ăn và ngủ, thời gian còn lại của tôi đều dành cho sách giáo khoa.

Cô cười cười nói lời xin lỗi:

- Tôi chỉ sợ mình không có thời gian để cùng anh đi du lịch thôi!

Anh thu hồi hai tay nãy giờ để sau đầu, cùng cô đối mặt, đồng thời cho cô một nụ cười đầy tự tin:

- Yên tâm, tôi sẽ làm cho cô có thời gian.

Gần một tháng trôi qua, Vân Diệp thật sự thừa nhận năng lực của Vu Kiệt.

Phương pháp dạy học của Vu Kiệt hoàn toàn khác biệt với người khác.

Anh chưa bao giờ dùng qua sách giáo khoa, cũng không cho cô xem sách giáo khoa.

Anh sẽ kể chuyện cho cô nghe, nhờ thế mà những tên địa danh, niên đại hay sự tích trong môn Lịch sử từng khiến cho cô đau đầu, bây giờ đột nhiên trở nên cực kỳ thú vị và dễ nhớ.

Tuy học sinh luôn không thích nghe giảng nhưng họ thường sẽ nhớ rất kĩ những câu chuyện từng được nghe kể.

Môn Địa lí càng hấp dẫn cô hơn.

Anh luôn lấy ra một tấm bản đồ thế giới, đem vài cuốn sách du lịch để trên bàn. Sau đó anh bắt đầu cùng cô thảo luận những nơi nào có cảnh quan đặc sắc hay phong tục bản địa thú vị, “thuận tiện” giải thích luôn vì sao địa phương này lại có thời tiết đặc thù như vậy hoặc ở nơi đó thì có những cây hoa hay khoáng sản gì.

Kết quả, Địa lí từng là môn khiến cô buồn ngủ nay trở thành niềm khát vọng được biết rõ ngọn nguồn thế giới!

Cô có thể nhớ kĩ tên thành phố này là của quốc gia nào, có những địa điểm nổi tiếng nào để tương lai có cơ hội sẽ đi xem.

Môn Tiếng Anh thì có chút mệt nhưng vẫn rất thú vị.

Chỉ cần đến giờ dạy học tiếng anh, anh liền bắt đầu nói tiếng anh đồng thời cũng bắt cô trả lời bằng Tiếng Anh, nên mỗi khi nói, cô đều áp dụng hoặc sai ngữ pháp.

Vì thế, mỗi một câu cô nói đều bị anh sửa lại.

Về sau tiến bộ đến độ nói vài câu mới bị sai một lần, điều này làm cho cô tự tin vào bản thân mình hơn rất nhiều.

Anh không có dạy Ngữ văn, anh nói bởi vì anh là người ngoại quốc nên không có tư cách dạy cô Ngữ văn, nhưng anh vẫn giúp cô làm vài bài tập quan trọng.

Nếu trên trường có kì thi, anh rất hay chọn ra những bài trọng điểm, hầu như trúng đến 80%.

Cuối cùng chỉ còn lại môn toán học khiến cho cô chán ghét!

Anh không để ý đến chương trình giảng dạy ở trên trường mà bắt đầu lại từ đầu.

Năng lực lí giải của cô không tốt nên anh thường dùng cách đơn giản nhất để giải thích. Năng lực suy nghĩ của cô cũng không nhanh nhạy, anh sẽ dạy cô cách áp dụng công thức nhanh nhất.

Anh dùng cách thú vị để nói đến những vấn đề phức tạp, dùng sự kiên nhẫn để giúp cô bỏ đi nỗi sợ hãi với Toán học, thậm chí hi sinh cả ngày nghỉ của mình để giúp cô theo kịp tiến độ.

Vì thế, đến lúc Vân Diệp ôm bài toán được ba mươi điểm của mình thì đã vui quá mà khóc, cô quyết định sẽ cùng anh đi du lịch.

5. Chương 04

Chương 4: Tình ý lưu luyến.

Vu Kiệt đang gọi điện thoại thì nghe thấy tiếng gõ cửa, anh một tay cầm điện thoại không dây cùng đối phương nói chuyện, một tay mở cửa cho cô vào nhà.

Cô thực tự nhiên bước vào, cởi giày đặt ở cạnh cửa ngăn tủ đựng giày dép, túi xách thì ném ở trên ngăn tủ, sau đó đi thẳng đến cạnh giường, nơi có một đống hỗn loạn như đống rác.

Anh dựa vào bàn học bên cạnh nhìn cô loay hoay dọn dẹp, cô chuyển hướng lực tìm quần áo, CD, sắp xếp lại bộ sách, máy tính, ném vỏ bánh kẹo, đồ ăn vặt ở trên giường vào sọt rác, vo tròn lại những bản giấy nháp...

- Thực xin lỗi, tôi thật sự không thể đồng ý với cô.

Cô một lần nữa giặt sạch rồi phơi khô khăn trải giường, vỗ sạch bao gối.

- Thật không có biện pháp. Nếu tôi vì cô mà phá vỡ nguyên tắc của mình thì những người khác cũng sẽ bắt chước cô, đưa ra những yêu cầu giống như vậy, đến lúc đó tôi sẽ mất đi lí do để từ chối các cô gái khác.

Cô ôm quần áo dơ cho vào trong máy giặt ngoài ban công.

Tiếp theo cô vào phòng bếp kiểm tra thì nhìn thấy một chén vừa ăn xong và một bát mì chưa ăn.

Cô liền nhìn về phía Vu Kiệt bằng ánh mắt không bằng lòng, ngón tay lắc lắc tỏ vẻ không đồng tình, Vu Kiệt nhún vai cười cười.

- Xin lỗi, thật sự không được.

Cô cầm chén bỏ vào thùng rác, sau đó kiểm tra nồi cơm thì thấy vẫn còn cơm thừa liền mở tủ lạnh lấy thịt băm cho vào lò vi sóng để làm tan đá, ngay sau đó lại lấy rau cải, hành, tỏi...

- Không có, tôi chưa từng đồng ý qua lời mời của một ai.

Cô bắt đầu nấu ăn còn anh thì ra phía sau bàn ngồi xuống rồi chậm rãi trả lời điện thoại.

Đem điện thoại kẹp giữa vai và cằm, hai tay không rảnh rỗi mà tiếp tục gõ bàn phím máy tính.

- Không có, đó chỉ là tin đồn mà thôi, cô ấy là tôi tìm tôi nhưng tôi cũng không có đồng ý với cô ấy.

Máy tính bắt đầu hiện ra tài liệu.

- Không được, tôi thật sự không thể đồng ý với cô.

Anh kiểm tra giấy trên máy đánh chữ.

- Có lẽ nên tìm Lam Phấn Văn xem sao, tiết học của các người dư thời gian đều giống nhau thôi! Tôi nghe nói hần muốn đuổi theo cô, không phải sao?

Hần di động chuột:

- Hoạt động đoàn? Cái gì đoàn?

Máy đánh chữ bắt đầu hoạt động, một ít tờ giấy đi ra có hình giống với con dấu.

- Có thể! Nhưng phải là dịp tôi có thời gian rảnh...

Một mùi thơm nức mũi truyền đến làm hắn không tự chủ quay lại nhìn về hướng phòng bếp, chỉ thấy thân hình yếu đuối của Vân Diệp đang không ngừng bận rộn.

- Vậy không được... Phải, buổi tối hay ngày nghỉ đều không được, tôi có công việc khác phải làm.

Mở ra tờ tài liệu mới fax xong, anh nhíu mày nhận xét.

- Thật xin lỗi, buổi chiều hôm nay không được, tôi hiện tại có việc.

Anh nhìn Vân Diệp bưng thức ăn đi ra thì cười cười.

- Tổ chức sinh nhật? Ai tổ chức sinh nhật... À! Thì ra là phó giáo sư Ôn! Có thể chứ! Chỉ cần là ban ngày của ngày bình thường thì tôi hẳn đều là sẽ rảnh.

Lúc này, đối phương hình như nói rất nhiều, bởi vì một hồi lâu sau mà Vu Kiệt vẫn chưa lên tiếng trả lời, không gian lớn như vậy mà chỉ có âm thanh của máy đánh chữ và âm thanh xào rau.

- Không có, tôi không hề có ý định muốn trì hoãn, cách cư xử luôn như nhau cũng không có gì đặc biệt cần chú ý. Tôi đối với mỗi một người bạn học đều cư xử bình đẳng. Trợ giảng? Là ai? Không nên nói như vậy, “bây bạ”, tôi cũng không có biết cô ta, cô ta sao có thể muốn theo đuổi tôi được? Gặp mặt tôi một lần đã muốn theo đuổi tôi? Vậy cô ta nhất định là “thế giới hoa”, gặp mặt người một lần đã muốn theo đuổi.

Đối phương lại nói một hồi dài, Vu Kiệt bắt đầu không kiên nhẫn, tay gõ gõ mặt bàn.

- Đẹp gái? Ánh mắt cao hơn trời...

Anh thở dài.

- Điều này cũng không có liên quan gì đến tôi.

Vu Kiệt nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế, đối phương hình như rất nhẫn nại liên tục lên tiếng.

Lại là một hồi lâu sau, anh thở dài:

- Làm ơn, cho dù tất cả bạn học đều là nữ, cô giáo hoặc giáo sư đối với tôi đều có hứng thú, thì cũng không có quan hệ gì với tôi! Ngay từ đầu, không phải tôi đã cho thấy rõ lập trường sao? Ngoại trừ hoạt động của trường học và tập thể, nếu mời tôi tham gia cái gì tôi đều sẽ nhất quyết từ chối, tuyệt đối không có ngoại lệ!

Anh mệt mỏi xoa bóp huyệt thái dương.

- Nói thật đi? Nói thật đi cái gì... Không có, ở nước Mỹ tôi cũng không có bạn gái, ở một đất nước nào đó trên toàn thế giới này đều sẽ không có... Tại sao? Đối Dung Ngọc, hình như chuyện này không có liên quan gì đến cô đâu?

Lại nghe một lúc lâu sau, đầu Vu Kiệt đột nhiên gục xuống, cái trán để ở trên bàn:

- Ông trời! Cô không phải là đang nói đùa đi? Vì tôi quyết đấu? Quyết đấu cái gì? Dùng đao hay dùng kiếm?

Vân Diệp lại đem ra hai món ăn, đồng thời vẫy tay gọi anh, anh liền đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, thịt băm xào rau cải, chín tầng tháp trứng ốp lếp, vừa ngon vừa đẹp làm Vu Kiệt phải liên tục nuốt nước miếng.

- Tốt lắm, tốt lắm, dù sao tôi cũng chưa có thích ai cả, cũng không có hứng thú trở thành đối tượng theo đuổi của một ai.

Anh nhanh chóng cầm lấy đôi đũa gấp miếng thịt băm cho vào miệng:

- Thật xin lỗi, tôi còn có việc, không cùng cô nhiều lời nữa, bye!

Vân Diệp lại đem ra món canh ngô đặc còn nóng hổi, rồi sau đó quay người múc cơm.

- Tiểu Diệp, cô tuyệt đối sẽ trở thành người vợ đảm đang nhất trên thế giới, giỏi về việc nhà lại có tay nghề nấu ăn cực ngon, sau này ai cưới được cô thì thật có phúc. - Vu Kiệt vừa ăn vừa nói.

Mấy ngày trước, sau khi cô vì anh làm đồ ăn khuya, anh liền thường xuyên quần quýt đòi cô nấu cơm cho anh ăn, thậm chí nhịn đói đến buổi tối để chờ cô qua học thêm sẽ giúp anh nấu cơm tối.

Anh thật sự không rõ rốt cuộc người nhà của cô đang nghĩ cái gì, nhưng nếu Vân Diệp là người nhà của anh, anh khẳng định sẽ bắt cô làm việc giống như bảo mẫu.

Vân Diệp cười tủm tỉm bưng ra hai chén cơm, Vu Kiệt lập tức ăn như lang như hổ, còn nói không rõ.

- Hôm nay sao cô tan học sớm thế?

- Thi thử.

Cô bưng lên chén cơm ăn chậm chậm. Anh nhìn cô liếc mắt một cái:

- Có thấy thoải mái hơn không?

Vân Diệp gật gật đầu:

- Anh từng có nói qua muốn tôi cùng anh đi du lịch, nhưng vì giúp tôi ôn tập làm cho anh ngay cả thời gian đi chơi cũng không có. Tôi nghĩ nếu anh cho rằng tôi đã tiến bộ thì tôi đồng ý cùng anh đi ra ngoài du lịch, nhưng là...

Cô ngượng ngùng cười cười:

- Anh nếu định cho tôi làm hướng dẫn viên du lịch, tốt nhất là nên quên đi. Đối với những danh lam thắng cảnh ở Đài Loan, có khi tôi còn không biết nhiều bằng anh!

Anh đột nhiên dừng lại đôi đũa:

- Bọn họ không bao giờ mang theo cô cùng ra ngoài sao?

- Trước kia, ba vì việc thăng chức từ phó giáo sư lên giáo sư cho nên không có thời gian mang người nhà đi chơi, về sau...

Cô cúi đầu xuống.

- Khi tôi xem bị ở lại lớp, nếu không phải nhờ ba đến trường học cầu xin giúp tôi, tôi liền...

- Ở lại lớp thì ở lại lớp! Có cái gì to tát đâu chứ.

Vu Kiệt không cho là đúng nhứ này.

- Cô cũng có thể đi chơi một mình! Hoặc cùng bạn bè hay bạn học đều được mà!

Cô giương mắt nhìn lên anh.

- Tôi không có thời gian.

Vu Kiệt trừng mắt nhìn cô.

- Thật là, từ lâu, cô đã biến thành con mọt sách.

Xoay tròn mắt, anh lại hỏi:

- Tiểu thư, cô sẽ có bạn học hoặc bạn bè tốt chứ?

Vân Diệp rũ mắt:

- Tôi... tôi trông có vẻ ngốc... cho nên...

Vu Kiệt chịu không được ca thán, sẵn tiện nâng lên cầm của cô:

- Tiểu thư, cô không có ngốc, chỉ là cô không giỏi học bài mà thôi, nhìn xem...

Anh chỉ chỉ thức ăn trên bàn.

- Tôi chưa từng gặp ai có thể trong một thời gian ngắn mà nấu ra được nhiều món ngon như vậy.

Vân Diệp không lên tiếng, Vu Kiệt đành phải tiếp tục chiến đấu hăng hái với bàn ăn.

- Còn có, cho dù nhà tôi loạn như thế nào, cô đều có thể lau dọn lại sạch sẽ, giống như dùng phép thuật vậy.
- Đây là bản năng của nữ giới - Vân Diệp ngưng ngừng nói.

Vu Kiệt xì một tiếng khinh bỉ:

- Mẹ của tôi không có loại bản năng này.

Anh lại lập tức nhìn cô.

- Mẹ cô cũng sẽ không có, đúng không?

Cô mở miệng định nói lại không biết nên nói cái gì.

Ngoại trừ đi ra ngoài mua ít đồ, hầu hết mọi thứ Viên Loan Anh đều sẽ giao cho người giúp việc.

Bà giải thích rằng, bà là người phụ nữ có trình độ văn hóa cao nên không thể để cho những việc làm này phá hư khí chất của bà được.

Nhưng sự thật vẫn là, nếu nấu cơm, bà sẽ nhầm lẫn giữa muối và đường, dấm đen thì trở thành nước tương, nấu cơm không bao giờ có thể ăn được, rửa bao nhiêu cái chén liền làm vỡ bấy nhiêu cái.

Giặt quần áo sẽ làm phai màu ra đủ màu sắc, lau nhà thì phòng chỉ toàn là nước...

Nói tóm lại, ở nhà này, thành tích biểu hiện ở bên ngoài mới là quan trọng nhất, còn mấy loại việc nhà như: củi, gạo, dầu, muối, tương dấm thì căn bản không có làm cho ba mẹ cô chú ý được.

Cho nên việc cô thích nấu cơm tự nhiên cũng sẽ không dám nói cho ai biết. Vu Kiệt vẫn cứ thế nhìn cô.

- Sao?

- Bà... bà có công việc rất bận...

Vân Diệp miễn cưỡng tìm lí do phản bác, đối với mẹ của mình, thật không thể làm cho bà mất mặt được!

- Vậy à!

Vu Kiệt thở dài, lại bắt đầu ăn cơm.

- Thật ra cô căn bản không thích hợp với môi trường ở đại học, nhưng nếu cô đã kiên trì như vậy thì tôi nhất định sẽ giúp cô thực hiện được nguyện vọng này. Chỉ là, tôi khuyên cô nên lựa chọn ngành thích hợp nhất với mình.

- Ngành thích hợp nhất với tôi?

Vu Kiệt gấp một miếng trứng bỏ vào miệng.

- Ủ! Món này thật ngon, lần sau nấu tiếp nhé!

- Được.

Vân Diệp cũng gấp một miếng cho vào miệng.

- Xã công, cô rất thích hợp để làm công tác xã hội.

Nhanh chóng ăn xong một chén cơm, Vu Kiệt múc thêm một chén canh ngô đặc uống thật chậm rãi.

- Cô dịu dàng như vậy, lại vô cùng kiên nhẫn và có ý chí, vừa hiền lành vừa tinh tế, rất thích hợp để làm y tá hoặc nhân viên công tác xã hội. Nhưng mà ngành Y luôn thì rất khó cho nên tôi khuyên cô thi ngành Xã hội học.

Vân Diệp như có suy nghĩ giống anh, gật gật đầu:

- Được! Vậy tôi sẽ thi ngành Xã hội học.

Vu Kiệt uống xong canh, buông chén xuống còn Vân Diệp thì tự nhiên bới thêm cho anh một chén cơm, anh lớn tiếng nói với Vân Diệp đang ở trong phòng bếp bới cơm.

- Ăn cơm xong chúng ta đi xem phim nhé!

- Được.

Cô đáp đồng thời bước ra đem chén cơm đặt ở trước mặt anh.

- Nhưng mà không nên hỏi tôi đi xem phim gì bởi vì tôi còn không biết chính mình thích xem phim thể loại nào?

- Được, vậy tôi sẽ chọn bộ phim thật hài hước, vừa kích thích vừa náo nhiệt.

Im lặng ăn cơm một lúc, Vân Điệp đột nhiên hỏi:

- Vu Kiệt, vì sao anh đem tóc của mình nhuộm thành như vậy?

Vu Kiệt ngẩng đầu, vừa khéo thấy ánh mắt của cô đang nhìn mái tóc của mình:

- Trông rất vui nha! Thế nào, cô không thích sao? Vậy ngày mai, tôi đi nhuộm đen lại là được.

- Không phải là không thích mà chỉ là cảm thấy rất lạ cho nên hỏi xem thử thôi.

Vân Điệp vội nói:

- Anh không cần vì tôi mà đem nó đi nhuộm lại.

- Cũng không phải vì cô đâu!

Vu Kiệt nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Tôi sớm đã nghĩ đến chỉ là mỗi lần đi nhuộm thật phiền toái.

Vân Điệp cười cười, đột nhiên nhìn khuyên tai hình đầu lâu, vòng tay cùng vòng cổ của anh.

- Hình như ngoại trừ lúc đi tắm và đi ngủ ra, anh đều đeo chúng thì phải?

Vu Kiệt theo ánh mắt của cô cúi đầu xuống nhìn, lập tức ngẩng đầu hỏi cô:

- Cô cũng không thích mấy thứ này?

- Không phải vậy! - Vân Điệp lại vội vàng lắc đầu phủ nhận.

- Tôi chỉ là đoán xem chúng nó có ý nghĩa đặc biệt gì hay không mới khiến cho anh đeo suốt ngày như vậy.

Vu Kiệt gật đầu.

- Chúng nó là di vật của giáo sư hướng dẫn của tôi. Giáo sư có ảnh hưởng rất lớn đối với tôi, cho nên tôi mới đeo chúng để làm kỉ niệm về ông.

Nói xong, anh đột nhiên buông chén đĩa, tháo vòng tay xuống muốn đeo cho cô.

6. Chương 05

Chương 5: Anh có thể thăng cấp lên làm bạn trai của em không?

- Cái này tặng cho cô.

Vân Điệp giật mình, lập tức rút tay về.

- Không được, đây là di vật của người có ảnh hưởng rất lớn đối với anh! Anh làm sao có thể tùy tiện đem tặng cho người khác được hả?

Vu Kiệt kéo tay của cô lại.

- Ông là thầy giáo của tôi, tôi là thầy giáo của cô, quan hệ lớn như vậy, sao có thể nói là tùy tiện được?

Anh đeo giúp cô.

- Trừ phi cô không thích.
- Không, tôi rất thích, tôi thật sự rất thích. - Cô cẩn thận nhẹ nhàng sờ vào những đầu lâu khô màu bạc.
- Tôi... tôi cũng sẽ giống như anh luôn đeo nó.

Cô thì thào nói nhỏ.

Anh hài lòng lại bưng chén cơm lên.

- Ăn nhanh đi! Để còn đi xem phim, thuận tiện đến đỉnh Tây Môn dạo hai vòng, buổi tối còn có thể đi chợ đêm nổi tiếng nhất Đài Loan.

Vân Điệp cũng bưng chén cơm lên.

- Anh biết đường đi sao?

Vu Kiệt chẳng thèm để ý nhún nhún vai.

- Mang theo bản đồ là được thôi! Nếu không... cô chưa từng nghe qua sao? Đường ở trong miệng, trên đường hỏi là được rồi.

Gấp vài miếng đồ ăn, Vân Điệp lại hỏi:

- Chúng ta đi bằng cái gì? Xe buýt hay là...
- Xe máy.

Trong miệng Vu Kiệt nhét đầy thức ăn làm cho Vân Điệp thiếu chút nghe không hiểu anh đang nói gì.

- Chúng ta đi xe máy.
- Xe máy? - Vân Điệp ngoài ý muốn thở ra một hơi.
- Ngay cả xe máy mà anh cũng mua hả?

Vu Kiệt trừng mắt nhìn cô.

- Tiểu thư, đi dạo không phải dùng xe máy là tiện nhất sao?
- À!
- Ăn nhanh lên bằng không tôi sẽ đi một mình.
- A! Không cần, anh không được cho tôi leo cây đâu đấy! Tôi muốn xem phim cũng muốn đi dạo ở chợ đêm.
- Oa! Thật là khủng khiếp, sao lại khấn trương như vậy, thật đáng sợ quá đi...

Đứng bên trong đám đông của rạp chiếu phim, Vân Điệp ôm hai tay lẩm bẩm nói nhỏ. Vu Kiệt thật tự nhiên ôm cô an ủi.

- Đó đều là giả, không cần quá để ý.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Thật xin lỗi, tôi không biết cô sẽ như vậy...

Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên Vu Kiệt, người so với cô còn cao hơn cả cái đầu, khuôn mặt hưng phấn.

- Nhưng thật kích thích, xem rất vui!

Vu Kiệt không khỏi giật mình sửng sốt.

- Sao?
- Lần sau lại đến đây xem phim kinh dị được không?

Vân Điệp khẩn cầu nhìn anh.

- Được hay không? Vu Kiệt không cười, nói.

- Không nghĩ tới lá gan của cô lại lớn như vậy. - Anh lắc đầu.
- Bỗng nhiên tôi thích xem phim thể loại này. - Vân Điệp nâng cằm dương dương tự đắc.
- Đó là đương nhiên, về sau không được xem thường người khác nữa nhé!
- Sẽ không, sẽ không.

Anh khoa trương chớp chớp mắt.

- Gan thật lớn!
- Vân Điệp cũng bật cười, Vu Kiệt nắm thật chặt tay cô lôi kéo.
- Đi... đi trượt băng!
- Trượt băng? - Vân Điệp ngạc nhiên:
- Nhưng tôi không biết trượt!
- Tôi dạy cô.

Anh lôi kéo Vân Điệp đang không tình nguyện đi về phía trước.

- Sau đó đi chơi bowling.
- Vân Điệp lắc đầu.
- Cái này tôi cũng không biết.
- Tôi dạy cô. - Vu Kiệt tiếp tục trả lời.
- Tiếp theo sẽ đi đánh bi-a.
- Đây!

Cô bắt mắt lấy ngón tay chọc chọc lưng anh.

- Sao anh toàn chọn trò tôi không biết chơi vậy?

Anh rũ mắt xuống liếc cô.

- Tiểu thư, xin hỏi cô biết chơi cái gì?
- Vân Điệp há miệng định nói, bất chợt ngáy người.

Đúng vậy! Cô có biết chơi cái gì đâu?

Vân Điệp âm thầm suy nghĩ một cách đau khổ.

Hình như... không có nha!

Vu Kiệt cười to vui vẻ ôm lấy Vân Điệp vẫn còn đang nhúu mày khổ sở suy nghĩ đi về phía trước.

- Cảnh Vân Điệp?

Vân Điệp lên tiếng trả lời, đi lên phía trước nhận lấy bài thi của mình đồng thời phát hiện ánh mắt của cô giáo không còn là sự khinh miệt xem thường, thậm chí mang theo một ít tia cổ vũ.

Cô nghi hoặc quay lại chỗ của mình ngồi xuống, hít một hơi thật sâu để ổn định cảm xúc hồi hộp khẩn trương, lại chậm rãi nhìn điểm trên bài thi Địa lí... chín mươi hai!?

Điều này không có khả năng! Cô xoa xoa ánh mắt nhìn lại một lần nữa... không có trở thành hai mươi chín mà vẫn là chín mươi hai nha!

- Lần thi này có số điểm cao nhất khối là Cảnh Vân Điệp với chín mươi hai điểm...

Cô ngơ ngác nhìn cô giáo, cô là người có điểm cao nhất khối nha!

- Cảnh Vân Điệp, em đồng ý nói ọi người biết nguyên nhân đạt được thành tích cao như vậy không?

Cô giương mắt nhìn lên, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

- Cảnh Vân Điệp?

- Dạ!

Cô đột nhiên lấy lại tinh thần, hai tay xoáy xoáy vào nhau, hoảng loạn đứng lên, ngập ngừng nói:

- Ách! Có người... có người giúp em... học thêm.

Cô giáo giương mắt lên.

- Thật sự? Không phải là bạn trai chứ?

Vân Điệp bỗng dưng đỏ mặt

- Dạ! Không... không phải ạ...

Cô giáo nháy mắt mấy cái, trêu ghẹo nói:

- Là nam phải không?

- Dạ?

Vân Điệp lắp bắp đáp:

- Vâng, đúng... nhưng anh ấy là...

- Là bạn trai cũng không sao mà!

Cô giáo nói đùa:

- Nếu bạn trai đều giống như thế này, ngược lại tôi còn muốn cổ vũ các em nên có một người!

Cuối cùng, trong trận cười to của cả lớp, Vân Điệp xấu hổ ngồi xuống.

Tiếp theo, các bạn cùng lớp lần lượt lên lấy bài thi của mình, cô giáo Địa lí đoán là bạn trai của Cảnh Vân Điệp có cách dạy đặc biệt.

Cô giáo tuổi còn trẻ liền nở nụ cười bí hiểm, cô giáo cầm bài thi của Vân Điệp giơ lên, nhìn về phía cô nói.

- Cảnh Vân Điệp, em là người có điểm số cao nhất khối! Có đồng ý đem bạn trai ra giới thiệu với mọi người hay không?

Vân Điệp mặt đỏ tai hồng cúi đầu xuống.

Cho đến môn Lịch sử, Vân Điệp được cô giáo cam đoan rằng nếu kết quả có thể tiếp tục tăng lên thì thi đại học không còn là vấn đề.

Còn môn Toán học tuy vẫn như cũ nhưng đã tiến bộ lên không ít.

Môn Tiếng Anh là khoa trương nhất, cô đạt được chín mươi sáu điểm làm cho cô giáo Tiếng Anh cười đến toe toét suốt hai tiết học.

Mọi người đều xác định rằng, Vân Điệp sẽ đứng nhất khối trong cuộc thi thử lần này.

Tuy rằng lớp của cô là lớp học dốt nhất trường nhưng cũng không có ai nghi ngờ cô gian lận.

Tuy thành tích của cô tiến bộ một cách đáng kinh ngạc, nhưng nếu lấy bài kiểm tra mỗi ngày trên lớp ra xem thì không phải là do cô nhân cơ hội gỡ gạc tài liệu mới được điểm cao, mà là mỗi một ngày sẽ tiến bộ lên một ít.

Điều này làm ọi người tin rằng là do cô tìm được bí quyết để học bài nên mới có tiến bộ như vậy.

Bởi vì Vân Điệp là một người trầm mặc ít nói nên không có ai quan tâm đến sự tồn tại của cô.

Đột nhiên bây giờ trở thành học sinh nổi tiếng, trong toàn khối thì có hơn một nửa học sinh mà cô không biết mặt chạy đến muốn làm bạn với cô.

Đến giờ tan học, các học sinh tranh nhau muốn cùng cô về nhà, thậm chí có bạn nam lớp bên cạnh cũng chạy đến.

Bọn họ đều muốn nhìn xem bạn gái mà trong miệng cô giáo là hiền lành xinh xắn, có ý chí vươn lên trong học tập, có phải hay không đúng như lời cô giáo nói xuất sắc như vậy.

Tất cả giáo viên đều lấy Vân Điệp ra làm tấm gương cổ vũ ọi học sinh.

Những ngày này, có thể nói là từ khi sinh ra cho đến nay, là những ngày kinh khủng nhất của Vân Điệp.

Từ trước đến nay, Vân Điệp chưa bao giờ đạt được lí tưởng của ba mẹ, cho nên cô nằm mơ cũng có không nghĩ tới việc nhận được đề nghị từ ba.

- Dành nhiều hơn thời gian cho việc thư giãn, hoàn toàn thả lỏng tinh thần để đi chơi!

Cho đến khi được nằm trong top 100 học sinh giỏi của trường, cô rốt cuộc buông xuống tất cả, hoàn toàn thoải mái dùng nhiều thời gian để thư giãn!

Đột nhiên, cô phát hiện bầu trời thì ra lại trong xanh và sáng ngời như vậy, cũng bắt đầu cảm nhận được một thế giới đầy tươi đẹp.

Đặc biệt nhất là lúc sau khi Vu Kiệt ngẫu nhiên hôn lên trán của cô, lòng cô ngay tại khoảnh khắc đó liền bị hòa tan, sinh mệnh tràn ngập ánh sáng gọi là hi vọng, tình cảm cũng bắt đầu nảy nở một cách nhanh chóng.

Sau đó, trừ bỏ việc học ra, cô phát hiện còn có thứ khiến cô quan tâm nhiều hơn.

Cô bắt đầu thường xuyên nhìn trộm anh.

Lúc anh say sưa chơi điện tử, lúc anh ngồi trên chiếc ghế hình con cá nhỏ ở chợ đêm, lúc anh vì cô mà chọn ra những bộ quần áo đẹp, lúc anh ngủ gật, lúc anh...

Tóm lại, vào những lúc anh không chú ý, ánh mắt dịu dàng xấu hổ của cô sẽ không nhận được mà vụng trộm dừng ở trên người anh.

Đương nhiên, Vu Kiệt sẽ không có góc như vậy.

Trong lòng biết rõ luôn có một ánh mắt im lặng mà chăm chú nhìn anh, nhưng mà, anh nghĩ tất cả nên thuận theo tự nhiên, giống như việc anh đem vòng tay đầy kỉ niệm tặng lại cho cô.

Anh nghĩ tặng nên sẽ tặng.

Anh không thích miễn cưỡng bản thân, cho nên khi đối diện với cô sẽ không có những hành động quá thân mật.

Chính là thật cố gắng tỏ ra tự nhiên khi chỉ bài cho cô, cùng cô đi du lịch thì không còn những ầm áp và vui vẻ như xưa.

Cho đến một ngày...

- Tôi đậu! Tôi đậu! Tôi rốt cuộc đậu rồi!

Cô cầm tờ giấy ghi kết quả, hưng phấn ôm lấy anh kêu lên vui mừng. Ánh mắt đang lóe lên tia sáng sung sướng, cặp môi đỏ mọng đang nở nụ cười tươi rói...

Anh rốt cuộc không nhận được làm theo tiếng lòng của mình là đem đôi môi áp xuống... ngay tại ánh mắt của rất nhiều người.

Thật lâu sau, anh mới buông đôi môi của cô ra, cúi đầu nỉ non:

- Anh có thể thẳng cấp lên làm bạn trai của em không?

Sau giây phút kinh ngạc cực độ cùng cảm giác vui mừng như điên, cô nước mắt lưng tròng gật đầu đồng ý.

Vì thế sau thời gian không quá bốn tháng Vu Kiệt giúp Vân Diệp học thêm, quan hệ của bọn họ liền tự nhiên trở thành thân mật hơn đó là quan hệ yêu đương.

Vân Diệp dùng chìa khóa mà Vu Kiệt cho cô để mở cửa, còn chưa có đi vào đã giống như suy đoán của cô là nhìn thấy Vu Kiệt vẫn như cũ nằm trên giường ngủ nướng.

Cô cầm túi to túi nhỏ đựng đồ ăn đem cho vào phòng bếp, sau đó đi đến bên giường định gọi anh tỉnh dậy.

Đôi mắt to tròn không tự chủ liếc nhìn xuống dưới... cô muốn rời đi nhưng thế nào cũng rời đi không được!

Phía trước là vòm ngực rắn chắc, tuy rằng bề ngoài mang mười phần là của người phương Đông nhưng dù gì cũng có một nửa huyết thống của người phương Tây nên trước ngực của anh sẽ có một ít lông ngực.

Đi xuống chút nữa là thắt lưng nhỏ hẹp, hai chân thon dài, quần xì màu đen...

Hai má đột nhiên đỏ bừng, cô nghiêm khắc bắt mình đem hai mắt rời đi hoặc là nhắm mắt lại cũng được. Nhưng là chúng nó tựa hồ có ý thức riêng vậy, cố chấp nhìn vào bộ phận thường khiến cho người khác phải xấu hổ.

Vì thế, hai mắt của cô càng nhìn càng to, cũng không thể rời đi, hai má thì càng ngày càng ửng hồng.

Tiếng tim đập to đến nỗi giống như vang vọng mỗi một góc trong căn phòng.

- Có muốn nhìn kĩ thêm một chút không?

Tiếng cười lười nhác vang lên làm Vân Diệp giật mình hoảng sợ, hai mắt mở to tức khắc chống lại con người đen mang nét hài hước, thú vị.

- Nếu em yêu cầu, anh nguyện ý thoát y hoàn toàn...

Vân Diệp sợ hãi kêu lên, chặt vật hướng phòng bếp chạy trốn.

Ở phía sau cô tiếng cười to vui vẻ truyền đến, cô xấu hổ chui đầu vào phòng bếp nấu ăn, ngay cả dũng khí quay đầu để liếc trộm anh một cái đều không có.

Không dám nhìn lên nhưng nghe lên thì có thể.

Vì thế, cô nghe được tiếng anh rời giường, ra vào phòng tắm, mở tủ quần áo, mặc vào quần dài, đi đến phía sau cô...

- Ông trời, lạnh như vậy, anh không cần mặc áo sao?

Anh ôm thắt lưng cô từ phía sau, đầu ghé vào vai của cô:

- Ô! Thơm quá, buổi sáng hôm nay ăn cái gì vậy?

Cái gì thơm? Là tóc của cô thơm? Hay là mùi thơm của cơ thể?

Cháo chín, cô tắt bếp gas, nghiêng đầu nói:

- Có thể ăn rồi.

Anh thuận thế ở trên môi của cô hôn môi một cái, lập tức buông cô ra đi đến bàn ăn ngồi xuống, tay phải cầm đũa, tay trái ôm bụng để trần...

Ủ! Anh quả nhiên không có mặc áo...

Anh kêu lên như trẻ con:

- Nhanh chút, anh đói chết rồi!

Vân Diệp buồn cười đem ra cháo và dưa cải, nhìn anh bưng chén lên định ăn, cô vội kêu lên:

- Đợi chút, Vu Kiệt. Cháo vừa chín coi chừng nóng, thổi nguội hẵn rồi ăn!

Vu Kiệt không nói tiếng nào bưng chén cháo vẫn còn nóng hằm hập đặt tới trước mặt cô. Cô lắc đầu bật cười, đồng thời thực tự nhiên bưng chén cháo lên thổi nguội giúp anh.

Anh ăn trước một ngụm phở trộn rau, lại ăn một miếng chân vịt xào với dưa chuột, sau đó là một ngụm trứng bắc thảo đậu hủ, tiếp theo là một ngụm...

Anh ăn rất ngon, một ngụm tiếp một ngụm, đợi đến khi cháo nguội có thể ăn, dưa cải trên bàn chỉ còn dư chưa đến một nửa.

Vân Điệp thổi thổi chén cháo của mình.

- Hôm nay, anh kêu em đến sớm như vậy làm gì? Muốn đi nơi nào chơi sao?

- No! No! - Vu Kiệt lắc lắc đôi đũa.

- Hôm nay, nơi nào cũng sẽ không đi.

- Muốn dạy học sao? Vu Kiệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

- Đúng mà cũng không đúng.

Vân Điệp cũng nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói đơn giản.

- Không hiểu! Vu Kiệt cười cười.

- Anh muốn dạy em chơi máy tính.

Anh cầm đũa chỉ vào Vân Điệp.

- Trước nói cho rõ ràng, là chơi chứ không phải học nha! Vân Điệp quệt quệt miệng.

- Có gì khác nhau sao? - Cô than thở.

- Mỗi lần đến tiết học Tin, em luôn đem máy tính ra “chơi” đến chán, hiện tại thầy giáo khi nhìn thấy em liền xin em đừng có đụng đến máy tính nữa!

Cô chu môi. Thật mất mặt mà! Môn nào cũng có tiến bộ riêng môn Tin học này là ngày càng giảm sút.

- Tin tưởng ở anh.

Vu Kiệt vừa húp cháo vừa nói:

- Anh cam đoan từ ngày hôm nay trở đi, em sẽ rất yêu thích máy tính.

- Không thể nào.

Vân Điệp lắc lắc đôi đũa.

- Em thuộc dạng không còn thuốc chữa rồi! Phải không...

Mãi đến khi 10 giờ tối, Vu Kiệt thúc giục cô về nhà, bất chấp sự lo lắng của người nhà, mông của cô một chút cũng không chịu dịch chuyển.

- Sẽ không có ai lo lắng đâu! Bởi vì bọn họ có khi còn chưa biết em không có ở nhà.

Nói xong, hai mắt của cô lại tiếp tục dán chặt vào máy tính. Vu Kiệt trừng mắt.

- Hừ... hừ! Là ai đã nói chính mình không còn thuốc chữa nhỉ?

- Đừng ồn ào!

Vân Điệp xua xua tay đuổi anh giống như ruồi muỗi.

- Em gần thắng rồi!

- Tiểu Điệp...

Vân Điệp quay sang đá anh một cái đầy sức mạnh.

- Tránh ra!

- Anh đến để giúp...

- Không cần!

Vân Điệp nói to rồi ném tới một quyển sách, Vu Kiệt nghiêng người né tránh, không khỏi lằm bằm:

- Cô gái này thật dữ a!

- Anh mới dữ á!

Vân Điệp hung hăng nói:

- Cẩn thận lỗ tai của anh đấy!

Vu Kiệt bật cười, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuyệt vời! Đây là thành tích sau bốn tháng...

Em gái ngoan đã biết nói vài câu nói tục.

7. Chương 06

Chương 6: Thổ lộ.

Sáng sớm thứ 7, Vân Điệp mặc bộ đồ mới thật thoải mái do Vu Kiệt mua cho cô, nhẹ nhàng đi xuống lầu ăn bữa sáng. Viên Loan Anh nhìn cô liếc mắt một cái.

- Muốn đi ra ngoài?

Vân Điệp cười ngọt ngào:

- Vâng! Cùng bạn đi ăn thịt nướng.

- Hình như gần đây con thường xuyên không có ở nhà thì phải?

- Ba mẹ biết ư? - Vân Điệp lè lưỡi.

- Con nghĩ mọi người không có chú ý đến điều này chứ! - Cô cầm lên li sữa đậu nành.

- Bình thường con đều đến nhà bạn để học bài, còn ngày nghỉ thì ra ngoài đi chơi.

Cảnh Vân Nghê hừ nhẹ một tiếng:

- Thi đại học chỉ còn nửa năm mà em còn có thời gian ra ngoài để đi chơi?

Vân Điệp cầm li sữa đậu nành để xuống:

- Nhưng em vẫn đang rất cố gắng học tập mà! Đợt thi thử vừa rồi, môn Toán em được năm mươi hai điểm luôn!

Cảnh Giới Khiên cầm tờ báo che khuất cả khuôn mặt, Cảnh Thụy Văn lắc đầu thở dài, Cảnh Vân Nghê hai mắt tròn trĩnh, Viên Loan Anh thì miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Thật? Như vậy... cũng không tồi.

Chỉ có Cảnh Thụy Vô kinh ngạc nhìn Vân Điệp chằm chằm.

- Chị thật sự đạt được năm mươi hai điểm Toán?

- Ừ! - Vân Điệp đắc ý gật đầu.

- Nhưng là... tại sao đợt nhiên lại...

- Đợt thi thử lần trước, chị đứng đầu toàn khối đấy! - Cô lại nói ra câu khiến cho người khác phải kinh ngạc.

Cảnh Giới Khiên lập tức buông tờ báo xuống còn Viên Loan Anh thì kinh ngạc mở lớn miệng.

- Đúng thứ 13 toàn trường. - Vân Điệp tiếp tục “nhàn nhạt” nói.

Cảnh Thụy Văn nhìn lại, Cảnh Vân Nghê ngạc nhiên.

- Cô giáo Phương nói, nếu con có thể liên tục tiến bộ như thế này thì đi thi đại học sẽ không có vấn đề gì!

Vân Điệp để li sữa đậu nành xuống.

- Con muốn thi ngành Xã hội học, được không ạ?

Tất cả đều im lặng, Cảnh Thụy Võ như có suy nghĩ nhìn chị hai mình đã không còn tự ti như ngày xưa, chị đang thản nhiên nhìn lại mọi người để xin ý kiến.

Nhưng sao cậu lại có cảm giác cho dù mọi người đều phản đối thì chị cũng sẽ kiên trì với ý kiến của mình nhỉ?

Cậu không rõ gần đây có chuyện gì xảy ra hay không?

Mấy ngày nay, cậu phải đi thi liên tục cho nên không có thời gian chú ý đến chị, nhưng cậu thật cao hứng khi nhìn thấy chị hai đang thay đổi, vì thế cậu là người cho ý kiến đầu tiên.

- Không sai a! Phục vụ con người, giúp sức cho xã hội thật thích hợp với tính cách của chị.

Cậu quay lại nhìn những người còn lại.

- Mọi người thấy đúng không?

Đúng hay không?

Không biết, mọi người vẫn còn vì thành tích “không thể tin được” của Vân Điệp mà trợn mắt há hốc mồm.

Thành tích của cô không phải luôn luôn đứng cuối sao?

Lúc may mắn thì ngẫu nhiên lên hạng được một chút nhưng sẽ lập tức xuống lại.

Lòng của bọn họ đều đã sớm chết, nhưng hiện tại như thế nào lại đạt hạng nhất, sao có khả năng nằm trong top 100 học sinh đứng đầu toàn trường?

Bọn họ chỉ có thể ngơ ngác gật gật đầu.

- Nhưng là... - Cảnh Thụy Võ nhìn cô tò mò

- Thành tích của chị sao lại đột nhiên tăng lên như vậy thế?

Vân Điệp thần bí nháy nháy mắt.

- Có người giúp ta học thêm đó!

Cảnh Thụy Võ càng ngạc nhiên.

- Học thêm? - Không ngờ thật sự có người có biện pháp giúp chị học thêm giỏi như vậy?

- Ủ. - Vân Điệp thuận miệng lên tiếng, nâng cổ tay nhìn đồng hồ.

- A! Đã đến giờ, con phải đi đây ạ!

- Là ai giúp chị học thêm? - Cảnh Thụy Võ lên tiếng hỏi cô từ phía sau.

Cậu thực sự rất bội phục người có thể làm cho cái đầu hay quên của chị trở thành như bây giờ, nhất là trong thời gian ngắn như vậy mà đạt được thành tích này.

- Chúng ta có quen hay không?

- Mọi người không biết là ai đâu! - Vân Điệp thay giày ở cửa nhà.

- Không biết?

Cảnh Thụy Vô nhú mày suy nghĩ. Chị hai hầu như không có bạn, khi nào thì tự nhiên xuất hiện một người bạn giúp chị học thêm nữa...

Đột nhiên, ý nghĩ chợt xuất hiện, cậu vội hỏi:

- Là nam hay nữ?

- Nam.

Vân Điệp mở cửa đi ra ngoài, do dự một chút cuối cùng cô vẫn quay đầu lại nói:

- Là bạn trai của chị.

Hả!?

Rầm! Cánh cửa đóng lại.

Bạn trai!?

Vu Kiệt vội vàng nhóm lửa, Vân Điệp ở một bên không giúp được gì còn gây thêm trở ngại, Vu Kiệt đành phải kêu cô đi chào hỏi người lạ đang nướng thịt ở bên cạnh, làm xong hết mọi thứ mới cho cô quay về.

Vân Điệp vừa cho tương ớt lên chân gà nướng vừa lén nhìn Vu Kiệt đang ngồi nghiên cứu góc chụp ảnh đẹp ở đối diện.

- Vu Kiệt.

- Sao?

Chần chờ một lúc lâu, Vân Điệp mới ngập ngừng nói:

- Em... em mới nói với mọi người trong nhà là em đang có bạn trai.

- Thật sự?

Vu Kiệt vẫn như cũ chụp ảnh.

- Bọn họ có nói muốn gặp anh hay không?

Vân Điệp hơi hơi sững sốt:

- Không có.

Lập tức cô nhin không được hỏi:

- Anh có tức giận hay không?

- Tức giận? Anh vì sao phải tức giận chứ? - Anh không hiểu hỏi lại.

- Em... em không có hỏi qua ý kiến của anh mà đã...

- Vì sao muốn hỏi ý kiến của anh? - Anh càng buồn bực.

Vân Điệp gãi gãi đầu, ngượng ngừng nói:

- Em... em cũng không biết.

Vu Kiệt nhìn cô liếc mắt một cái, liền hiểu rõ, cầm máy ảnh để xuống rồi đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, lấy tay ôm cô.

- Tiểu thư, hai ta là quang minh chính đại yêu nhau, không cần lo lắng đến người nào hết, biết chưa?

- Em biết, nhưng là...

- Anh chưa bao giờ chính thức làm quen với những người con gái khác, em chính là người bạn gái đầu tiên và anh cũng hy vọng là người cuối cùng.

Vân Điệp ngạc nhiên.

- Sao?

Ánh mắt Vu Kiệt nhìn về dòng suối nhỏ đang chảy róc rách ở phía trước.

- Anh luôn theo cảm giác của chính mình để làm việc, lựa chọn ngành để thi đại học là một ví dụ, quyết định địa điểm công tác cũng như vậy, hướng em yêu cầu làm bạn trai của em cũng thế.

Anh quay đầu lại nhìn cô chăm chú.

- Tuy rằng chỉ có bốn tháng ngắn ngủi nhưng lòng của anh nói cho anh biết quyết định này là chính xác. Thích em đến nỗi không muốn buông em ra, loại cảm giác kì diệu này từ ít cho đến nhiều làm cảm giác của anh ngày càng mãnh liệt, mỗi lần nhìn em về nhà, tim của anh lại âm ỉ đau bởi vì anh không muốn cùng em tách ra, cho dù chỉ là một buổi tối đi chăng nữa.

Anh hít một hơi thật sâu.

- Cho nên khi anh hỏi bản thân rằng đến lúc anh phải rời khỏi Đài Loan thì anh nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng anh ngay lập tức hiện ra một đáp án... - Anh muốn mang em đi!

Vân Diệp kêu lên một tiếng, anh cười sờ sờ khuôn mặt của cô.

- Thế nào? Em không có nghĩ rằng anh sẽ để em lại ở đây một mình chứ? Hoặc nghĩ rằng anh chính là đùa vui với em?

- Không, không phải, em chỉ là... không có nghĩ xa đến như vậy...

- Anh biết, em là người nhất gan.

Anh giơ tay ngăn cản sự lên án của cô.

- Hãy nghe anh nói. Bắt đầu từ lúc mười tuổi, anh đã tự mình lập ra kế hoạch cho tương lai, kết hợp với cảm giác của mình, tất cả diễn ra rất tốt đẹp. Mà em, bất tri bất giác đã trở thành mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc đời anh, một mục tiêu không thể không thực hiện! Có lẽ em không có lo lắng xa đến như vậy, nhưng anh hi vọng em có thể biết và cũng thử suy nghĩ đến, nghĩ đến khi trưởng thành, anh sẽ đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của em, đề nghị em làm bạn với anh cho đến suốt đời.

Anh ôn nhu cười cười:

- Em nguyện ý không?

Nguyện ý cái gì? Cùng anh cảm nhận cuộc sống? Hay là đồng ý cho anh đeo nhẫn vào tay cô?

Hoặc là làm bạn với anh cho đến suốt đời?

A! A! Mặc kệ là gì đi chăng nữa, cô đều nguyện ý tất cả!

Cô gạt đầu một cái thật mạnh, làm cho ý cười của anh càng sâu thêm.

- Tốt lắm, thưởng cho em.

Thưởng cho?

Hai mắt của cô mở thật to nhìn đầu anh đang cúi xuống, âm thanh reo hò hoan hô bốn phía vang lên bên tai không dứt nhưng hai người tựa hồ đều không nghe thấy gì.

Cô chỉ cảm thấy hơi thở tràn ngập nam tính cùng với đôi môi ấm áp khêu gợi của anh, còn có... đầu lưỡi hành động linh hoạt...

Thật lâu sau, anh mới buông Vân Diệp đang thở hổn hển ra, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đang sưng đỏ của cô, không khí ngọt ngào ôn nhu cùng với tình ý triền miên là thế, nhưng đột nhiên...

- Chân gà chính là do anh nướng nên em muốn ăn thì tự đi mà nướng. - Anh cười khê nói nhỏ.

Sao? Đầu não của Vân Diệp vẫn còn đang choáng váng thì khi nhìn chân gà nướng trên tay anh...

- A! Không được! Anh không được lấy nó!

Lần đầu tiên trong đời, khi Vân Điệp về nhà lại có người chờ cô, hơn nữa không chỉ có một người... mà là cả nhà đều ở đây!

Cô luôn luôn có thói quen trực tiếp về phòng của mình nhưng mà đều sẽ nói một tiếng với mọi người trước.

Mà hôm nay, cô cực kì kinh ngạc khi nhìn thấy mọi người đều đang ngồi ở phòng khách, ngay cả người luôn thích ở trong phòng mình Cảnh Thụy Văn cũng có mặt.

- Làm sao thế ạ? Có chuyện gì xảy ra ư?

Cảnh Giới Khiên với khuôn mặt nghiêm túc gật gật đầu.

- Đã về rồi? Đến đây, ngồi xuống, chúng ta có chuyện muốn nói với con.

- Mọi người đang đợi con?

Vân Điệp ngạc nhiên bước vào phòng khách.

Cô nhìn thấy ghế bên cạnh Cảnh Thụy Văn vẫn còn trống, liền đi qua ngồi xuống.

- Có chuyện gì quan trọng sao ạ?

Cảnh Giới Khiên cùng Viên Loan Anh trao đổi ánh mắt với nhau, Viên Loan Anh liền mở miệng nói:

- Vân Điệp, con có biết chúng ta tôn trọng sự tự do trưởng thành của con cái nên cũng không có can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của các con.

Vân Điệp nghi hoặc gật gật đầu.

- Nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ hoàn toàn mặc kệ. Khi chúng ta cảm thấy các con đi sai đường thì chúng ta sẽ làm tròn trách nhiệm của những bậc cha mẹ mà đi khuyên bảo các con.

Vân Điệp nhìn những người khác, ánh mắt lại trở về trên người Viên Loan Anh.

- Con... con làm sai cái gì sao ạ?

Cảnh Giới Khiên tiếp lời nói:

- Con có bạn trai quá sớm. Vân Điệp, đừng quên con còn phải thi đại học nữa! Khả năng con thi đậu cũng chưa chắc chắn, có bạn trai nhất định sẽ bị rút ngắn thời gian học bài. Nhìn đi, hiện tại không phải con thường xuyên ra ngoài cùng cậu ta đi chơi sao? Con phải nhớ kĩ, thi đại học mới là quan trọng nhất, chỉ cần có thành tích tốt còn sợ không tìm ra được người bạn trai tốt hơn sao? Chăm chỉ học bài đi, đừng có làm cho chúng ta mất mặt nữa!

- Nhưng là... - Vân Điệp nghi hoặc nhìn ba. - Không phải ba đã nói, tập trung tinh thần để học bài, nhưng cũng phải dành thời gian giải trí để xoa dịu cả thể xác và tinh thần, như vậy não mới không bị quá tải! Tinh thần cũng sẽ không bị áp lực! Con chính là nghe theo những gì ba nói để làm mà!

Cảnh Giới Khiên nhất thời á khẩu không nói được gì.

- Còn nữa, nếu không phải nhờ anh ấy, thành tích của con căn bản không có khả năng sẽ tiến bộ nhanh như vậy. Đừng nói là sang năm thi đại học, năm sau, thậm chí là ba năm, đều không có hi vọng đậu ấy chứ!

Cảnh Giới Khiên cùng Viên Loan Anh không tự giác nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó Viên Loan Anh còn nói.

- Kia... Ít nhất cũng phải cho ba mẹ nhìn thấy cậu ta, để xem cậu ta là dạng người như thế nào.

Viên Loan Anh liếc mắt về phía Cảnh Giới Khiên.

- Tính cách của con có chút dễ tin, lại thật đơn thuần, chúng ta không muốn con bị người ta lừa gạt.

8. Chương 07

Chương 7: Đối mặt.

- Được ạ. - Vân Diệp không chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Cô đồng ý nhanh như vậy ngược lại làm cho bọn họ đều ngây ngẩn cả người.

- Được?

Cảnh Giới Khiên không nhịn được lại mở miệng:

- Con không hỏi ý kiến của cậu ta sao?

- Anh ấy cũng muốn ra mắt mọi người mà.

Đáp án này thật là nằm ngoài dự đoán của bọn họ!

- Cậu ta rốt cuộc là dạng người gì? - Cảnh Thụy Văn lần đầu tiên biểu hiện ra sự quan tâm đối với em gái.

- Anh ấy là người nước Mỹ.

Mọi người giật mình kinh ngạc.

- Bất quá, mẹ anh ấy là người Đài Loan, anh ấy lại có ngoại hình giống mẹ cho nên nhìn không giống với người nước ngoài cho lắm.

- Nói không chừng cậu ta chính là người lừa đảo. - Cảnh Vân Nghê không nhịn được lẩm bẩm.

- Không phải là người lừa đảo! - Vân Diệp lắc đầu thật mạnh. - Anh ấy có cho em xem qua hình của người nhà, ba của anh ấy là người Mỹ tóc vàng mắt xanh.

- Ngốc! Ảnh chụp cũng có thể là giả đó! - Cảnh Vân Nghê lại một lần nữa than thở.

- Anh ấy sẽ không lừa em! - Vân Diệp kiên quyết nói. - Anh ấy không phải là loại người như vậy!

- Được, được, cậu ta không có lừa con, cậu ta không có lừa con. - Viên Loan Anh dễ dàng nói.

- Vậy cậu ta bao nhiêu tuổi rồi? Đến Đài Loan làm cái gì?

- Hai mươi tư tuổi, anh ấy đến đây để nhìn qua quê hương của mẹ mình, hiện tại đang học ở trường đại học T.

- Thật! Học ở trường đại học T...

Cảnh Giới Khiên gật gù đầu.

- Vậy thì còn được.

- Ai biết được cậu ta nói là thật hay giả chứ. - Cảnh Vân Nghê lạnh lùng nói.

Vân Diệp đột nhiên quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn Cảnh Vân Nghê.

- Chị cả, chị...

Nhìn đến chị hai luôn luôn ngoan ngoãn nay lại biết tức giận, Cảnh Thụy Võ vội mở miệng hòa giải.

- Chị hai, đừng tức giận, chị cũng biết chị cả chính là người như vậy mà! Được rồi, hỏi xem ba mẹ khi nào muốn gặp bạn trai của chị mới là điều quan trọng bây giờ đây!

Vân Diệp nhìn ba, Cảnh Giới Khiên hơi suy nghĩ, sau đó nói:

- Ngày mai được không?

- Để con đi nói với anh ấy.

Vân Diệp nói xong thì đi gọi điện thoại, tiếng chuông vừa vang lên liền có người nghe máy.

- Alo.

- Vu Kiệt, em là tiểu Diệp.

Vân Diệp nhìn ba mẹ.

- Là thế này, ba mẹ em muốn gặp anh... sáng ngày mai... mấy giờ ạ... - Cô dùng ánh mắt hỏi bọn họ.

Viên Loan Anh liền nói 9 giờ.

- 9 giờ...

- Đi gọi anh?

- Vì sao? Anh phải thức đêm sao... Được rồi! Được rồi! Vậy thì 8 giờ 30, em sẽ đi gọi anh rồi sẵn làm bữa sáng cho anh luôn... - Cô đột nhiên bật cười.

- Không sao! 8 giờ 59 phút, ra khỏi cửa là được rồi!

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc.

- Được. Bye bye, đừng ngủ quá trễ nhé!

Vân Diệp vừa mới cúp điện thoại xong, Cảnh Thụy Võ liền vội vàng hỏi:

- Chị hai, vì sao 8 giờ 59 phút ra cửa là được?

- Á? Thế chị chưa có nói sao? - Vân Diệp vỗ vỗ cái trán.

- Haiz! Chị hình như thật sự quên chưa nói.

- Chị hai!

Vân Diệp đột nhiên cười nói:

- Bởi vì anh ấy ở sát vách nhà mình mà.

- Tiểu Diệp, em tin tưởng anh không?

Vu Kiệt đột nhiên chặn lại Vân Diệp đang muốn mở cửa, hỏi. Vân Diệp kinh ngạc nhìn anh.

- đương nhiên là tin tưởng rồi!

- Không có gì nghi ngờ?

Vân Diệp càng hoài nghi nghiêng đầu.

- Không có gì nghi ngờ cả!

- Tốt.

Vu Kiệt gật gật đầu, rồi sau đó đem tay của mình khoác lên vai Vân Diệp.

- Vậy em phải đồng ý với anh, khi anh và ba em nói chuyện cho dù có tình huống gì xảy ra đi chăng nữa, em cũng không thể nói xen vào, được không?

Vân Diệp bất an mở miệng:

- Anh...anh vì sao lại nói như vậy?

- Không được hỏi nhiều. - Vu Kiệt sắc mặt trầm xuống.

- Em chỉ cần tin anh, tiểu Diệp, tất cả đều giao cho anh, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, xin em như thế nào cũng không được mở miệng, được chứ?

Vân Diệp cắn cắn môi dưới chăm chú nhìn anh, lúc lâu sau...

- Được, em đồng ý với anh đem tất cả đều giao cho anh.

Vu Kiệt thỏa mãn nở nụ cười vui vẻ.

- Cám ơn. - Anh nói xong, liền hôn một cái trên môi cô.

- Được, bây giờ, chúng ta đi vào để chiến đấu thôi!

Ngoại trừ Cảnh Vân Nghê ra ngoài lúc 7 giờ để tham gia hoạt động xã đoàn, còn lại tất cả người nhà họ Cảnh đều đang bày ra bộ dáng như gặp phải kẻ địch, trong tình thần sẵn sàng chiến đấu.

Vu Kiệt chính là tại thời khắc không khí khẩn trương như thế này bước vào nhà cô nhưng anh vẫn thoải mái nhàn nhã như không, ôm Vân Điệp đi đến trước mặt Cảnh Giới Khiên.

- Vu Kiệt. - Anh tự giới thiệu đồng thời vươn tay ra.

Cảnh Giới Khiên nhíu mày đánh giá người con trai cả lơ phất phơ trước mặt mình.

Tuy rằng đã tẩy đi dầu tóc như đuôi chim công, nhưng đối với Cảnh Giới Khiên, dầu tóc dài của anh thì đầy sự lưu manh.

Khuyên tai hình đầu lâu cùng chiếc vòng cổ quý dị không hề đứng đắn, chiếc áo khoác rộng rãi lỗi thời thì dán đầy huy chương trẻ con, sắc màu vàng nhạt thêu thương hiệu “HATEME”, bên dưới vẫn giống như trước là chiếc quần bò năng động chẳng qua là được đổi thành màu nâu.

Ông hoàn toàn không nhìn đến khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Vu Kiệt, ánh mắt thông minh sâu sắc cùng khí chất nhã nhặn hào phóng của anh.

Đương nhiên cũng đã quên mất câu nói “nhìn người thì không thể dựa vào bề ngoài” của mình, trong lòng Cảnh Giới Khiên lập tức không hề đánh giá cao anh nhưng vì phải duy trì hình tượng của mình, ông vẫn là miễn cưỡng bắt tay với Vu Kiệt.

- Ngồi. - Lời nói cũng là miễn cưỡng thốt ra.

- Cám ơn. - Vu Kiệt không chút khách khí lôi kéo Vân Điệp ngồi xuống ở bên cạnh anh.

Cảnh Giới Khiên được Viên Loan Anh âm thầm an ủi xong mới cố gắng áp chế cơn tức giận, hít mấy hơi thật sâu, ông mới chắc chắn rằng mình sẽ không bất tri bất giác nói ra lời đuổi người.

- Vân Điệp nói cậu là người nước Mỹ.

- Ba già cháu là người Mỹ còn mẹ già là người Đài Loan. - Vu Kiệt thản nhiên trả lời.

Ba già? Mẹ già? Ân nói thật là không có giáo dục!

- Cậu đến Đài Loan làm cái gì?

- Đến nhìn. - Anh vẫn bày ra bộ dáng “tùy tiện.”

Cảnh Giới Khiên không khỏi nhăn mày lại.

- Dự tính ở lại đây bao lâu?

- Nửa năm đến một năm.

- Cậu học ở trường đại học T? - Cảnh Giới Khiên thắc mắc hỏi.

- Vâng.

- Vân Điệp nói cậu giúp nó học thêm? - Ông nghiêm túc hỏi.

- Vâng.

Cảnh Giới Khiên nhíu mày càng ngày càng sâu.

- Cậu giúp nó học thêm đã bao lâu rồi?

- Lúc học kì này mới bắt đầu.

Cảnh Giới Khiên rất cuộc cũng không nhin được việc Vu Kiệt ăn nói cộc lốc, nhin không được lớn tiếng nói.

- Cậu giúp nó học thêm rồi cuộc có mục đích gì?

- Ba, anh ấy...

Vu Kiệt cầm cánh tay của Vân Diệp, ngăn cản cô mở miệng.

Chờ Viên Loan Anh an ủi Cảnh Giới Khiên đang tức giận xong, anh mới bình tĩnh nói.

- Các người đã không có ai quan tâm đến cô ấy, tôi tự nhiên muốn đứng ra chăm sóc cho cô ấy.

- Không...

Vu Kiệt lại cầm lấy cánh tay của cô, Vân Diệp đành cắn răng nhịn xuống những lời muốn nói.

- Ai nói chúng tôi không quan tâm đến nó? - Lần này đến lượt Viên Loan Anh hỏi, Vu Kiệt nhún nhún vai.

- Bên ngoài, trong mắt mọi người, ai cũng nghĩ như thế cả.

Cảnh Thụy Văn luôn luôn ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, lúc này cũng mở miệng nói.

- Mặc kệ thái độ của chúng tôi là như thế nào, cậu dựa vào cái gì mà muốn can thiệp vào việc nhà của chúng tôi chứ?

Tuy rằng anh cảm thấy khí chất của đối phương rất được nhưng đối với thái độ ngạo mạn này thì cảm thấy thật bất mãn.

Ánh mắt Vu Kiệt nhìn về phía Cảnh Thụy Văn, đánh giá xong mới nhàn nhạt nói:

- Chỉ bằng tôi là bạn trai của cô ấy.

- Tôi không đồng ý! - Cảnh Giới Khiên tức giận nói.

Vu Kiệt liếc nhìn ông một cái.

- Chúng tôi không cần sự cho phép của ông.

Cảnh Thụy Văn hỏi thẳng:

- Cậu rốt cuộc muốn như thế nào?

- Như thế nào? - Vu Kiệt nâng mi cười nhạo một tiếng.

- Thế nào? Các người nghĩ tôi là đang lợi dụng cô ấy?

Cảnh Thụy Văn suy nghĩ sâu xa nhìn anh.

- Thế cậu nghĩ sao?

Vu Kiệt lắc đầu.

- Thật đáng tiếc, không giống với tâm nguyện của các người.

Anh nghiêng đầu nhìn xuống Vân Diệp đang lo lắng.

- Tôi chỉ là muốn chăm sóc thật tốt, yêu thương cô ấy thật nhiều mà thôi.

Viên Loan Anh không tự giác nhíu mày.

- Cậu không phải là dự định muốn cưới nó đấy chứ?

- Sau khi trưởng thành, tôi tự nhiên sẽ cầu hôn cô ấy. - Vu Kiệt trả lời chắc chắn.

Viên Loan Anh đang định nói tiếp đã bị Cảnh Giới Khiên giành trước.

- Cậu dựa vào cái gì mà muốn cưới nó, nói cho cậu biết, chúng tôi không có gì để cho nó làm đồ cưới đâu! - Ông lạnh lùng nói.

Vân Diệp co rúm người lại một chút, Vu Kiệt nắm tay cô thật chặt nhằm an ủi.

- Tôi muốn kết hôn với cô ấy chứ không phải vì đồ cưới của cô ấy.

Anh dừng một chút rồi mới nói tiếp:

- Tôi có công việc, tôi có thể nuôi cô ấy.

- Công việc? - Cảnh Giới Khiên khinh thường hừ một tiếng.

- Cậu thì có công việc gì? Chẳng qua chỉ là một tên lưu manh thì có công việc đúng đắn gì để mà làm chứ?

Vu Kiệt lạnh lùng nhìn ông.

- Đừng đánh mất thân phận giáo sư đại học của mình, bác trai.

Khuôn mặt của Cảnh Giới Khiên phút chốc đỏ bừng.

- Cậu!

Viên Loan Anh cũng cực kì tức giận nhưng ít nhất bà vẫn có thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Bà nhẹ nhàng khuyên nhủ chồng, đồng thời hướng Cảnh Thụy Văn nháy nháy mắt.

Cảnh Thụy Văn hiểu ý nhìn Vân Điệp đang trốn ở trong lòng Vu Kiệt không biết phải làm sao, lại đem tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt Vu Kiệt.

- Nếu ba tôi không đồng ý cho hai người quen nhau thì sao?

Vu Kiệt bĩu môi.

- Tôi đã nói rồi, chúng tôi không cần sự cho phép của các người.

Cảnh Thụy Văn lại nhìn Vân Điệp chăm chú.

- Tôi tin tưởng Vân Điệp cần sự đồng ý của chúng tôi.

- Đáng chết!

Cảnh Giới Khiên nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Nếu con còn dám cùng cậu ta qua lại, ba sẽ đuổi con ra khỏi cái nhà này, không nhận con làm con gái của mình nữa!

Vân Điệp đột nhiên nắm chặt tay của Vu Kiệt, vẻ mặt đầy hoang mang sợ hãi. Vu Kiệt ôn nhu nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô, hướng vào một bên tai cô nói nhỏ:

- Tiểu Điệp, tin tưởng anh, anh sẽ chăm sóc em, tin tưởng anh!

Vân Điệp nhìn ba mẹ đang tức giận, lại nhìn anh cả đang nhíu mày cùng với vẻ mặt không biết làm sao của em trai.

- Vân Điệp...

- Thụy Văn, không cần khuyên nó, để cho nó tự mình quyết định đi!

Cảnh Giới Khiên đánh giọng nói:

- Muốn ở đây thì lập tức chia tay với cậu ta, còn nếu không muốn xa cậu ta thì liền cùng cậu ta cút đi!

Vu Kiệt ôm chặt người Vân Điệp đang run run, không ngừng nói nhỏ.

- Tin anh đi, tiểu Điệp.

Vân Điệp không tự giác nhắm mắt lại, cắn chặt môi dưới, đau khổ đưa ra quyết định.

Một đoạn thời gian sau đều không có ai lên tiếng, trừ Cảnh Giới Khiên đang tức giận thở dốc ra cũng chỉ còn lại sự im lặng bao phủ.

Thật lâu sau, Vân Điệp mới chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt là sự đau khổ khi đã đưa ra được quyết định cùng với sự chua xót bất đắc dĩ, cô đột nhiên dùng sức tránh ra cái ôm của Vu Kiệt.

- Tiểu Điệp... - Vu Kiệt hoảng hốt gọi cô.

Vân Điệp che miệng Vu Kiệt lại, rồi ngồi thẳng người trước mặt ba mẹ.

- Ba, mẹ, có lẽ Vu Kiệt thật sự có khả năng sẽ giống như hai người nói chính là kẻ lừa đảo, mặc dù vậy, nhưng con vẫn nguyện ý mạo hiểm. - Cô đau khổ nhìn ba mẹ.

- Từ lúc con hiểu chuyện cho đến nay, hai người chưa bao giờ thật sự quan tâm đến con, bởi vì con học không giỏi cho nên hai người liền xem nhẹ con, nhưng đây cũng không phải là lỗi của con mà!

Nước mắt chậm rãi chảy xuống trên khuôn mặt tái nhợt của cô.

- Con luôn luôn rất cố gắng, rất cố gắng để có thể giành được một chút ánh mắt quan tâm từ hai người, nhưng là hết lần này đến lần khác con đều phải thất vọng... - Cô nghẹn ngào một tiếng.

- Kết quả... - Cô quay đầu lại nhìn về phía Vu Kiệt. - Con nhận được sự quan tâm từ một người xa lạ, người ấy giúp con giải quyết vấn đề, cho con sự vui vẻ chưa từng có, cũng nguyện ý cho con một tương lai đầy chờ mong.

Cô thở dài.

- Mà hai người, căn bản là không muốn có sự tồn tại của con vì con làm cho hai người mất mặt. Cho nên ba mẹ... - Cô run môi. - Xin tha thứ cho sự bất hiểu của con, con nguyện ý mạo hiểm lựa chọn tin anh ấy, độn giản là vì anh ấy... là hi vọng duy nhất của con!

Vu Kiệt gắt gao ôm chặt Vân Điệp đang không ngừng khóc nức nở.

- Cô ấy đã đưa ra quyết định, tôi nghĩ chúng tôi có thể đi được rồi chứ?

Tiếp theo, anh lấy từ trong túi áo khoác ra một tập tài liệu cùng con dấu đã được chuẩn bị sẵn đặt trước mặt Cảnh Giới Khiên.

- Phiên ông trước kí vào tập tài liệu này, chúng tôi sẽ lập tức rời đi.

Cảnh Giới Khiên cùng Viên Loan Anh lập tức cầm tập tài liệu lên xem, đồng thanh hỏi:

- Đây là cái gì?

Vu Kiệt nhún nhún vai.

- Là chính các người nói không cần cô ấy! Mà cô ấy lại là trẻ vị thành niên, các người đương nhiên phải kí vào tập tài liệu này, bằng không nếu tương lai các người tố cáo tôi là dụ dỗ trẻ vị thành niên thì tôi biết phải làm cái gì bây giờ?

Cảnh Giới Khiên vừa trừng hai mắt, Vu Kiệt lập tức trào phúng nói thêm:

- Thế nào, giáo sư đại học Cảnh Giới Khiên của chúng ta không phải là người nói mà không chịu giữ lời đấy chứ? Bây giờ muốn đổi ý sao? Có thể! Chỉ cần nói lời xin lỗi với tôi là được.

Mới dùng phép khích tướng đã thành công rồi a!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Cảnh Giới Khiên tức giận gầm lên một tiếng, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái liền cầm bút kí tên trên tập tài liệu, đồng thời đóng dấu xong liền ném nó lên người Vu Kiệt.

- Cút! Mang theo nó lập tức cút khỏi nhà tôi ngay!

Vu Kiệt bình tĩnh nhặt tập tài liệu lên, mở ra kiểm tra xong thì vừa lòng gật gật đầu, cất tập tài liệu đi, sau đó anh ôm Vân Điệp cùng nhau đi ra cửa nhà.

Cảnh Thụy Võ nhỏ tuổi nhất giờ phút này lại là người tỉnh táo nhất.

- Chị hai, chờ một chút! - Cậu lớn tiếng gọi nhằm ngăn lại Vân Điệp sắp rời đi.

Rồi sau đó nhìn Cảnh Giới Khiên vội nói:

- Ba, ba sao có thể cứ như vậy đuổi chị hai ra khỏi nhà chứ? Mẹ, mau khuyên ba đi ạ! Anh cả, anh cũng nói giúp đi!

Viên Loan Anh cùng Cảnh Thụy Văn nhìn về đôi đang ôm chặt nhau đứng ở cửa lại nhìn về Cảnh Giới Khiên định lên tiếng khuyên nhủ.

- Giới Khiên...

- Ba...

Nhưng bọn họ vừa lên tiếng đã bị ông đánh gãy.

9. Chương 08

Chương 8: Rời đi.

- Không cần nói gì cả, nó muốn đi thì cứ để cho nó đi! Cho đến bây giờ, tôi cũng không có hiềm lạ loại con gái như thế này! Hiện tại nó đi thì tốt rồi, miễn cho nó đừng tiếp tục làm mất mặt người nhà họ Cảnh! - Cảnh Giới Khiên tàn khốc nói.

- Ba! - Cảnh Thụy Vô kêu lên một tiếng rồi vội vàng chạy tới giữ chặt không cho chị hai đi.

- Chị hai, chị cứ ở lại trước đã, em sẽ tiếp tục khuyên ba mà!

Cảnh Thụy Văn cũng im lặng bước tới.

- Vân Điệp, ở lại đi, chúng ta sẽ suy nghĩ lại.

Vân Điệp cười khổ, nói:

- Không cần, hai người cũng biết tính cách của ba. Ông nói một là một, hai là hai nên sẽ không cho em ở lại đâu, hai người không cần nhiều lời làm gì!

- Nhưng là...

Vào lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, mọi người theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Một người từ cửa lớn đang nhanh nhẹn bước vào, đóng cửa xong quay lại thì thấy trong phòng khách có không ít người.

Cô sững sốt một chút, nhưng sau khi cô ta nhìn kỹ người ở trước mặt mình thì liền phát ra một tiếng hét chói tai đầy kích động.

- Vu Kiệt!

Giống như đầu tàu chạy về phía Vu Kiệt chính là đại tiểu thư Cảnh Vân Nghê, cô ta vô cùng phấn khích nắm lấy cánh tay Vu Kiệt.

- Anh làm sao có thể ở trong này? Oh my god, em thực sự không nghĩ tới anh có thể lại xuất hiện tại nhà của em đây! Trời ạ! Thật hạnh phúc quá! - Cô ta như cái súng máy nói liên thanh không ngừng, chưa nói năng gì đã lôi kéo Vu Kiệt đi vào phòng khách.

- Đến, đi vào đây! Tại sao lại đứng ở đó chứ? Như vậy nói chuyện thật không thoải mái chút nào!

Vu Kiệt nhú mồm bỏ tay của cô ta ra.

- Thực xin lỗi, tôi hình như không có quen biết cô.

- A! Đúng rồi! Em thiếu chút nữa đã quên mất là anh không biết em.

Cảnh Vân Nghê đột nhiên vỗ cái trán một cái, rồi sau đó quay đầu lại xin lỗi.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em hẳn là nên giới thiệu bản thân trước. - Cô ta mỉm cười xinh đẹp.

- Em tên là Cảnh Vân Nghê, vừa là tiến sĩ khoa học vừa là giáo viên trợ giảng môn Triết của trường đại học T.

Không phải chứ! Trợ giảng “thế giới hoa” kia?

Vu Kiệt không tự giác nhìn về phía Vân Điệp, cô cũng đang kinh ngạc nhìn lại anh.

Tại sao có thể khéo như vậy, “thế giới hoa” chính là chị của Vân Điệp?

Từ tức giận đến khi thất thần, bậc phụ huynh Cảnh Giới Khiên cùng Viên Loan Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, kinh ngạc nhìn bọn họ. Cảnh Thụy Văn cũng kinh ngạc hỏi:

- Vân Nghê, em biết Vu Kiệt?

- Sao có thể không biết chứ, học kì năm nay, anh ấy là người nổi tiếng nhất trường đại học T mà!

- Nổi tiếng nhất trường?

Cảnh Thụy Văn lẩm bẩm, nhìn về phía ba mẹ mình, bọn họ cũng đang nghi hoặc nhìn lại anh, anh nhàu mày nhìn lại Cảnh Vân Nghê.

- Em biết cậu ta khi nào?

- Khi nào? Làm ơn! Em đã điều tra từ lâu rồi! Những gì cần biết em đều biết cả!

Cảnh Vân Nghê cười cực kì đắc ý, sau đó thao thao bất tuyệt nói:

- Tên tiếng anh là Jamie, nhà ở bang California nước Mỹ, tên tiếng trung là Vu Kiệt, năm nay hai mươi tư tuổi. Lúc mười ba tuổi tốt nghiệp bốn ngành khoa học Địa hóa, Sinh hóa, Toán học cùng với công trình nghiên cứu vũ trụ của Học viện Massachusetts. Ba năm sau cũng chính là lúc mười sáu tuổi thì lấy được bốn tấm bằng tiến sĩ.

- Mà khiến cho người khác kinh ngạc nhất chính là bài luận văn của anh năm đó đã đạt được giải Nobel Vật lí. Rồi sau đó nhận được lời mời bí mật đi công tác nghiên cứu hai năm từ chính phủ nước Mỹ, lúc mười tám tuổi thì tự mình lập ra công ty phát triển khoa học kĩ thuật J&D...

- Công ty phát triển khoa học kĩ thuật J&D! - Cảnh Thụy Văn kinh hô.

- Đó không phải là công ty...

- Đúng vậy!

Cảnh Vân Nghê gật gật đầu.

- Liên tục trong bốn năm là công ty nổi tiếng đứng thứ 7 toàn nước Mỹ, sở hữu công nghệ khoa học kĩ thuật tiên tiến nhất trên toàn thế giới! Tất cả các công ty đều tình nguyện xếp hàng chỉ để có thể hợp tác với công ty phát triển khoa học kĩ thuật J&D này.

- Đồng thời, các trường đại học trên toàn thế giới đều thay phiên nhau mời anh làm khách. Năm nay đến phiên trường đại học T, học kì này, anh đảm nhiệm chức giáo sư tiến sĩ nghiên cứu ngành hóa chất và cũng là người độc thân giàu có được chào đón nhất trường!

“Diễn thuyết” xong, trừ bỏ Cảnh Vân Nghê, toàn bộ mọi người đều cứng họng trừng mắt nhìn Vu Kiệt, bao gồm cả Vân Điệp mà anh thì lại coi như không có chuyện gì nhún nhún vai.

- Tôi đã nói là tôi có công việc mà!

Tình huống đột nhiên thay đổi, sự việc chuyển biến nghiêng trời lệch đất, Cảnh Giới Khiên đương nhiên là lập tức cảm thấy hối hận nhưng Vu Kiệt không cho ông có cơ hội đổi ý, mạnh mẽ ôm Vân Điệp đang không ngừng giãy dụa khiêng về nhà mình.

- Em đã bị đuổi ra khỏi nhà.

Vu Kiệt đem Vân Điệp để ở trên giường rồi mới lên tiếng.

- Nhưng tình huống bây giờ không giống như trước nữa mà! - Vân Điệp phản bác nói.

Vu Kiệt bĩu môi.

- Thế nào là không giống như trước?

- Thân phận của anh không giống đó thôi! Nếu anh và ba cùng nhau nói chuyện lại một lần nữa, nói không chừng ba sẽ...

Cô đột nhiên dừng lại rồi sau đó hét to lên một tiếng, tránh ra cánh tay đang định bắt lấy cô, mạnh mẽ tóm lấy cái áo của anh kéo xuống.

- Anh gạt em!

- Sao? - Anh nháy mắt mấy cái. - Anh gạt em cái gì?

- Anh gạt em nói anh là học sinh! - Cô lên án.

- Anh có nói anh là học sinh sao? - Anh chậm rãi gỡ tay cô khỏi áo.

- Anh nói anh ở trường đại học T, vì vậy anh có thể là học sinh cũng có thể là giáo sư mà!

Vân Điệp ngẩn người, cố gắng chất vấn.

- Anh biết em ngốc rồi mà còn cố ý không chịu nói rõ ràng với em?

Vu Kiệt xoay người ngồi ở bên cạnh cô.

- Là em tự hiểu sai ý của anh, như thế nào lại là lỗi do anh rồi?

Vân Điệp cũng theo anh ngồi dậy.

- Chính là do anh, không được nói láo!

Vu Kiệt nhún nhún vai, anh cởi áo khoác ném qua một bên, sau đó đi vào phòng bếp, Vân Điệp giống như chú chó nhỏ đi theo phía sau anh.

- Vu Kiệt, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?

- Không muốn gì cả. - Anh cầm lấy ấm trà. - Anh ở đây chỉ có một học kì, anh cũng không muốn hứa hẹn này nọ cho nên đến lúc đó, em cùng anh đi Mỹ nhé!

Anh nói xong liền đem ấm trà để lên bếp gas nấu nước.

- Như vậy sao được chứ!

Vân Điệp không khỏi sợ hãi kêu ra một tiếng.

- Em còn chưa có tốt nghiệp mà!

- Anh nói rồi, em không thích hợp để học bài. - Anh lấy trái cây ra gọt vỏ.

- Em chỉ cần giúp anh nấu cơm, dọn dẹp lại nhà cửa nhưng nếu em đã kiên quyết thì có thể đi Mỹ cùng anh rồi tiếp tục đi học. - Anh lại lấy trái cây bỏ vào trong đĩa.

- Nhưng là... sẽ không giống!

Anh hướng tủ lạnh đi đến.

- Tại sao lại không giống? - Mở tủ lạnh lấy nước hoa quả xong, anh lại trở về kệ bếp.

- Em... - Vân Điệp gãi gãi đầu. - Em còn muốn đi thi đại học...

- Đại học?

Vu Kiệt không cho là đúng nhìn cô liếc mắt một cái. Bỗng nhớ tới mình đang rót nước hoa quả nên quay đầu lại nhìn.

- Em thích đi thi đại học như vậy à?

- Cũng không phải thế! - Vân Diệp đặt mông ngồi lên bàn ăn.

- Chính là... em... em đã cố gắng lâu như vậy chỉ vì cuộc thi đại học sắp tới, nếu bây giờ cứ như vậy mà bỏ qua, liền... - Cô một tay chống cằm.

- Những cố gắng trước kia đều uống phí hết sao?

Vu Kiệt thật sâu liếc nhìn cô một cái.

- Như vậy chẳng phải rất giống với mười bảy năm sống uống phí của em trước đây ư?

Anh trầm mặc không nói, cầm lấy ấm trà đã sôi nhắc xuống bếp.

- Anh không biết, em đã bỏ qua tất cả thời gian giải trí, bỏ qua cơ hội làm quen với bạn bè, bỏ qua cho... - Cô đột nhiên vậy vậy tay.

- Hầu như tất cả em đều bỏ qua, toàn tâm toàn ý để học hành, thời gian hơn mười sáu năm đều là dành ở trong phòng, cũng chỉ vì muốn nhận được ánh mắt quan tâm từ ba mẹ...

Vu Kiệt từ trong tủ lấy ra cốc sứ, đem nước hoa quả cùng cốc sứ đi ra phòng khách.

- Kết quả như thế nào?

Cô buồn bã cúi mặt xuống.

- Ba mẹ không cần em, anh cũng kêu em không cần phải đi thi đại học, nhiều ngày qua, em luôn cố gắng như vậy rốt cuộc là vì cái gì đây?

Vu Kiệt quay lại kéo theo cô đi ra phòng khách, mà cô thì vẫn thì thào nói nhỏ.

- Như vậy rất giống câu nói, đi hết con đường này thì chúng ta có thể hiểu rõ tất cả những điều đau khổ là khi ta gần đi hết con đường thì lại có người nói cho ta biết rằng ta đang đi sai đường... Ha, căn bản là đang lấy em ra làm trò đùa đi!

Anh kéo cô ngồi xuống, đem cốc sứ nhét vào tay cô, cô cầm lên uống một ngụm lập tức nhăn mặt lại.

- Anh quên bỏ thêm đường.

- Không có. - Anh nhún nhún vai nói.

- Không có?

- Em quên mua đường rồi. - Anh nhàn nhạt nhắc nhở cô.

- A! - Cô lẩm bẩm. - Thật ngại quá.

Anh cũng cầm cái cốc lên uống một ít.

- Nói cho anh biết, tiểu Diệp, nếu thi đậu thì em muốn như thế nào?

Cô ngược mắt nhìn anh.

- Như thế nào?

Cô rũ mắt xuống.

- Không có như thế nào đâu! Em chỉ nghĩ, đây là loại khẳng định đối với bản thân mình thôi!

Cô để cái cốc xuống bàn, đan hai tay lại với nhau.

- Làm cho sự cố gắng của em đạt được kết quả, đồng thời cũng khẳng định năng lực của bản thân, nếu không em sẽ luôn luôn nghi ngờ chính mình có phải thật sự ngốc như vậy hay không?

Anh lắc đầu để cốc xuống, cánh tay vươn ra ôm đầu cô hướng vào trong ngực của mình.

- Được rồi! Nếu em đã nghĩ muốn khẳng định bản thân, vậy anh đi nói với họ là anh sẽ ở đây thêm một học kì nữa.

Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh vui sướng, anh đè lại cô đang muốn mở miệng.

- Cái gì cũng không cần nói, chỉ cần nấu nhiều món thật ngon cho anh ăn là được.

Cô rưng rưng nước mắt gật gật đầu, sau đó gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

Anh cũng ôm lại cô, không khí ấm áp lập tức tràn ra ngay tại mùa đông giá rét, đồng thời cũng sưởi ấm tấm lòng của cặp tình nhân này.

Một lát sau, Vân Điệp nhẹ nhàng nói nhỏ.

- Vu Kiệt, sau này, em nên làm cái gì bây giờ?

- Chúng ta kết hôn đi!

Vân Điệp ngẩn người, sau đó đột nhiên nhảy lên.

- Cái gì? Kết hôn?

Vu Kiệt nháy mắt mấy cái.

- Em không muốn gả cho anh sao?

- Không, không phải, nhưng là... ba em...

Vu Kiệt sắc mặt phút chốc trầm xuống.

- Anh cũng không muốn cho ông tham gia hôn lễ của chúng ta.

- Hả? - Vân Điệp nhất thời há hốc mồm. - Tại sao?

- Ông ta rất giả dối, cũng quá vô tình. - Anh không vui nói.

- Nhưng là...

Vân Điệp vẻ mặt đau khổ.

- Ông ấy vẫn là ba của em mà! Em hi vọng cả nhà đều có thể tham gia hôn lễ của em!

- Trừ phi ông ta có thể hướng em xin lỗi. - Vu Kiệt nói chắc như đinh đóng cột.

- Đó căn bản là việc không có khả năng xảy ra mà! - Vân Điệp kêu to.

Vu Kiệt không nói gì nhìn cô chằm chằm, cô không khỏi bĩu môi, không phục than thở.

- Vì sao nhất định phải như vậy? Rõ ràng trước là do anh... - Cô đột nhiên dừng lại, rồi sau đó nghi ngờ nhìn anh.

- Có phải là do anh cố ý hay không? Là anh cố ý khiêu khích ông, làm ông tức giận, làm cho ông đuổi em ra khỏi nhà có đúng hay không?

Vu Kiệt nhún nhún vai không lên tiếng.

Vân Điệp bắt mắt nhìn anh.

- Tại sao? Anh lại muốn làm như vậy?

Vu Kiệt cười cười, anh thật hài lòng khi Vân Điệp không có nổi giận với anh, điều này chứng tỏ cô thật sự tin tưởng anh, mới có thể bình tĩnh mà hỏi anh nguyên nhân, tuy đồng thời cô cũng biểu hiện ra sự bất mãn.

Anh cầm cái cốc lại một lần nữa nhét vào trong tay cô, muốn cô uống khi còn nóng mà chính anh cũng cầm lên uống một hớp.

- Em nghe qua câu nói này sao? Thông minh bị thông minh hại.

Không đợi Vân Điệp trả lời, anh tiếp tục nói.

- Em hẳn là hiểu ý nghĩa của nó chứ? Đạo lý giống nhau, người có cuộc sống từng trải sẽ càng tự tin nhưng khi tự tin quá mức sẽ dẫn đến tự phụ.

Cô không hiểu cho lắm...

Không, căn bản là không hiểu nhưng cô vẫn kiên nhẫn nghe anh nói.

- Ba của em vừa có trí tuệ vừa có sự tự tin, làm cho nó trở thành sự tự cao tự đại, người tự đại là sẽ tuyệt đối tin tưởng chính mình. Tuy rằng ba em nói ọi người rằng không cần nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người, nhưng trên thực tế, thói quen của ông vẫn là đánh giá một người qua vẻ bề ngoài, nhìn cách bọn họ đối xử với em là anh đã biết.

Anh một hơi uống hết cốc trà, lại vì mình tiếp tục rót đầy.

- Mà anh chính là một người như vậy. Anh hi vọng có một cuộc sống tự do tự tại, không muốn vì bất kì ai mà thay đổi, nhưng lấy tính cách tự cao tự đại cùng tự phụ của ba em ra thì anh có thể đoán trước được rằng ấn tượng đầu tiên của ba em dành cho anh nhất định là không tốt. Trên thực tế, khi nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của ông dành cho anh là có thể biết được.

- Sau đó anh lại nghĩ, mặc kệ là anh nói cái gì, cho dù có nói tốt đến đâu, ba của em vẫn sẽ nghi ngờ lời nói của anh, nói thẳng ra là hoàn toàn không tin. Dưới tình huống như vậy, cho dù anh có nói thật đi chăng nữa thì có tác dụng gì sao? - Anh cười lạnh.

- Chỉ sợ sẽ càng tồi tệ hơn thôi! Nếu anh nói những việc mà anh đã làm, ông ta tuyệt đối sẽ cho rằng anh là người nói dối không chớp mắt, một chữ cũng sẽ không tin anh, thậm chí có khi còn khinh bỉ anh.

Vân Diệp không biết phải nói gì để phản bác.

- Có lẽ thái độ của anh như thế là không tốt...

Vân Diệp bị lời nói của anh thu hút.

Vu Kiệt vội sửa miệng.

- Được rồi! Là rất kém. Nhưng là do anh khi nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy thật khó chịu! Bọn họ chính là loại người đánh giá con người qua thành tích, đồng thời cũng có sự phân biệt đối xử, thật là làm cho người khác chán ghét mà. Miệng thì nói như thế nhưng trên thực tế thì lại làm khác, đường đường là một giáo sư đại học lại có cách nghĩ nông cạn như vậy, thật sự khiến cho con người ta cảm thấy thất vọng... Không, là tuyệt vọng mới đúng!

Anh nhún nhún vai.

- Cho nên, anh không nhịn được liền khiêu khích một chút, hắc hắc! Điều này hoàn toàn là theo bản năng, theo bản năng!

Vân Diệp bĩu môi:

- Thế em thì làm sao bây giờ?

- Em có anh chăm sóc mà! - Vu Kiệt kéo cô ôm vào trong lòng.

- Anh hi vọng nhờ vào việc lần này mà bọn họ có thể hiểu ra được sai lầm. Chỉ cần bọn họ sửa lại ý nghĩ cùng hành động của chính mình, anh liền vui vẻ cùng bọn họ làm hòa nhưng nếu bọn họ vẫn như cũ không chịu thay đổi, tiểu Diệp, anh hi vọng em sẽ không miễn cưỡng anh đi làm “quen” với bọn họ.

Vân Diệp cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh.

- Vậy ít nhất cũng phải cho bọn họ một chút thời gian chứ?

Vu Kiệt chau chau mày.

- Bao lâu?

- Bao lâu hả... - Vân Diệp nhúu mày cắn răng nói.

- Vậy thì đợi đến lúc thi đại học đi! Đến lúc đó mà anh vẫn không hài lòng về sự thay đổi của bọn họ thì em cũng sẽ không miễn cưỡng bọn họ tham gia hôn lễ của chúng ta nữa.

Vu Kiệt rũ mắt xuống, suy nghĩ một lát rồi nâng mắt lên nhìn cô chăm chú.

- Đến lúc đó mới được tổ chức hôn lễ sao?

Lại là một cái ngôn ngữ cạm bẫy ném ra cho cô.

- Làm ơn! Cũng chỉ còn có nửa năm thôi mà! - Vân Điệp năn nỉ.

Vu Kiệt đột nhiên nở nụ cười quý dị.

- Được rồi, nửa năm sau tổ chức hôn lễ cũng được.

Vân Điệp không nhận được vui mừng.

- Thật sự! Thật tốt quá...

- Đợi chút! - Vu Kiệt đánh gãy lời cô.

- Hả? - Tươi cười phút chốc cứng đờ ở bên miệng, Vân Điệp sững sờ nhìn anh.

- Lại làm sao nữa?

- Em phải đáp ứng với anh hai điều kiện mới được. - Vu Kiệt chậm rãi nói.

- Thứ nhất, cho đến khi sự thay đổi của bọn họ chưa làm cho anh hài lòng, nếu bọn họ có đến đây gọi em về thì em nhất định không được trở về, nói cách khác, không có sự đồng ý của anh, em không được trở về.

Vân Điệp nghi ngờ nhìn anh.

- Nếu quan hệ của anh và bọn họ không tốt lên được, bọn họ sẽ chủ động qua đây gọi em về nhà sao?

- Có. - Vu Kiệt khẳng định trả lời.

- Bất quá, đó chỉ là bởi vì anh mà không phải vì em, bọn họ nghĩ thông qua em để lấy lòng anh chứ không phải bởi vì bọn họ bắt đầu biết quan tâm đến em.

- Anh làm sao mà biết được?

Vân Điệp không phục nói:

- Anh không đi tìm bọn họ, bọn họ đến tìm. Anh còn nói đó là hành vi đối trá của bọn họ, vậy bọn họ rốt cuộc phải như thế nào anh mới hài lòng hả?

Vu Kiệt nhẹ giọng cười.

- Anh có mắt để nhìn, có tai để nghe, có đầu để suy nghĩ, bất luận là thật lòng hay đối trá đều không lừa được anh.

- Nhưng là...

Vu Kiệt nhéo nhéo mũi cô.

- Được rồi, lấy sự hiểu biết của em đối với bọn họ, bọn họ là những người có suy nghĩ dễ dàng thay đổi ý kiến như vậy sao?

- Cái này...

- Đừng có cái này cái kia nữa, em so với anh hẳn là rõ điều này hơn mới đúng. Trong suy nghĩ của bọn họ có khi chỉ là vì mấy cái tấm bằng tiến sĩ kia của anh, còn con gái của bọn họ là em thì chỉ có thể làm vật hi sinh.

Vân Điệp há miệng thở dốc, sau đó khuôn mặt dần trở nên suy sụp, đồng thời cúi đầu xuống.

Vu Kiệt nâng cằm của cô lên.

- Tiểu Điệp, đừng quên em còn có anh.

Vân Điệp mỉm cười đầm đìa đáng yêu với anh, Vu Kiệt hôn cô một cái xong mới nói tiếp:

- Thứ hai, em hiện tại là trẻ vị thành niên. Nếu chúng ta sống chung, bất luận một ai đều có thể tố cáo anh là người dụ dỗ trẻ vị thành niên cho nên em phải cùng anh đi làm một ít thủ tục công chứng hợp pháp, chứng minh rằng em đã nhận được sự đồng ý từ ba mình mới cùng anh sống chung.

Vân Diệp mở to hai mắt.

- Ba đồng ý?

- Tập tài liệu kia. - Vu Kiệt nhắc nhở cô.

-Ồ! - Vân Diệp gật gật đầu. - Vậy được.

- Xin phép nghỉ buổi chiều ngày mai.

- Sao? - Cô buồn bực nhìn anh.

- Nếu ngày mai bọn họ đi tố cáo anh thì làm sao bây giờ? - Anh đáng sợ nói.

- Vâng!

- Tốt lắm, tất cả đều đã tốt. Chúng ta đi ra ngoài ăn mừng một chút đi!

Chúc mừng?

Chúc mừng cô bị đuổi ra khỏi nhà sao?

10. Chương 09

Chương 9: Ngọt ngào. (H).

Tìm không ra người để làm chứng ư?

Chỉ cần có tiền, lấy đại một tờ báo ra đọc, nơi nơi đều sẽ là mẫu quảng cáo cung cấp người làm chứng.

Nhưng Vu Kiệt là người cẩn thận, anh tìm đến một người bạn đang làm ăn ở ngoài, tuy rằng không quá quen thuộc nhưng ít ra biết được đối phương đáng giá để tin tưởng, hơn nữa còn đồng ý giúp anh tìm ra người làm chứng đáng tin cậy.

Vu Kiệt bận rộn suốt cả buổi sáng, cho đến hơn một giờ chiều mới được về nhà với Vân Diệp.

Lúc về nhà, anh ghé vào mua một cái đĩa CD, một máy nghe nhạc tùy thân cùng với tai nghe dành cho nữ, còn ra lệnh cho Vân Diệp không được lấy xuống.

- Vì sao? - Cô không hiểu hỏi.

- Trẻ con không được hỏi nhiều!

Vân Diệp liếc mắt nhìn anh. Vu Kiệt không có giải thích qua với cô mà trực tiếp kéo cô vào đại sảnh của cơ quan chính phủ, đối với Vân Diệp chỉ là nói qua loa.

Cô không hiểu gì kí tên vào một đồng tài liệu, lại ngây ngốc cùng Vu Kiệt xếp hàng phía sau các cặp đôi nam nữ khác, lại ngơ ngác bắt tay cùng với hai người xa lạ mà bọn họ nói gì cô đều là “nghe không hiểu.”

Cho đến khi Vu Kiệt kéo cô ra khỏi nơi đông đúc đó, ngồi xuống ở gian phòng ăn theo phong cách Tây, anh mới cho phép cô lấy tai nghe xuống.

- Vu Kiệt...

Vu Kiệt mở tờ thực đơn ra nhìn.

- Em muốn ăn gì?

- Sao cũng được. Lúc này...
- Trên thực đơn không có món “sao cũng được.”
- Vu Kiệt! - Vân Điệp lên tiếng kháng nghị.
- Vậy để anh gọi, em cứ ăn là được. Bất quá phải ăn nhanh một chút, ăn xong chúng ta còn phải đi mua quần áo cho em nữa.
- Vân Điệp quả nhiên bị dòi đi lực chú ý.
- Mua quần áo? Vì sao? Em có mà...
- Quần áo cũ của em thật xấu. Anh muốn thay em mua mới toàn bộ, kiểu dáng sẽ do anh lựa chọn. Về phần đồ dùng cá nhân, sách vở gì gì đó thì kêu em trai của em giúp em dọn dẹp lại một chút rồi đóng gói đưa đến nhà của chúng ta là được rồi.
- Nhưng là...
- Không được từ chối! - Anh bá đạo đánh gãy lời cô.

Từ phòng tắm bước ra, Vu Kiệt quấn một cái khăn ngang eo, anh vừa lau tóc vừa nhìn về phía chiếc giường, lại nhìn Vân Điệp đang ngồi ở trên ghế sắp xếp lại quần áo mới.

Trời sinh con gái đối với việc mua sắm có một dự vọng rất lớn, từ lúc bắt đầu mua bộ quần áo đầu tiên, miệng Vân Điệp chưa hề đóng lại, miệng thì nói không cần nhưng khi quần áo tới trên tay thì lại nhin không được mà vui vẻ.

Vu Kiệt lắc lắc đầu cười nhẹ, đem khăn vì lau tóc mà ẩm ướt ném lên trên ghế, rồi đi về phía thư phòng.

Một tiếng sau, Vu Kiệt đã xử lí xong việc chuẩn bị những bài trọng điểm để ngày mai dạy học.

Anh nhìn về phía Vân Điệp, thấy cô đã đem hai bộ quần áo cuối cùng sắp xếp xong, vì thế anh đi đến mép giường ngồi xuống, Vân Điệp liền nhìn anh bằng ánh mắt kì quái.

- Ngày mai, không phải anh có tiết sao? Sao còn chưa chịu đi ngủ?

Vu Kiệt chỉnh chỉnh lại sắc mặt.

- Đã lâu rồi anh còn chưa có giúp em học thêm.

- Không sao, em hầu như đã hiểu hết phương pháp anh dạy em. Nếu anh không có thời gian, em có thể tự mình học cũng được.

Cô tự tin nói, Vu Kiệt lại nhàn nhã lắc đầu.

- No! No! Chương trình học nếu để lâu sẽ tiếp thu không được tốt.

- Phải không? - Vân Điệp không khỏi nhăn mày lại.

- Anh sẽ không phải muốn dạy học cho em bây giờ chứ?

Vu Kiệt gật gật đầu.

- Chính là bây giờ.

Vân Điệp ngẩn người.

- Bây giờ? Nhưng cũng sắp đến 12 giờ đêm rồi mà!

Vu Kiệt đột nhiên tươi cười quỷ dị.

- Thời gian rất hợp.

Vân Điệp nghi ngờ liếc mắt nhìn nụ cười của anh.

- Sao anh lại cười kì quái như vậy chứ!

- Có sao? - Vu Kiệt chậm rãi thu lại tươi cười.

- Bây giờ còn không?

Vân Điệp lúc này mới dám thở dài nhẹ nhõm.

- Không, nhưng vừa rồi anh cười đến thật kì quái! Rất giống...

- Giống như cái gì?

Vân Điệp nghiêng đầu suy nghĩ.

- Giống như muốn “ăn” em vậy.

Chính xác!

Vu Kiệt tươi cười nhe răng ở trong bụng, một lần nữa bày ra bộ dáng đứng đắn.

- Được rồi, chúng ta có thể bắt đầu dạy học.

Vu Kiệt dạy học luôn luôn không cần đến sách giáo khoa cho nên Vân Điệp thật tự nhiên ngồi xuống trước mặt anh, cô cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

Vu Kiệt khụ khụ hai tiếng, sau đó nhìn cô chăm chú.

- Hôm nay, chúng ta học không phải lí thuyết mà là thực hành.

Thực hành cũng không có máy tính, nhưng là máy tính chơi thật vui mà! Cho nên Vân Điệp lập tức hưng phấn nói:

- Được! Được! Có phải chơi rất vui hay không?

Vu Kiệt lại khụ khụ vài cái.

- Ừm... chơi rất vui. - Anh nói.

- Em còn nhớ rõ cấp hai từng có tiết giáo dục sức khỏe... khụ khụ... sinh học bộ phận khí quan không?

- Sinh học khí quan?

Vân Điệp ngốc lảng nói:

- Không có ấn tượng gì! Giáo viên bảo bọn em chính mình tự xem, nhưng em xem thì không hiểu gì cả, cho nên... - Cô ngượng ngừng gãi gãi đầu.

- Em thi được có mười điểm!

- Không sao, hiện tại, anh sẽ giảng giải thật cẩn thận để cho em hiểu. - Anh tà tà nhìn cô chăm chăm.

- Là giảng giải chuyên sâu.

- Nhưng là...

Vân Điệp lại một lần nữa nghi ngờ nhìn anh:

- Có cái gì để chơi vui đâu?

Anh mỉm cười, lại là cái loại tươi cười quỷ dị.

- Mỗi lần anh dạy học đều không vui sao?

- Nói cũng phải.

Vân Điệp khôi phục lại thành cô học trò với thái độ đầy nghiêm túc.

- Được rồi, có thể bắt đầu.

- Đầu tiên, nếu chúng ta có thể giải thích thực tế liền giúp em hiểu bài dễ dàng hơn rất nhiều. - Nói xong, anh giữ chặt tay cô cùng kéo chiếc khăn tắm bên eo xuống.

- Thực tế? Cái gì thật... - Âm thanh của cô đột nhiên dừng lại, sau đó là một trận kêu to.

- Rất kì quái nha!

- Kì quái sao? - Anh nâng mày lên, trêu ghẹo hỏi lại.

- Vâng... cái đó là cái gì... Oa! Vật kì quái này còn có thể cử động nữa nha! - Cô chỉ vào “nó”, sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Muốn sờ thử hay không? - Anh ái muội nói.

Vân Diệp liên tục gật đầu.

- Muốn! Muốn! - Thái độ tích cực hiếu học vốn nên là như vậy.

Trong khoảnh khắc, tay nhỏ bé mềm mại chạm vào “nó”, Vu Kiệt không tự giác hít một hơi thật sâu.

- Thế nào? Có cảm giác gì không?

Cô tò mò sờ sờ, xoa xoa, ngón tay thon dài không ngừng chà chà, xát xát lên vật nóng bỏng đó.

- Nóng quá! Bên trong có xương sao?

- Không có. - Anh dùng âm thanh khàn khàn nói.

- Không có? Gạt người! Nếu không có thì làm sao nó có thể cứng rắn như vậy chứ? - Cô không tin hỏi.

- Hiện tượng này gọi là cương. - Anh cố gắng duy trì bình tĩnh trả lời.

- Cương? - Một danh từ thật là lạ!

- Đúng vậy, nam nhân bình thường vào thời điểm hưng phấn, bộ vị này sẽ bị sung huyết.

Vân Diệp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dấu chấm hỏi của mình lên.

- Vì sao?

- Vì sao? - Vu Kiệt mị mị ánh mắt tươi cười.

- Hỏi rất hay, tiểu Diệp, kế tiếp sẽ bắt đầu trở nên càng thú vị, nhưng là, anh cần sự phối hợp của em, tiết học này mới có thể thành công được.

- Phối hợp của em? Phối hợp như thế nào? - Cô hưng trí bừng bừng hỏi.

- Đầu tiên, em cởi... - Lại là hai tiếng ho khan. - Quần áo.

Vân Diệp nghi ngờ liếc mắt nhìn anh.

- Vì sao?

Vu Kiệt trợn to mắt nói dối:

- Tiểu thư, mấy hình ảnh trong sách giáo khoa giáo dục sức khỏe có mặc quần áo hay không? Không có đúng không? Anh có mặc quần áo không? Cũng không có! Muốn giải thích thực tế thì phải đem “thực tế” lấy ra, đúng hay không?

- Ủ! Rất có đạo lí!

Vì thế, sau một thời gian chiến đấu với bộ quần áo trên người, Vân Diệp xầu hổ nói.

- Rồi... tiếp theo làm gì nữa đây?

- Tiếp theo?

Vu Kiệt bật cười thành tiếng vì đã đạt được gian kế.

- Tiếp theo chính là giải thích!

- Thứ nhất, quy đầu của mỗi nam nhân là chỗ mẫn cảm nhất, cũng giống với nữ nhân vậy... Đến đây, mở hai chân ra... Ủ! Đúng, chính là như vậy, tốt lắm, chúng ta tiếp tục, quy đầu của nam nhân cũng giống như âm đạo của nữ nhân là chỗ mẫn cảm nhất, chính là nơi này... có cảm giác gì hay không?

Sau khi ngón tay thô ráp của anh chạm vào nơi tư mật của cô, miết lấy mật động non mềm, từ từ xâm nhập đầu ngón tay vào huyết động, trêu đùa hồng hoa bên trong. Vân Điệp mãnh liệt thở dốc vì kinh ngạc.

- Anh nghĩ em đã cảm giác được, tốt, tiếp tục, nếu chúng ta làm chính xác, hơn nữa liên tục kích thích bộ vị này, chúng ta có thể nhẹ nhàng xoa nắn chúng, giống như thế này... hoặc là cao thấp vuốt ve... làm thành hình cung hay vòng tròn cũng có thể... sau đó nữ nhân sẽ cảm thấy...

- Không, không, không cần, lại, lại... - Cô thở gấp nói, cảm thấy có một cỗ nóng rực đang bùng lên trong cơ thể.

Không nghe theo lời cô! Vu Kiệt tiếp tục giảng giải bằng động tác.

- Sẽ giống như sự hưng phấn của nam nhân, hơn nữa còn có sự trống vắng không hiểu muốn được lấp đầy, từ bộ vị cho đến toàn thân, nếu tiếp tục kích thích, sẽ khiến cho cơ thể càng ngày càng khát vọng muốn được lấp đầy...

Ngón tay cố gắng đưa vào trong hoa huyết chật hẹp, tham lam chà sát vạch động, tùy ý để dâm dịch tiết ra theo đầu ngón tay. Ngón trở quăn lấy dịch màu trong suốt, đưa lên bụi cỏ huyền bí của Vân Điệp, xoa đều trên bề mặt. Vân Điệp không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ.

- Ủm! Anh nghĩ em cũng cảm giác được cái loại khát vọng này, kế tiếp chính là làm thế nào để lấp đầy vào khoảng trống của em...

Nói xong, anh còn vì cô mà tiến thêm một bước “tự mình làm mẫu.”

Bàn tay đưa lên vuốt ve bầu ngực căng mềm của cô, nhẹ nhàng nắn bóp, bàn tay to dần dần tăng thêm lực đạo, nhào nặn không ngừng. Đầu lưỡi ẩm ướt của anh liếm dần theo từng tác da thịt của cô, di chuyển lên gáy, cắn mút ở chiếc cổ trắng nõn.

Dương vật căng cứng để ngoài huyết động khe ỉn nhe nhẹ, cảm nhận đầu huyết động mút chặt lấy dương vật khiến anh gầm lên một tiếng, ham muốn đâm thật sâu vào trong hoa động ẩm ướt mê người kia của cô dâng trào lên mãnh liệt.

Bàn tay to lớn không ngừng vò nắn nhũ tiêm hồng nhuận, miết lên nụ hoa, kéo căng bầu ngực của cô, hơi thở đầy ám muội, nóng bỏng cuốn lên từng lớp da, đầu lưỡi di chuyển dần sang cạnh sườn, liếm láp bầu ngực tròn trịa. Anh mút nhẹ bên cạnh, để lại dấu hôn hồng hồng trên khuôn ngực đầy đặn kia.

Vân Điệp mặt trở nên đỏ bừng, vành môi trở nên khô khốc.

Cô có cảm giác như phần âm đạo của cô đang bị “vật thể lạ” nào đó đâm vào, dịch thủy không ngừng chảy xuống bắp đùi, cảm giác thật nhớp nháp này khiến mặt cô càng đỏ lợi hại, môi khe mấp máy:

- Ừ... ưm... ưm... ừ... ng... ừ... ng...

- Ngoan, ngoa... n, sẽ không đau...

Dương vật căng cứng đến nhức nhối, tham lam ấn sâu vào trong hoa huyết không ngừng run rẩy kia...

- A... a... a... a...

Vân Điệp hét lớn, tay bấu chặt vải đệm dưới thân, cặp mông trắng tròn trịa của cô được nâng cao lên, gây thịt đâm sâu vào hoa huyết của cô, khinh ngâm càn quấy trong hoa huyết.

- Thật chặt, tiểu Điệp!

- Đau, đau quá... Hu hu.

Vân Điệp khóc nức nở, cô có cảm giác âm đạo như bị rách làm đôi, nhưng cùng với đó là cảm giác đầy ham muốn đang trào dâng trong cơ thể.

Một giọt máu từ nơi giao hoan chảy xuống dọc theo mép đùi, hòa quyện cùng thủy dịch mơ hồ.

- Rất nhanh... sẽ... không có đau...

Hắn cúi người xuống, hôn lên bả vai trắng nõn của cô, hạ thân cũng không ngừng nhẹ nhàng chuyển động...

11. Chương 10

Chương 10: Ghen tị.

Trời tờ mờ sáng, Vân Diệp liền tỉnh, nhưng cô không dám có bất cứ hành động gì vì sợ đánh thức Vu Kiệt, người đang ôm chặt cô ngủ.

Ý nghĩ thứ hai của cô là, tiết học đêm qua thật sự rất thú vị!

Tuy rằng lúc mới bắt đầu rất đau nhưng Vu Kiệt đã cam đoan với cô là về sau tuyệt đối sẽ không còn đau nữa nha.

Cô tin anh cho nên bọn họ liên tục chơi ba lần.

Thật sự về sau cũng không còn đau như trước!

Hơn nữa, cảm giác mỗi lần làm xong thật sung sướng nha!

Nhưng là cô cũng cảm thấy thật mệt mỏi, hai tay hai chân đều không còn sức, cổ mỏi, eo cũng mỏi, miệng càng mỏi... toàn thân đều thật mệt!

Bất quá... cô vẫn là rất thích tiết học này, còn thú vị hơn cả máy tính.

Không biết anh có thể hay không thường xuyên dạy cô “tiết học” này?

Cô lặng lẽ ngửa đầu chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, ôn hòa thanh thản, ngũ quan tuần tú lúc này càng để lộ ra nét trẻ con, so với người con trai đêm qua có hơi thở nam tính hoàn toàn khác nhau.

Cô không khỏi vụng trộm nở nụ cười, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Có lẽ cô có thể chủ động kêu anh dạy lại “tiết học” này chẳng?

Nói không chừng anh còn khen cô là học sinh ham học hỏi nữa đó! Hi hi hi. Quyết định như vậy đi!

Về sau buổi tối cô đều sẽ yêu cầu anh “ôn tập” lại tiết học đêm qua.

Tiết học của Vu Kiệt đều là vào buổi sáng, nhưng ở trường anh thật sự rất được hoan nghênh, luôn bị cầm chân cho đến tận buổi chiều mới tìm đủ mọi cách thoát thân được.

Tất cả là do tiết học của anh luôn luôn thú vị cùng với ngoại hình tuần tú đẹp trai, cộng với tính cách hài hước vui vẻ cho nên mỗi một lần lên lớp, anh đều bị đám người vây quanh cơ hồ không thể di chuyển người được.

Từ học sinh cho đến giáo viên, từ giáo sư cho đến tiến sĩ, cùng ngành khác ngành, còn có học sinh của các trường đại học khác, muôn hình muôn vẻ, cái gì cần có đều có.

Vấn đề chân chính còn có thể dễ dàng từ chối nhưng là đối với mấy việc như vũ hội, hoạt động đoàn, thậm chí là nhận được lời mời từ một người nào đó cũng đủ khiến cho con người ta đau đầu.

Tuy rằng ngày đầu tiên anh đã thể hiện rõ ý tứ của mình.

Đó là chỉ tham gia hoạt động đoàn thể của trường, cái khác sẽ tìm mọi cách để từ chối khéo léo nhưng mà không có ai nghe anh nói, luôn sẽ có người đến làm phiền anh, hơn nữa còn hết người này đến người khác, nói liền không dứt.

Nghĩ lại, nếu anh chấp nhận lời mời của bọn họ chắc anh sẽ không bị mắng thê thảm đến như vậy.

Đủ loại tạo dáng tạo hình xuất hiện ở trước mặt anh, có người nhờ bạn làm mối, có người âm thầm gửi thư, còn có người tìm anh trực tiếp tỏ tình, cũng có người cùng nhau tranh giành, quả thực là xảy ra đủ mọi tình huống, đúng là không còn gì thắm hơn!

May mắn duy nhất chính là tình huống này chỉ xảy ra ở trong trường.

Sớm biết như thế thì lúc kí hợp đồng cộng tác, anh đã thêm vào một điều khoản đặc biệt là nếu như có người quấy rầy cuộc sống cá nhân của anh, anh sẽ lập tức rời khỏi trường.

Thật là, chỉ cần một điều như vậy thôi cũng đủ làm cho không có một ai dám quần quýt lấy anh.

Điều khoản đặc biệt hạng nhất này nên được lưu truyền nội bộ ở các trường đại học nhằm cảnh cáo những nữ sinh có ý nghĩ muốn biến thành phượng hoàng.

Đó là, người còn ở thì còn có hi vọng, ngàn vạn lần không nên ép người ta phải bỏ đi!

Trường học sẽ không tiết lộ ra địa chỉ nhà của anh cho nên anh cũng không sợ việc có bị ai theo dõi hoặc là cái gì khác hay không.

Bởi vì lúc ở Singapore, từng có một học sinh theo dõi anh.

Mà anh, không nói hai lời, cách một ngày liền rời khỏi Singapore.

Chuyện này trường đại học T cũng biết, cho nên đã đem điều khoản đặc biệt này công bố ra ngoài ọi người biết.

Vì vậy, anh chỉ cần nghĩ cách thoát ra tới cổng trường là tốt rồi.

Nhưng nói thì dễ, làm thì khó.

Mỗi lần nghĩ cách thoát ra càng trở nên khó khăn hơn.

Xui xẻo luôn nằm ở trên người anh.

Nhóm phượng hoàng không biết tại sao luôn có sự đồng ý ngầm là, ngàn vạn lần đừng để cho Vu Kiệt chạy ra đến cổng trường, chỉ cần anh vẫn còn ở trong trường, Vu Kiệt chính là của các cô!

Ha ha ha.

Cho nên, mặc kệ tình hình chiến đấu có bao nhiêu to lớn, thua có bao nhiêu thảm thì chỉ cần là việc ngăn cản Vu Kiệt ra khỏi cổng trường, địch hay bạn đều sẽ cùng nhau đoàn kết, tay giơ lên cao, vòng một ưỡn ra, môi đỏ chót chu về phía trước...

Ý tứ không nói cũng rõ: Đến đây! Em ôm!

Ai! Thật là loại mỹ nhân khó “tiêu thụ” mà!

Đáng thương ột thế hệ thiên tài, nếu hơi vô ý một chút thôi, nói không chừng sẽ chết dưới những đôi môi ấy.

Hơn 4 giờ chiều, Vu Kiệt rút cuộc từ trong vòng vây nguy hiểm vọt vào trong văn phòng hiệu trưởng tức giận la to:

- Tôi nói cho ông biết, nếu ông không thể làm cho tôi bình an vô sự ra đến cổng trường, mỗi lần tôi đều giống như đánh trận khó khăn lắm mới thoát ra được, học kì sau, tôi sẽ không cộng tác với trường này nữa đâu!

Học kì sau?

Cậu ta còn muốn tiếp tục cộng tác vào học kì sau?

Vì thế, hiệu trưởng Lý lập tức tự mình đưa đại giáo sư ra tới cổng trường.

Mới bước ra thang máy, Vu Kiệt lập tức nhìn thấy Cảnh Vân Nghê đang đứng ở trước nhà anh, mày nhíu lại.

Cảnh Vân Nghê liền vội vàng nói:

- Tôi là đến tìm Vân Điệp chứ không phải tìm anh.

Vu Kiệt tất nhiên là biết cô ta đang nói dối, nhưng lại không biết nên nói cái gì, đành phải giả vờ như không thấy cô ta mà trực tiếp tiến lên mở cửa.

Lúc anh đang muốn đóng cửa lại, Cảnh Vân Nghê vội vàng đề cánh cửa lại.

- Tôi có thể vào trong đợi không? - Cô ta năn nỉ nói.

- Không thể.

Vu Kiệt cứng nhắc từ chối:

- Không được thích hợp cho lắm.

Cảnh Vân Nghê chưa từ bỏ ý muốn, lại nói:

- Tôi chỉ im lặng ngồi chờ, tuyệt đối sẽ làm ồn đến anh.

- Không được thích hợp. - Vu Kiệt lạnh lùng nói.

- Nhưng là...

- Không được thích hợp.

Vu Kiệt đang muốn dùng sức đóng cửa lại thì cửa thang máy mở ra, Vân Điệp bước ra ngạc nhiên nhìn hai người.

- Chị hai, sao chị lại ở đây?

Cảnh Vân Nghê vội nói:

- Chị đến tìm em, có chút chuyện muốn nói với em.

- Vâng! Vậy vào thôi!

Vu Kiệt trợn trắng mắt, bắt đầu dĩ tránh người ra để cho cái “thế giới hoa” kia đi vào.

Vân Điệp bỏ cặp xuống xong, liền mời Cảnh Vân Nghê vào phòng khách ngồi xuống, còn chính mình thì trực tiếp đi vào phòng bếp.

Cô nhìn Vu Kiệt, hỏi:

- Vu Kiệt, anh muốn uống trà hoa quả không?

- Muốn. - Vu Kiệt cởi áo khoác ném lên trên giường, rồi bước đến bàn học ngồi xuống.

- Buổi tối, mình ăn mì thập cẩm được hay không? - Vân Điệp lại hỏi.

- Được, nhớ bỏ nhiều ớt một chút.

- Em biết rồi.

Cảnh Vân Nghê nghe lén bọn họ nói chuyện, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác ghen tuông.

Cô đang định mở miệng nói cho Vân Điệp biết ý nghĩ muốn cô trở về của ba thì Vân Điệp lại nói trước:

- A! Lại quên mua đường rồi! - Cô vội vàng bước ra cửa mang giày vào.

- Vu Kiệt, em đi mua đường, anh có muốn mua gì hay không?

Vu Kiệt nhú mày liếc mắt nhìn cô một cái:

- Không cần, nhanh trở về là được. - Lại đem lực chú ý đặt lên trên máy tính.

- Em biết rồi.

Vân Điệp vừa đi, trong phòng liền trở nên yên tĩnh kì lạ.

Một lát sau, Cảnh Vân Nghê không nhận được lên tiếng:

- Vu Kiệt, ba em kêu em hướng anh xin lỗi, ông nói...
- Không cần. - Anh lạnh lùng đánh gãy lời của cô ta.
- Nhưng là ông...
- Tôi nói không cần!

Cảnh Vân Nghê có chút kinh ngạc. Thái độ bây giờ của Vu Kiệt hoàn toàn khác với khi ở trường.

Ở trường, anh là người ôn hòa thân thiện, mà hiện tại, anh lại là người lạnh lùng, lãnh đạm.

Rốt cuộc, loại người nào mới là khuôn mặt thật của anh đây?

Mà quan tâm làm gì?

Dù sao từ khi nghe được thành tích của anh cho đến khi chạy tới nhìn mặt anh, cô liền biết anh là đối tượng hoàn mĩ nhất của cô, còn cô cũng là người vợ hoàn mĩ nhất của anh.

Vợ giám đốc công ty J&D đồng thời là vợ giáo sư.

Tuy rằng anh luôn luôn không cho cô tiếp cận, nhưng rốt cuộc bây giờ cũng đã có cơ hội, cô đương nhiên không ngu ngốc đến nỗi chỉ biết âm thầm nhìn lén cùng hâm mộ mà không dám theo đuổi.

Vấn đề là học kì này cũng đã gần hết, mà nghe nói hợp đồng của anh chỉ có một học kì, nếu là như vậy, thời gian căn bản là không đủ để cô thực hiện kế hoạch theo đuổi!

Còn có, Vân Diệp cũng là một vấn đề lớn...

Bọn họ rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Là quan hệ thầy trò thuần túy?

Dường như không có đơn giản như vậy, hình như tiến hơn một bậc... Hoặc là người yêu của nhau?

Không, không có khả năng, anh không có khả năng thích một người gốc như Vân Diệp được!

Như vậy thì...

Đúng! Chỉ có thể là khả năng này, nhất định là như thế!

Nếu là như vậy thì Vân Diệp không còn là vấn đề, ngược lại chính là sự phiền toái mà thôi.

Còn việc giải quyết phiền toái, phương pháp tốt nhất chính là châm ngòi thổi lửa cũng đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ không tiếp tục sống chung nữa.

Việc này quá đơn giản, Cảnh Vân Nghê trầm nghĩ.

Vì thế, cô ta đứng dậy hướng Vu Kiệt bước đến, đứng ở bên bàn học.

- Vu Kiệt, em nghĩ anh chắc là cảm thấy thương hại Vân Diệp không đủ thông minh, lại đồng tình với em ấy vì không có được sự thương yêu của ba mẹ cho nên mới cố ý làm bạn trai của em ấy, chỉ vì muốn an ủi lòng tự trọng của em ấy, giúp em ấy có thêm được sự tự tin vào bản thân, đồng thời cũng muốn làm cho ba mẹ em nhìn nó bằng cặp mắt khác, em nói đúng hay không?

Vu Kiệt chậm rãi nhìn cô ta, ánh mắt kì lạ quái dị nhưng một câu cũng không nói.

- Bị em nói trúng rồi đúng không?

Cảnh Vân Nghê đắc ý cười.

- Kì thực bây giờ điều đó cũng không còn quan trọng nữa. Ba mẹ cũng đã hối hận khi đối xử với Vân Diệp như vậy, chỉ cần Vân Diệp trở về nhà, bọn họ nhất định sẽ yêu thương chăm sóc nó thật tốt.

- Thật không?

Vu Kiệt từ từ nói:

- Bọn họ thực sự hối hận rồi?

- Thực sự, bọn họ thực sự hối hận! - Cô khẳng định nói.

Vu Kiệt hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Đáng tiếc là tôi không tin.

Cảnh Vân Nghê ngẩn người.

- Vì sao không tin?

- Tôi vì sao phải tin? - Vu Kiệt hỏi lại.

Cảnh Vân Nghê lại nói:

- Vậy... nếu như bọn họ đồng ý đến đây xin lỗi thì sao?

- Xin lỗi?

Vu Kiệt nhìn cô ta liếc mắt một cái.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó?

Cảnh Vân Nghê kì quái nhìn anh.

- Còn sau đó gì nữa? Tất nhiên là kêu Vân Điệp trở về rồi!

Vu Kiệt lắc đầu.

- Sau đó chính là Vân Điệp vừa rời khỏi bên cạnh tôi, ba mẹ cô sẽ chứng nào tật nấy đối xử với cô ấy như một con cóc.

Không sai!

Nhưng Cảnh Vân Nghê đương nhiên không thể thừa nhận.

- Tuyệt đối sẽ không có chuyện đó, em hứa.

Vu Kiệt lại cười nhạo:

- Tôi tại sao phải tin tưởng lời hứa của cô?

Trong thời gian ngắn, Cảnh Vân Nghê nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vu Kiệt nhìn cô ta không còn gì để nói, liền tiếp tục đem ánh chuyển tới trên máy tính, nhưng Cảnh Vân Nghê đương nhiên không có khả năng dễ dàng buông tha như vậy.

- Vậy phải làm như thế nào anh mới chịu tin về sau ba mẹ em nhất định sẽ yêu thương chăm sóc tốt cho Vân Điệp đây?

Vu Kiệt im lặng không nói.

- Nhà em tin tưởng anh đối với Vân Điệp rất tốt, nhưng mà, ít nhất anh cũng phải nói cho người nhà em biết, khi nào anh cho em ấy trở về nhà chứ? Mọi người trong nhà cũng thật sự quan tâm lo lắng cho em ấy mà!

- Quan tâm lo lắng cô ấy?

Vu Kiệt hừ lạnh.

- Các người nếu thực sự quan tâm lo lắng cho cô ấy thì sẽ không đuổi cô ấy ra khỏi nhà dễ dàng như vậy!

Cảnh Vân Nghê lỡ miệng cãi lại:

- Nhưng lúc ấy là do không có em ở nhà cho nên bọn họ mới không biết anh là...

- Đúng, chính là như vậy.

Vu Kiệt ngắt lời cô ta:

- Các người bởi vì tôi nên mới giả vờ bắt đầu quan tâm đến cô ấy, chứ chẳng phải là lí do cô ấy là người nhà của các người nên mới quan tâm!

Cảnh Vân Nghê ngậy ngẩn cả người.

- Như vậy tôi còn có thể tin tưởng để cho tiểu Diệp trở về? Các người sẽ thực sự quan tâm lo lắng đến cô ấy sao?

- Nhưng mà bọn họ thực sự đã hối hận...

Răng rắc.

Tiếng mở cửa truyền đến.

Hai người bọn họ đồng thời quay lại nhìn cửa nhà.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em phải đi tận ba cửa hàng mới mua được loại đường này.

Vân Diệp vội vàng tiến vào, cởi giày, đi vào phòng bếp.

- Vu Kiệt, anh đói rồi đúng không? Để em nấu mì nhé! Chị hai, chị có muốn ăn hay không?

Cảnh Vân Nghê còn chưa kịp trả lời, Vu Kiệt đã vội vàng nói:

- Tiểu Diệp, ba mẹ em còn đang chờ chị ấy về ăn cơm mà. Chúng ta như thế nào không biết xấu hổ mời chị ấy ở lại đây ăn cơm chứ?

-Ồ! Thì ra là thế! Vậy được rồi! Chị hai... - Vân Diệp từ phòng bếp nói vọng ra.

- Không phải chị có việc muốn nói với em sao? Em đi nấu mì, chị ở một bên nói cho em nghe là được rồi, còn mau mau về nhà, miễn để cho cả nhà chờ. Chị cũng biết mỗi lần ba tức giận thực đáng sợ mà!

Vân Diệp đã trở lại, Cảnh Vân Nghê cũng chỉ còn cách hoãn binh.

Cô nhìn Vu Kiệt nở nụ cười tự cho là thật quyến rũ xong mới đi vào phòng bếp.

Cô ngạc nhiên nhìn Vân Diệp đang thuần thực cắt hành, phi tỏi, thêm ớt nấu trứng tôm, mực, cá... không khỏi tò mò hỏi:

- Chị như thế nào không nhớ là em biết nấu ăn? Em học khi nào vậy?

Vân Diệp nở nụ cười.

- Chị không nhớ sao? Lúc học tiểu học, em thích nhất là đi theo cô Trương để học bài, bởi vì cô ấy thường xuyên làm vài món ăn vặt cho em. Khi đó, cô ấy sẽ vừa làm vừa dạy, cô ấy nói con gái là phải biết nấu ăn, như vậy mới không sợ chồng chạy mất.

- Tiểu học? Chuyện lúc ấy mà em vẫn còn nhớ được?

- Đương nhiên nhớ! Cô ấy nói qua một lần em liền nhớ được. - Vân Diệp cầm dưa liên tục xào qua xào lại.

- Thời cấp ba, mỗi lần học bài mệt, em sẽ đi đến phòng bếp tự làm vài món ăn ỉn. Khi đó, mỗi lần đi học em đều có thật nhiều thức ăn. Về sau, mỗi một lần đi mua sách tham khảo em đều sẽ mua thêm vài quyển sách dạy nấu ăn để về nhà nghiên cứu, sau đó, em càng ngày càng biết nấu thêm nhiều món.

Cảnh Vân Nghê nhìn Vân Diệp đang nấu ăn, hỏi:

- Em thích nấu ăn?

- Em rất thích!

Vân Diệp đi vo gạo nấu cơm.

- Em thích nhìn những món ăn ngon được chính mình làm ra. - Cô cầm điện nồi cơm.

- Cũng thích dọn dẹp lại nhà cửa. - Cô bưng món xào và món canh đã chín xuống bếp.

- Có thể làm ột căn phòng bữa bãi trở nên sạch sẽ, em sẽ cảm thấy bản thân mình thật lợi hại!

Cảnh Vân Nghê nhìn cô bằng ánh mắt không thể nào hiểu nổi.

Vân Điệp lấy nắp nôi đẩy lại, sau đó xoay người đối mặt với Cảnh Vân Nghê.

- Chị muốn nói chuyện gì với em ạ?

Cảnh Vân Nghê vội vàng thu hồi cảm xúc kinh ngạc, cô điều chỉnh lại nét mặt rồi mới nói:

- Ba mẹ kêu chị nói cho em biết rằng bọn họ đã không còn giận em nữa, kêu em mau về nhà.

- Về nhà?

Vân Điệp nhìn phía sau Cảnh Vân Nghê.

- Nhưng mà em nghĩ Vu Kiệt sẽ không cho em về đâu.

Cảnh Vân Nghê nhíu mày.

- Em muốn về thì về, quan tâm đến anh ta làm cái gì? Em tốt nhất nên suy nghĩ cho kĩ. Hiện tại nếu em không về nhà, chờ anh ta dạy hết học kì này sẽ trở về Mỹ, đến lúc đó em làm thế nào đây?

12. Chương 11

Chương 11: Em còn có anh.

- Nhưng anh ấy nói học kì sau anh ấy có thể ở lại đây mà!

- Cái gì?

Cảnh Vân Nghê vui mừng mở to mắt.

- Học kì sau anh ấy có thể ở lại đây?

- Vâng! Anh ấy nói như vậy.

Thật tốt quá!

Kế hoạch của cô có thể thực hiện rồi! Chỉ cần nhanh nhanh đưa đứa ngốc này đi là được.

- Mặc kệ như thế nào đi chẳng nữa, ba kêu em về thì em liền trở về đi! Nếu không, lại để cho ba tức giận, em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể trở về! - Cảnh Vân Nghê uy hiếp nói.

- Nhưng mà... em đã hứa với Vu Kiệt, không được sự đồng ý của anh ấy thì không được trở về.

- Thật không?

Cảnh Vân Nghê im lặng, sau đó đột nhiên nói:

- Con gái đều có quyền không giữ lời hứa, em không cần phải xem trọng lời nói đó. Chờ đến khi anh ta không có ở nhà, em liền bỏ về nhà, đến lúc đó anh ta cũng không còn cách nào khác.

Vân Điệp vẫn nhìn phía sau Cảnh Vân Nghê, sắc mặt bắt đầu trở nên xấu hổ.

- Như vậy hình như không được tốt cho lắm?

- Có cái gì không tốt!

Cảnh Vân Nghê thanh âm luôn luôn cố tỏ ra ôn hòa, nhưng cách nói đã bắt đầu sắc bén.

- Ba kêu em trở về em còn không chịu, rốt cuộc em muốn như thế nào? Kêu ba hướng em xin lỗi chắc? Nói cho em biết, đó là việc không thể nào xảy ra! Nếu không phải nhìn thấy em và Vu Kiệt quen biết nhau thì có nằm mơ em cũng đừng có nghĩ được về nhà!

Vân Điệp chưa xót cười cười.

Vu Kiệt nói không sai, ở trong mắt của ba mẹ cô, cô chẳng qua là vật hi sinh mà thôi.

Cảnh Vân Nghê nhìn Vân Điệp mãi vẫn không chịu trở về, không nhận được sự tức giận nổi lên trong lòng.

Lúc cô đang muốn nổi bão thì sau lưng cô đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Cảnh đại tiểu thư, tôi tin bác trai đang chờ cô ăn cơm, cô tốt nhất là nhanh về nhà đi!

Cảnh Vân Nghê giật mình, vội vàng xoay người lại thì nhìn thấy Vu Kiệt đang đứng ở cửa phòng bếp, lạnh lùng nhìn cô.

- Em...

- Đi về! - Anh lớn tiếng đuổi người.

Nhìn thấy ánh mắt cực kì phần nộ cùng tức giận của Vu Kiệt, Cảnh Vân Nghê đành phải ra về.

Vân Điệp yên lặng xoay người tiếp tục nấu ăn, nước mắt không nhận được chảy xuống, đồng thời hai cánh tay mạnh mẽ ôm ấp cũng nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

- Em còn có anh mà, tiểu Điệp, anh vĩnh viễn đều sẽ ở bên cạnh em.

Từ ngày có Vân Điệp đứng ra làm tấm gương sáng, các lớp bắt đầu có những tiến bộ rõ rệt.

Những học sinh có thành tích học tập tốt bị Vân Điệp vượt qua luôn không ngừng cố gắng để lấy lại vị trí trước kia của mình, còn những học sinh có thành tích học tập kém, khi nhìn thấy một học sinh đứng hạng cuối như Vân Điệp còn có thể vươn lên đứng trong top 100 của trường, vậy nên bọn họ cũng phải có thành tích tốt như vậy mới đứng.

Vì thế, các học sinh tranh nhau xin cô cho bọn họ bí quyết học tập.

- Người dạy tớ học thêm có phương pháp rất thú vị. Mỗi lần anh ấy dạy xong, tớ hầu như đều nhớ kĩ bài, sau đó tớ lại ôn tập thêm vài lần nữa là được. - Vân Điệp giải thích nói.

- Thú vị? - Lâm Tiểu Phân không tin nhìn cô.

- Dạy học làm sao có thể thú vị được?

- Thật mà, anh ấy dạy học thực sự rất thú vị. Hơn nữa, anh ấy còn chưa bao giờ dùng đến sách giáo khoa.

Lục Phi cũng không tin nhìn cô.

- Làm sao có thể thú vị? Mỗi lần vào lớp không quá năm phút, tớ đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, môn học nào cũng như vậy. Có phải cậu không muốn nói cho chúng tớ biết vì sao chúng tớ vượt qua thành tích của cậu hay không?

Vân Điệp vội vàng lắc đầu.

- Không phải đâu, tớ nói đều là sự thật mà!

- Được rồi! Xem như vài môn học còn có thể đi.

Lâm Thụy Ngọc nói:

- Nhưng giống như môn Địa lí thì sao? Trừ bỏ sự nhầm lẫn ra còn có từ ngữ gì để nói nó nữa đây?

Vân Điệp nghĩ nghĩ, sau đó đi đến tấm bản đồ thế giới được treo ở trong lớp, rồi nhìn các bạn.

- Đến đây, tớ nói qua một chút thì mọi người sẽ hiểu.

Cô đứng bên cạnh tấm bản đồ, trước mặt trừ Lâm Tiểu Phân cùng Lâm Thụy Ngọc còn có vài bạn tò mò đang đứng nhìn.

Vân Điệp nhìn sơ qua tấm bản đồ, sau đó chỉ vào phần Châu Âu.

- Lấy trung tâm Belgium ở phía Tây Âu làm ví dụ đi. Belgium từng bị rất nhiều nước xâm lược, nhưng ở năm 1830, sau khi công tước William một đời thống trị chết, nó rút cuộc thoát ra khỏi Hà Lan...

Vân Diệp bắt chước phương pháp dạy học của Vu Kiệt, liên tục nói:

- Tổng bộ của kinh tế đồng minh Châu Âu cùng Nguyên tử liên minh Châu Âu đều được thành lập tại thủ đô Brussels, Belgium. Chính là ở chỗ này...

Cô chỉ vào điểm đen.

- Nói đến Brussels, nó còn được gọi là Paris, là một tòa thành cổ kính còn sót lại kết hợp với đô thị mỹ lệ, kiến trúc hiện đại hóa, nó...

Mọi người đều im lặng lắng nghe.

- Bởi vì Belgium bị khối không khí Đại Tây Dương ảnh hưởng, nhìn xem! Khối không khí chính là đi theo hướng này để di chuyển... cho nên nơi đây mới có khí hậu ôn hòa hải dương. Khí hậu thay đổi phong phú làm cho địa hình của Belgium cũng bị thay đổi. Ví dụ như núi lửa hàng năm còn có băng kỉ kết từ trăm năm, mà bên phía nam có tuyết sẽ không quá mười lăm ngày...

Trước mặt Vân Diệp, càng ngày càng có thêm nhiều người, nhưng mọi người giống nhau đều không có lên tiếng, thậm chí còn nghe say sưa.

- Cho nên, tương lai mọi người nếu có đi du lịch, nhất định phải cẩn thận đấy! Đừng tưởng rằng người Châu Âu rất cởi mở mà nhầm, thật ra tình dục ở Belgium có chừng mực rất là nghiêm khắc! Đừng có ăn trộm gà không thấy còn mất luôn nắm gạo...

Cô giáo đứng ở cửa lớp học hồi lâu nghe thấy thế cũng không khỏi bật cười.

- Bên trong núi lửa sẽ xuất hiện ít nhất là ba tầng cao nguyên, chính là ở đây! Sẽ hợp thành một bộ phận.

- Vân Diệp so sánh.

- Đây là một phần, sẽ có rất nhiều rừng cây cùng khoáng sản, ví dụ như...

A! Cô giáo! Thực xin lỗi, em, em...

Cô vội vàng giải thích.

- Em không biết là đã vào lớp, em thực sự xin lỗi...

Cô giáo vừa cười vừa đi vào.

- Không cần xin lỗi, Cảnh Vân Diệp, em nói rất hay, ngay cả cô còn thích nghe nữa là!

Các học sinh vừa nhanh chóng chạy về chỗ ngồi của mình, vừa âm thầm trách cô giáo đến quá nhanh.

Cô giáo đứng ở trên bục giảng nhìn các học sinh liếc mắt một cái.

- Thế nào? Có phải đang nghĩ tại sao cô đến quá sớm hay không?

Các học sinh xấu hổ cúi đầu.

- Không còn sớm đâu! Chậm một chút nữa thôi, tiền lương của cô liền bị trừ hết! - Cô giáo hài hước nói.

Cả lớp không nhịn được bật cười.

Cô giáo cũng cười cười, sau đó nhìn Vân Diệp.

- Cảnh Vân Diệp, phương pháp giảng bài vừa rồi chính là của người dạy em học thêm đó sao?

Vân Diệp gật gật đầu.

- Thực sự rất tốt. Cô dạy Địa lí nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một phương pháp giảng bài sinh động và thú vị đến như thế, thật xấu hổ mà!

Cô giáo lắc đầu thở dài, đột nhiên ngược mắt trêu ghẹo nói:

- Người dạy em học thêm là bạn trai của em đúng hay không?

Vân Điệp lập tức đỏ mặt, cúi đầu xuống.

- Cô biết mà! Mỗi lần nhắc tới cậu ta, em liền đỏ mặt, không phải bạn trai mới là lạ!

Cô giáo cười nói:

- Cậu ta cũng là giáo viên sao?

Vân Điệp nhẹ nhàng gật đầu.

- Tuổi?

- Dạ, hai mươi tư. - Vân Điệp nhỏ giọng trả lời.

-Ồ! Còn rất trẻ nha!

Cô giáo ngạc nhiên nói.

- Có thể nói cho cô biết, cậu ta dạy học ở đâu không? Nếu có cơ hội, cô hi vọng có thể hướng cậu ta học hỏi một chút.

Vân Điệp chần chờ một lát sau mới nói:

- Đại học T.

- Đại học T?

Chẳng những cô giáo kinh ngạc, cả lớp cũng không tự chủ được quay qua chăm chú nhìn cô.

- Trợ giảng sao?

Vân Điệp lắc đầu.

- Giảng viên?

Vân Điệp lại lắc đầu.

Cô giáo nghi ngờ nhìn cô:

- Sẽ không phải là phó giáo sư chứ?

Vân Điệp chần chờ một hồi lâu, mới lại chậm rãi lắc đầu.

Cô giáo trừng mắt nhìn cô một lát sau mới nói:

- Cô tin tưởng em sẽ không nói dối, em vẫn nên trực tiếp nói cho cô biết, bạn trai của em rốt cuộc là đảm nhiệm chức vụ gì, của ngành nào trong trường đại học T?

Vân Điệp cắn môi nửa ngày sau, mới ấp a ấp úng mở miệng.

- Anh ấy là... là được hiệu trưởng Lý của trường đại học T mời... vào ban tiến sĩ...

Cô nhanh chóng ngược mắt nhìn cô giáo một cái, lại lập tức rũ mắt xuống.

- Là giáo sư khách mời.

Bốn phía phút chốc lặng ngắt như tờ, cô giáo kinh ngạc nhìn cô một lúc lâu sau, đột nhiên chạy đi như bay.

Ngay sau đó, lập tức vô số câu hỏi bay đến chỗ cô, âm thanh to đến nỗi vang vọng hết cả hành lang của mười bốn lớp.

- Cảnh Vân Điệp, em là gạt cô đúng hay không? Bạn trai của em thật sự là giáo sư?

- Làm gì có giáo sư nào trẻ tuổi như vậy chứ?

- Hay là em nói thiếu đi mấy tuổi?

- ...

Ngay tại lúc Vân Điệp lo lắng bất an không biết phải làm sao, đột nhiên, thanh âm ồn ào lập tức im bật, cả lớp quay lại nhìn cô giáo Địa lí đang lôi kéo thầy giáo Hóa học chạy vào.

Nghe nói thầy cũng vừa mới tốt nghiệp trường đại học T ra, vì phải kiếm tiền ra nước ngoài du học mới ủy khuất đến trường này dạy học, bởi vì tiền lương ở đây rất cao.

- Cảnh Vân Điệp, bạn trai của em tên là gì? - Cô giáo Địa lí vừa thở hổn hển vừa hỏi.

- Vu Kiệt.

- Vu Kiệt?

Thầy giáo Hóa học đột nhiên hét lên một tiếng.

- Bạn trai của em là Vu Kiệt?

Vân Điệp bị vẻ mặt khủng bố của thầy giáo Hóa học dọa cho sợ hãi, cô cảm như hèn không dám lên tiếng trả lời.

Mà bộ dáng của thầy giáo Hóa học như muốn ăn thịt người, cứ trừng mắt nhìn cô, nửa ngày sau mới bình ổn lại hỏi.

- Bạn trai của em thật sự là Vu Kiệt? Jamie Âu Bách Lai Tư?

Vân Điệp nhìn cô giáo Địa lí cầu cứu, cô giáo Địa lí cổ vũ gật gật đầu, cô mới lại nhìn về phía thầy giáo Hóa học gật gật đầu.

- Ông trời!

Thầy giáo Hóa học kêu lên một tiếng, rồi sau đó lôi kéo cô giáo Địa lí đi ra khỏi lớp khe khẽ nói nhỏ.

Đồng thời, trong lớp học lại bắt đầu truyền đến âm thanh ồn ào như ong vỡ tổ.

Không bao lâu sau, cả lớp nhìn thấy thầy giáo Hóa học nhìn Vân Điệp liếc mắt một cái, liền vội vàng vàng chạy đi, mà cô giáo Địa lí cũng bước nhanh vào lớp học, đi đến chỗ ngồi của Vân Điệp, hỏi:

- Cảnh Vân Điệp, cô muốn nhờ em giúp một việc được không?

- Dạ?

Vân Điệp ngoài ý muốn ngây ngẩn cả người.

- Giúp?

- Đúng vậy.

Cô giáo Địa lí thậm chí ngồi xuống bên cạnh cô.

- Có thể mời bạn trai của em lúc nào có thời gian rảnh thì đến trường học chúng ta một chuyến được hay không?

Vân Điệp bất an co người lại một chút.

- Có phải em làm sai...

Nhìn Vân Điệp hình như là hiểu sai ý, cô giáo Địa lí vội vỗ vỗ vai cô an ủi rồi nói:

- Không phải, không phải, không phải bởi vì em, mà là cô muốn mời cậu ấy giúp một chút việc.

- Mời anh ấy giúp? Giúp cái gì ạ?

- Đương nhiên là lên lớp dạy học! Thầy giáo Hóa học nói cậu ta là giáo sư thiên tài nổi tiếng trên thế giới, mà nhìn phương pháp dạy học của cậu ta cùng với thành tích tiến bộ vượt bậc của em, cô nghĩ, trường học của chúng ta thật sự rất cần vài ý kiến của cậu ta để học sinh có thể nâng cao thành tích học tập.

- Vâng!

Vân Điệp hiểu rõ lên tiếng.

- Cô nghĩ em cũng biết, trường học của chúng ta giống như thật sự... kém, nhưng không phải là do phẩm chất của học sinh không tốt, mà là do cách tiếp thu có vẻ như hơi thấp một chút. Cho nên, nếu có thể có được một vài ý kiến cần thiết thì khả năng tiếp thu của học sinh có thể cao hơn.

Vân Diệp hiểu biết gật gật đầu:

- Em hiểu được, em sẽ nói với anh ấy. Nhưng mà buổi sáng anh ấy đều có tiết...

- Không sao cả, không sao cả...

Cô giáo vui mừng cười nói.

- Khi nào cũng được, buổi tối hay ngày nghỉ đều có thể. Chỉ cần cậu ta đồng ý dành cho chúng ta một chút thời gian là tốt rồi.

Vân Diệp lúc này mới lộ ra nụ cười ngọt ngào.

- Anh ấy chắc chắn sẽ đồng ý. Nếu anh ấy không muốn, em sẽ sử dụng biện pháp mạnh để lôi kéo anh ấy đến đây! Bởi vì em hi vọng mọi người đều có thể thi đậu đại học!

13. Chương 12

Chương 12: Mặt đỏ. (H 16+).

Ai cũng không dự đoán trước được, bởi vì Cảnh Vân Diệp nhất thời lỡ lời nói cho Cảnh Vân Nghê biết chuyện Vu Kiệt muốn ở lại Đài Loan vào học kì tiếp theo, đã khiến cho nhà họ Cảnh xảy ra nội chiến.

Cảnh Giới Khiên muốn Vu Kiệt đến trường đại học C dạy học còn Cảnh Vân Nghê đương nhiên không hi vọng Vu Kiệt sẽ rời đi trường đại học T.

Dẫn đến ba và con gái cãi nhau đến nỗi chửi ầm lên, không những thế, hai người còn có tính tình nóng nảy giống hệt nhau.

Rốt cuộc hai người trở mặt thành thù, từ nay mỗi lần gặp nhau đều giống như không quen biết, khi đi ngang qua nhau ngay cả tiếng chào hỏi cũng đều không có.

Sĩ diện như Cảnh Giới Khiên đương nhiên không có khả năng hạ thấp bản thân mà đi làm hòa trước.

Thật ra, ông lo lắng sẽ bị Vu Kiệt mắng cho không còn mặt mũi, vì thế Cảnh Thụy Văn chỉ còn cách trở thành đại sứ thân thiện để đi làm hòa.

Với tính cách trầm ổn như Cảnh Thụy Văn, thật sự không biết lấy lòng là nên làm như thế nào, nhất là với thân phận phó tổng giám đốc tập đoàn Viễn Đông như anh, luôn luôn là đối tượng để cho người khác lấy lòng.

Bây giờ thì ngược lại, bắt anh đi làm việc của những người mà trước nay anh luôn chán ghét, anh thật sự là không biết nên làm cái gì mới tốt.

Cho nên, anh hiện tại đang im lặng ngồi trong phòng khách nhà Vu Kiệt.

Đầu tiên là nhìn Vu Kiệt đang ở trước kệ sách tìm tài liệu, sau là quay sang phòng bếp nhìn em gái đang bận rộn nấu ăn.

Bề ngoài thì bình tĩnh như không có việc gì, nhưng thật ra bên trong lại đang loạn như cào cào.

Anh cố gắng ở trong đầu không ngừng tìm kiếm, nhưng lại không cách nào tìm được một câu mà khi nói ra chắc chắn sẽ khiến cho Vu Kiệt thích.

Càng nghĩ càng không tìm ra được, làm cho đầu lại càng hỗn loạn, đầu càng hỗn loạn liền làm cho tâm trạng càng không yên.

- Vu Kiệt, bánh trứng cùng trà hương đều ở trong này, anh không cần đi tìm đâu!
- Chỉ có hai phần? Tiểu Diệp, em sao lại keo kiệt như vậy! - Vu Kiệt bắt mồm lên tiếng.
- Vừa mới ăn xong bữa tối, anh còn ăn được nữa?
- Cho thêm hai cái nữa đi!
- Được rồi! Được rồi! Thật sự là chịu thua anh luôn mà. - Vân Diệp nói thầm.
- Mỗi lần đều ăn thật nhiều lại không thấy anh thêm được chút thịt nào, thật không biết thức ăn chạy đi đâu hết rồi?

Cảnh Thụy Văn nhìn Vân Diệp cầm thêm hai cái bánh trứng để ở trên đĩa của Vu Kiệt, rồi sau đó bưng hai cốc trà cùng hai cái đĩa nhỏ đặt trên bàn trong phòng khách, lúc này cô mới ngồi xuống ở phía bên phải của anh.

- Anh cả, ăn thử xem, là do em làm đó! Vu Kiệt đâu biết ngon là như thế nào, nhưng anh ấy không chịu thừa nhận, bởi vì mặc kệ là em làm cái gì, anh ấy đều nói là ăn ngon lắm! Em nghĩ, cho dù em cố ý làm thật dở, anh ấy đều sẽ kêu ngon à xem. - Vân Diệp có chút trẻ con nói.

Cho đến giờ phút này, Cảnh Thụy Văn vẫn như cũ không biết nên mở miệng như thế nào, đành phải cầm cái bánh lên ăn một chút.

Mới ăn có vài miếng, anh liền ngạc nhiên nhìn cái bánh, bật lên tiếng nói:

- Thật sự là ăn rất ngon, nhất là nhân ở bên trong, so với mua ở bên ngoài còn ngon và thơm hơn nhiều!
- Thật ạ?

Vân Diệp lập tức mặt mày hớn hở, nói:

- Thật sự ngon như vậy ư?
- Ủ! Thật sự là ăn ngon lắm. - Cảnh Thụy Văn nói xong, còn cố gắng ăn thêm một miếng.
- Nếu còn dư nhiều bánh, có thể cho anh thêm vài cái để đem về làm bữa tối được hay không?
- Được ạ!

Vân Diệp trả lời, cũng đem trà hương đẩy đến trước mặt anh trai.

- Đây, ăn xong rồi uống trà này sẽ có mùi rất ngon và thơm, Vu Kiệt nói như vậy đấy ạ.

Cảnh Thụy Văn ăn xong hai cái bánh của mình vẫn chưa hết lời khen ngợi cô.

- Tay nghề của em thật giỏi, về sau ai có thể cưới được em thì thật sự có phúc. Anh nói xong, liền không tự chủ được mà nhìn về phía Vu Kiệt, không nghĩ tới Vu Kiệt cũng đang nhìn anh mỉm cười.

Vân Diệp vẫn không hề hay biết gì.

- Vu Kiệt cũng từng nói như vậy. Trước kia, lúc cô Trương dạy em nấu ăn cũng nói con gái nếu có một tay nghề nấu ăn giỏi sẽ không sợ chồng bỏ chạy mất!

Vu Kiệt nhìn Cảnh Thụy Văn gật gật đầu, Cảnh Thụy Văn bưng tỉnh đại ngộ, kêu lên một tiếng.

Anh nhìn Vu Kiệt đang hài lòng mà ăn bánh của chính mình, lúc này mới hiểu ra quay lại nhìn Vân Diệp đang chăm chú.

- Anh có nghe Vân Nghê nói qua. Vân Diệp, anh nghĩ có lẽ em không thích hợp đi học ở trường, nhưng là... Anh không nhịn được lại nhìn về phía Vu Kiệt.
- Em thật thích hợp để làm một người vợ đảm đang.

Vu Kiệt đồng ý giờ ngón tay cái lên.

Cảnh Thụy Văn vuốt vuốt cằm, rồi sau đó nhìn Vân Diệp, ôn hòa cười cười.

- Vu Kiệt đối với em tốt lắm, đúng không?

- Vâng.

Vân Diệp gặt đầu liên tục.

- Anh ấy rất thương em.

Cảnh Thụy Văn cười sờ sờ đầu của cô.

- Chỉ cần em tiếp tục nấu đồ ăn ngon để thỏa mãn dạ dày của cậu ta, anh tin tưởng cậu ta cả đời này đều sẽ đối tốt với em à xem.

Vân Diệp nở nụ cười ngu ngơ.

- Anh ấy cũng nói như vậy!

Cảnh Thụy Văn im lặng một chút, sau đó nói:

- Thật ra ba kêu anh qua đây là để nói cho Vu Kiệt có thể qua dạy ở đại học C vào học kì sau không? Nhưng anh nghĩ Vu Kiệt chắc đã có quyết định của mình cho nên lần sau anh lại qua đây thăm em vậy, chỉ đơn giản là thăm em mà thôi, sẽ không có mục đích gì khác đâu.

Cảnh Thụy Văn chẳng những trầm ổn mà còn có khả năng quan sát sắc mặt của người khác.

Tuy anh đối với mọi người ở nhà không có thân thiết cho lắm, nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh không quan tâm đến bọn họ.

Anh chỉ là không biết thể hiện cảm xúc như thế nào mà thôi.

Tuy anh lạnh lùng như vậy nhưng cũng là một trong hai người nhà họ Cảnh thật sự quan tâm đến Vân Diệp.

Lúc trước anh cũng là người dành nhiều thời gian nhất trên người Vân Diệp, anh dùng ba năm để giúp Vân Diệp học tập, cùng cô học bài, cuối cùng ở tình huống không hề thu được kết quả gì mới chính thức thừa nhận sự thất bại.

Về sau, anh cũng từng có nói qua với ba là không cần đối với Vân Diệp yêu cầu nhiều thứ như vậy, thậm chí nói Vân Diệp chỉ cần đậu tốt nghiệp là đủ rồi.

Nhưng mà đối với người sĩ diện cùng tính cách nóng nảy như ba, anh cũng không có thành công.

Vu Kiệt tự nhiên nhìn ra được sự quan tâm cùng thương tiếc trong mắt Cảnh Thụy Văn, vì thế anh quyết định cho Cảnh Thụy Văn biết được một chút chuyện.

- Tiểu Diệp, anh và anh cả em có chuyện muốn nói, em làm cho bọn anh một ít salad hải sản được hay không? Như vậy lúc bọn anh nói xong liền có thể ăn được.

Vân Diệp lập tức ngoan ngoãn đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu tôm lột vỏ, mực cùng trứng, salad, dưa leo, khoai tây, tương ớt.

Lúc tò mò nhìn không được thì chạy ra nhìn trộm bọn họ liếc mắt một cái, nhưng hai người đều nói chuyện rất nhỏ.

Cho nên cô cái gì cũng không có nghe được, chỉ thấy anh cả thỉnh thoảng nhìn về phía cô, ánh mắt có khi kinh ngạc, có khi buồn cười, có khi hồ thẹn lại cùng ảo não.

Cuối cùng, lúc Cảnh Thụy Văn muốn ra về, ánh mắt là sự thả lỏng cùng yên tâm, còn có thật lòng chúc phúc, bất quá lời nói của anh lại rất lạ.

- Vân Diệp, nhớ kĩ, về sau em chỉ cần nghe lời của Vu Kiệt thôi là đủ rồi, mặc kệ ba mẹ nói cái gì, em cũng không cần để ý... biết không?

Vân Diệp nghi hoặc nhăn mày lại.

- Nhưng bọn họ là...

- Em cho rằng bọn họ đối với em là ân tình hay gì đó, nhưng đã mười mấy năm trôi qua, em vì bọn họ mà không ngừng cố gắng cùng hi sinh còn chưa đủ sao? Em liệu mình để đạt được mục tiêu mà không có khả năng đạt được, chỉ vì để thỏa mãn lòng hư vinh của bọn họ, bỏ qua sự vui vẻ vốn có chỉ vì làm theo lời của bọn họ! Đủ rồi, Vân Điệp. Có nhiều ân tình đến đâu đi chẳng nữa, mười mấy năm qua cũng trả đủ rồi.

Vân Điệp cắn môi dưới, im lặng không nói.

- Ba mẹ đối với con gái thường không có yêu cầu cao nhưng bọn họ lại thiếu một người con gái giỏi giang, yếu đuối không thể giúp cho lòng hư vinh của bọn họ được. Vì thế, em chỉ có thể trở thành vật hi sinh. Vân Điệp, em không cần lại hi sinh bản thân chỉ vì nghe theo lời của bọn họ. Cho dù bọn họ nói em bất hiếu, em cũng không cần quan tâm, chỉ cần nghe theo lời của Vu Kiệt là được rồi. Bởi vì Vu Kiệt là người thật lòng quan tâm đến em, nguyện ý yêu thương em cả đời. Đi theo cậu ta, tương lai của em nhất định sẽ thật hạnh phúc.

Vân Điệp khước miệng hơi hơi co rúm lại một chút, trong mắt hàm chứa ánh nước trong suốt.

- Anh cả...

Cảnh Thụy Văn cười cười sờ gương mặt của cô.

- Vân Điệp ngốc, khóc cái gì cơ chứ? Mặc kệ ba mẹ như thế nào, anh cùng Thụy Võ sẽ đều đứng về phía em. Bọn anh nhất định sẽ thường xuyên đến thăm em, nhất là Thụy Võ...

Khó có dịp thấy được lúc anh bướng bỉnh nháy nháy mắt.

- Ở đây có giáo viên dạy thêm giỏi như vậy, mỗi ngày em ấy không chạy đến đây mới là lạ!

Vân Điệp cũng cười cười.

- Được rồi, anh phải đi.

Anh giơ ngón tay chỉ đĩa bánh trứng trên bàn.

- Lần sau, anh còn muốn ăn cái này, Vu Kiệt nói em nấu món tôm xú mại rất ngon, có cơ hội cũng phải nấu cho anh ăn thử đấy!

Đóng cửa lại xong, từ phía sau, Vu Kiệt lặng lẽ ôm lấy thắt lưng của Vân Điệp.

- Anh em nói, là ba em không cho Thụy Võ đem vật dụng cá nhân của em qua đây, giống như là không muốn cùng em cắt đứt quan hệ. Anh em sẽ kêu Thụy Võ âm thầm đem đồ đã được dọn dẹp tốt qua, khỏi phải để em mỗi lần đều lén trở về lấy đi một ít.

Nghe được những lời nói ấy của anh cả, Vân Điệp cảm thấy thật ấm áp và cảm động.

Cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nỗi bất an cùng tội ác luôn luôn hiện diện ở trong lòng nay hầu như đã biến mất hoàn toàn.

Vì thế cô cũng xoay người lại ôm Vu Kiệt.

- Vu Kiệt, buổi tối, em và anh cùng “ôn tập” lại giáo dục sức khỏe được không?

- Ôn tập?

Vu Kiệt nháy mắt máy cái:

- Không, tối nay, chúng mình không cần ôn tập.

Vân Điệp khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác trở nên buồn bã.

- Không có sao?

- đương nhiên không, tiểu Điệp, em không nghĩ lúc này phương pháp dạy học mới nên được tiến thêm một bước sao?

- Phương pháp dạy học mới? - Vân Điệp không hiểu hỏi.

- Đúng, dạy học lần này là cách “giật.” Sự ẩm ướt và nước khác nhau ở chỗ nào?

- Sao? - Vân Diệp ngạc nhiên.

- Anh muốn dạy em giặt quần áo? Chính anh mới không biết...

- Im lặng! Không được cãi lời của anh. - Mặt Vu Kiệt xụ xuống.

- Anh là thầy giáo, em là học sinh, nhớ kỹ thân phận của em đấy!

Nói xong, anh liền lôi kéo cô đi đến phía chiếc giường.

- Vâng! - Vân Diệp vội cúi đầu sửa lỗi.

Anh kéo cô đến chiếc giường ngồi xuống.

- Tốt, anh hỏi em.

Anh nói xong liền bắt đầu cởi áo, cởi thắt lưng.

- Nếu anh ăn cái gì làm iệng bị dơ, ví dụ như ở đây...

Anh chỉ chỉ vào một bên miệng của mình, sau đó tiếp tục kéo khóa quần xuống, nói:

- Em sẽ làm gì?

Vân Diệp nghi hoặc nhìn anh chỉ với hai, ba động tác đã cởi sạch đồ rồi sau đó trở lại ngồi trước mặt cô.

- Thì lấy tay lau sạch là được mà!

Cô giơ tay ra định lau nhưng bị anh giữ chặt lại, để xuống bên dưới của anh.

- Chỗ nên lau là phải ở đây. Lau như thế nào em biết không?

Vân Diệp kinh ngạc nhìn tay của mình, đồng thời sững sờ lắc lắc đầu.

Vu Kiệt thở dài.

- Anh đã nói là phải dạy em đúng không? Vậy mà em còn không tin! Đến đây, cầm lấy nó... Haiz! Không phải kêu em đụng vào nó, là kêu em mở ra toàn bộ bàn tay mà nắm giữ nó! Đúng rồi, chính là như vậy... nắm chặt một chút... tốt, có thể bắt đầu “giặt” rồi.

Vân Diệp ngơ ngác nhìn anh đang cầm tay của cô mà làm ra động tác lên xuống, rồi sau đó lén nhìn lên trên thì thấy anh đã sớm nhắm hai mắt lại, hơn nữa vẻ mặt còn là vô cùng hưởng thụ.

Cô lại nhìn động tác đang càng ngày càng nhanh, rốt cuộc nhịn không được hỏi:

- Cái này gọi là “giặt” sao?

Vu Kiệt vẫn đắm chìm trong cảm giác khoái cảm mãnh liệt, không để ý đến cô.

Cô không kiên nhẫn lấy tay đẩy đẩy anh.

- Vậy xóa sự ẩm ướt đâu? Xóa sự ẩm ướt phải làm như thế nào?

Vu Kiệt không tình nguyện phải dừng lại động tác.

- Nếu tay của em vẫn lau không sạch miệng của anh thì sao? - Anh lười nhác hỏi.

Vân Diệp chưa suy nghĩ đã nói.

- Liếm sạch nó vậy!

Vu Kiệt mở mắt cười cười, sau đó từ từ buông tay của cô ra.

- Tốt lắm, vậy nhanh liếm sạch nó đi!

- Sao?

Vân Diệp không dám tin chỉ chỉ vào miệng của mình, lại chỉ chỉ vào “nó”, chỉ thấy Vu Kiệt gật gật đầu.

- Nhưng là...

- Tin anh, anh hứa em so với anh sẽ còn vui vẻ hơn.

Vân Diệp bắt mãi cúi đầu xuống, nhưng chỉ một lát sau, cô liền phát hiện Vu Kiệt thật sự không có lừa cô. Tuy rằng cô cảm thấy bản thân hình như có chút “biến thái”, nhưng cô thật sự thích tiếng rên rỉ của Vu Kiệt mà.

Mỗi lần Vu Kiệt phát ra tiếng rên rỉ sẽ làm cho cô hăng say mót, mỗi lần thân thể của anh run run cũng sẽ làm cho cô có cảm giác thỏa mãn.

Ngoại trừ tài nấu ăn cùng chuyện gia đình, cô rốt cuộc cũng phát hiện ra việc thứ ba có thể làm cho anh chịu thua cô!

- Nếu sự ẩm ướt vẫn còn... xóa không có hết, vậy... vậy đành phải dùng... dùng nước của chúng mình để giặt sạch. - Vu Kiệt thở gấp gấp nói, rồi sau đó liên tục bật ra tiếng rên rỉ.

- Anh nghĩ... không cần phải... dùng đến nước để xóa.

Hôm nay, có tổ chức một buổi biểu diễn âm nhạc hiện đại, từ giữa trưa 12 giờ đã bắt đầu hát nhạc “Rock and Roll”, hấp dẫn không ít người đến xem.

Ngày cuối cùng của buổi biểu diễn là vào thứ bảy, có nhiều người bỏ qua hết mọi việc mà dẫn nhau đi xem.

Vào lúc 11 giờ, trong sân trường liên tục xuất hiện rất nhiều học sinh cấp ba, có người về nhà thay đồ đẹp xong mới tới, còn những người khác là cầm túi xách vào nhà vệ sinh để thay đồ.

Tóm lại, khi vào cổng trường có thể là học sinh nghiêm túc nhưng cuối cùng khi vào tới sân trường thì một người so với một người còn ăn diện hơn.

Tất nhiên cũng có rất nhiều người nghe tin mà đến, bởi vì buổi biểu diễn này là một dàn nhạc rất lớn.

Vì thế, không đến 12 giờ, trong sân trường đã cực kỳ ồn ào giống như là tổ chức vũ hội vậy.

- Cảnh Vân Diệp, hôm nay, bạn trai của em thật sự sẽ đến chứ? - Cô giáo lên tiếng hỏi lần thứ n.

Vân Diệp còn chưa có trả lời, các học sinh khác liền nhin không được lên tiếng bắt mãi:

- Đã là lần thứ n rồi cô ơi!

Cô giáo Địa lí xấu hổ cười cười:

- Cô chỉ là muốn xác định lại một chút.

Cô giáo nhìn ra sân trường.

- Hôm nay có nhiều người ghé, thật ồn, không biết cậu ta có đổi ý hay không?

- Cô giáo, như vậy đi! Chúng ta không cần vào lớp nữa, cô đem ghế ra cửa ngồi chờ là tốt nhất!

- Nói hươu nói vượn!

Cô giáo Địa lí cười mắng.

- Được rồi, chúng ta vào lớp thôi!

Hai mươi phút trôi qua.

- OK. Hôm nay học đến đây thôi, dù sao bên ngoài ồn ào như vậy, các em cũng không có hứng thú tiếp tục nghe cô giảng bài.

Cô giáo Địa lí còn chưa có nói xong, các học sinh đã bắt đầu vội vàng vàng thu thập cặp sách.

Cô giáo Địa lí nhìn Cảnh Vân Diệp cũng đang vội vàng sửa sang lại cặp sách của mình, cô nhin rồi lại nhin mới không có lên tiếng hỏi bạn trai của Vân Diệp có thật sự sẽ đến hay không một lần nữa.

Cô giáo nhìn ra phía cửa, có rất nhiều bạn nam đang chờ ở bên ngoài, nhưng không có ai có dáng vẻ giống như giáo sư đại học hết.

Chỉ có một em cấp ba là còn nghiêm túc, còn một người thì đang ngồi trên lan can với dáng vẻ lưu manh, hai chân thản nhiên gác lên, tuy khuôn mặt cực kì đẹp trai nhưng bộ quần áo đang mặc trên người thì làm cho người ta không dám khen tặng

Một cái khăn trùm đầu màu vàng che gần hết vàng trán, đeo khuyên tai cùng vòng cổ hình đầu lâu, phần trước của chiếc áo in dòng chữ “Em gái, đến đây cho anh hôn một cái đi!”, chữ viết cũng đồng loại là màu vàng, áo khoác màu bạc dài đến phần mông được in đầy chữ “Fuck you” cùng “Fuck me”, quần bò không những rách mà còn vừa nhiều vừa to.

Những người trẻ tuổi hiện nay đây!

Cô giáo Địa lí lắc đầu thở dài, đem ánh mắt trở lại trong lớp học.

Cô nhìn Cảnh Vân Diệp đã sửa sang xong xuôi, đang lén lút nhìn ra bên ngoài, khuôn mặt giống như còn có chút hồng hồng.

- Cảnh Vân Diệp, bạn trai của em hình như không đến thì phải?

Cô tiếc hận nói:

- Nhưng không sao, cậu ta chắc có việc bận, tuần sau chúng ta lại...

- Cô à...

Vân Diệp đánh gãy lời nói của cô.

- Anh ấy đến rồi.

Cô giáo Địa lí sững sốt một hồi lâu, cô nhanh chóng chạy ra bên ngoài nhưng vẫn chỉ nhìn thấy cậu con trai hồi nãy.

Hình như không có thêm ai khác mà!

- Là ai?

Cô quay đầu lại hỏi:

- Em không có nhìn lầm đấy chứ?

Vân Diệp nhìn ra bên ngoài do dự một chút, khuôn mặt càng đỏ hơn, cô ngập ngừng nói:

- Em không có nhìn lầm, nhưng mà anh ấy... cô giáo, có thể cho em hai phút được không?

- Cho em hai phút? - Cô giáo Địa lí kì quái nhìn cô.

- Vì sao?

Vân Diệp cúi đầu không nói.

Cô giáo Địa lí lại nhìn ra bên ngoài, sau đó mới nói:

- Được rồi! Bất quá, lát nữa em nhất định phải dẫn cậu ấy vào đây đây!

- Cám ơn cô. - Vân Diệp nói xong, liền cúi đầu nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

Cả lớp cùng cô giáo Địa lí đều muốn nhìn thấy bạn trai giáo sư của Vân Diệp nên khi thấy cô đi ra khỏi lớp thì tất cả đều chăm chăm nhìn theo cô.

Bọn họ chỉ thấy cô đi đến cậu con trai lưu manh đang ngồi ở trên lan can kia.

Người con trai ấy từ trên lan can nhảy xuống, sau đó hai người bắt đầu mặt đối mặt không biết là đang cùng nhau tranh cãi cái gì.

14. Chương 13

Chương 13: Kế hoạch.

Cuối cùng, hình như cuộc tranh cãi chấm dứt và người thắng là Vân Điệp.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy cậu con trai lưu manh kia bắt đầu cởi áo khoác ra, rồi sau đó cởi vòng cổ cùng khuyên tai đưa cho Vân Điệp giữ, cậu ta đem áo khoác lộn ngược lại thành áo khoác lông màu xám rồi mặc vào người.

Vân Điệp đem vòng cổ cùng khuyên tai cho vào cặp sách, rồi giơ tay phải ra giữ chặt lấy tay của cậu con trai lưu manh đó cùng đi về phía lớp học.

Hai người càng tới gần, mắt của cô giáo Địa lí mở càng to, trong mắt hoàn toàn không dám tin.

Hai người đi đến trước mặt cô giáo rồi dừng lại, Vân Điệp ngượng ngùng nói:

- Cô, là anh ấy.

Cô giáo Địa lí mở to miệng nhìn về phía Vu Kiệt, Vu Kiệt đột nhiên cười lên làm lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết. Anh vươn tay phải ra tự giới thiệu.

- Tôi là Vu Kiệt.

Hiệu trưởng cùng các giáo viên trong trường đành phải ngồi ở sân thể dục chờ những người trẻ tuổi hát hò nhảy múa với Vu Kiệt cùng Vân Điệp xong.

Hiệu trưởng hận không thể đi lên sân khấu ra lệnh cho người chủ trì kết thúc buổi biểu diễn trước thời gian đã định.

Rất cuộc, lúc hơn 3 giờ chiều, buổi biểu diễn cũng kết thúc!

Trong phòng hiệu trưởng, Vu Kiệt không hề cố kị vừa ôm Vân Điệp vừa nghe thầy hiệu trưởng nói.

Nhưng mà hiệu trưởng nói xong một lúc lâu, anh vẫn chỉ nhú mi không nói ra lời nào, cô giáo Địa lí ngồi bên cạnh vội vàng nhìn Vân Điệp nháy nháy mắt, Vân Điệp hiểu ý đẩy Vu Kiệt.

- Vu Kiệt, được rồi! Anh giúp một chút thôi!

Vu Kiệt nhìn cô liếc mắt một cái.

- Em nói thật dễ dàng. Buổi sáng, anh đều có tiết dạy nhưng lúc nào cũng đều phải kéo dài đến tận buổi chiều anh mới thoát ra được. Còn có chuyện trong công ty cũng không thể bỏ qua, tiểu thư, em tưởng anh là ba đầu sáu tay chắc!

- Chỉ là đưa ra kế hoạch dạy học tốt nhất mà thôi! Mất bao nhiêu thời gian của anh đâu?

Vu Kiệt không nhịn được liếc mắt xem thường cô.

- Làm ơn, tiểu thư, anh cần phải biết được tình huống dạy học hiện nay của bọn họ, cũng phải tìm hiểu kĩ khả năng của mỗi giáo viên. Còn muốn hiểu năng lực học tập của học sinh, càng muốn biết được mức độ phối hợp của trường, mỗi việc này thôi mà đi tìm hiểu cũng khiến anh mệt chết!

- Anh là siêu nhân mà! - Vân Điệp làm nũng nói.

- Đừng có nịnh bợ! - Vu Kiệt khinh thường đáp lời.

- Anh là thiên tài!

Cô nhìn anh nháy mắt mấy cái nói.

- Nghe nhiều rồi!

- Anh là tốt nhất! - Cô tiếp tục nịnh bợ.

- Anh cũng không cho là như thế!

- Về sau, em sẽ không nấu cơm cho anh ăn nữa! - Cô đành phải xuất ra chiêu “uy hiếp” cuối cùng.

Vu Kiệt híp mắt nhìn cô, còn Vân Điệp chu môi không chịu thua, hiệu trưởng cùng các giáo viên ngồi bên cạnh thì liếc mình cố gắng nhịn cười.

Thật lâu sau, Vu Kiệt mới chậm rì rì mở miệng.

- Anh có thể đồng ý nhưng em cũng phải đồng ý với anh một điều kiện.

Lại là điều kiện! Vân Điệp bắt măn hỏi:

- Điều kiện gì?

- Nghỉ đông, đi Nhật Bản du lịch với anh.

- Nghỉ đông? Như vậy không được!

Vân Điệp lập tức từ chối.

- Khi đó phải mừng năm mới mà!

- Có đồng ý hay không thì tùy em.

Vu Kiệt thản nhiên vắt chéo hai chân lại với nhau.

- Dù sao thì em đồng ý, anh cũng sẽ đồng ý. Mà em không đồng ý, anh cũng sẽ không đồng ý.

Vân Điệp bĩu môi bắt măn nửa ngày, trên khuôn mặt hiện lên rõ ràng bốn chữ “tôi đang tức giận.”

Mà Vu Kiệt vẫn như cũ nhìn cô, hai chân còn không ngừng đung đưa.

Một lúc thật lâu sau, Vân Điệp đột nhiên “ba!” một tiếng dè chân của anh lại.

- Được rồi! - Cô rút cuộc chịu thua.

Vì thế, hiệu trưởng vui mừng cười, giáo viên vỗ tay hoan hô còn Vu Kiệt thì mừng thầm trong lòng.

Thật tốt, lại lừa được cô một lần nữa!

- Kêu con bé trở về nhà mừng năm mới. - Viên Loan Anh đề nghị.

- Ở Trung Quốc, giao thừa là ngày đoàn viên, con bé không thể không trở về nhà đúng không?

- Đúng vậy! - Cảnh Vân Nghe vỗ mạnh lên đùi.

- Em ấy mà trở về, sẽ không cho ra khỏi nhà nữa!

- Không cho ra khỏi nhà? - Cảnh Thụy Văn không cho là đúng lặc đầu.

- Cũng không cho em ấy đi học sao?

Cảnh Vân Nghe kêu lên một tiếng.

- Còn đi học làm gì nữa chứ! Dù sao đi thi đại học cũng sẽ không đỗ, lãng phí thời gian làm cái gì? Tìm cách làm cho Vân Điệp về nhà mới là quan trọng nhất.

- Vì sao em lại đột nhiên quan tâm đến Vân Điệp như vậy? Không phải có mục đích gì đấy chứ? - Cảnh Thụy Văn nghi ngờ hỏi.

- Anh đừng có mà nói lung tung, em thì có mục đích gì chứ? - Cảnh Vân Nghe ánh mắt né tránh.

- Em ấy luôn là em gái của em mà!

- Phải không? - Cảnh Thụy Văn nhìn cô chằm chằm.

- Ba mẹ vội vàng tìm cách cho Vân Điệp trở về, là muốn thông qua Vân Điệp để lôi kéo quan hệ với Vu Kiệt...

- Thụy Văn!

Cảnh Giới Khiên không khỏi nổi giận quát một tiếng, cho dù là vì nguyên nhân này, cũng không thể nói rõ ra như vậy.

Cảnh Thụy Văn làm như không nghe thấy.

- Mà em...

Anh suy nghĩ một lúc, liền chậm rãi lộ ra nụ cười khinh miệt.

- Vu Kiệt từng có nói qua với anh, có một vị trợ giảng trong trường lập ra lời thề là sẽ theo đuổi được cậu ta, lúc ấy anh còn cảm thấy kì quái nhưng là hiện tại... tiểu thư, người Vu Kiệt nói sẽ không phải chính là em đi?

Cảnh Vân Nghê mặt vừa mới đỏ lên, Cảnh Giới Khiên liền tức giận lên tiếng.

- Cái gì? Đáng chết! Con muốn có được cậu ta thì phải theo đuổi! Chấn đường đi của ba làm cái gì?

- Anh ấy không có ở đại học T, con theo đuổi anh ấy bằng nào chứ! - Cảnh Vân Nghê cãi lại.

Cảnh Giới Khiên ngắt người, lại nói:

- Ba là ba của con, đương nhiên ba có quyền ưu tiên hơn! Chỉ cần ba mời được cậu ta đến trường đại học C dạy một học kì, ba sẽ được lên chức làm chủ nhiệm khoa!

Cảnh Vân Nghê lên tiếng to hơn.

- Vậy thì sao? Chỉ cần con trở thành vợ của anh ấy, ba còn sợ không lên được chức chủ nhiệm khoa, thậm chí là viện trưởng sao?

Đột nhiên, mọi người đều im lặng, chỉ có Viên Loan Anh như là có điều suy nghĩ gật gật đầu.

- Vân Nghê nói không sai, chỉ cần cậu ta trở thành con rể của chúng ta thì chủ nhiệm khoa có là gì? Viện trưởng đều sẽ nằm trong tay!

Cảnh Giới Khiên do dự một chút, mới chậm rãi nói:

- Con có chắc chắn hay không?

- Không có dễ dàng như vậy! Nhưng là... - Cảnh Vân Nghê tràn đầy tự tin vỗ vỗ ngực mình.

- Hiện tại, con là gần quan được phát lộ, điểm mạnh của con là chỉ có con biết được nhà anh ấy ở đâu. Còn gần nhau như vậy, chỉ cần con thường xuyên đi gặp anh ấy, làm cho anh ấy biết được con là người con gái cực kì xuất sắc vĩ đại, hơn nữa được mọi người giúp sức, nhất định là OK!

Cảnh Thụy Văn đột nhiên rũ mắt xuống, nói:

- Mọi người đã quên cậu ta là bạn trai của Vân Điệp rồi sao?

Cảnh Vân Nghê xì một tiếng.

- Anh không hiểu hả? Anh ấy chẳng qua là thấy tình trạng của Vân Điệp đáng thương nên mới nói như vậy. Anh ấy hi vọng nói như thế sẽ làm cho ba mẹ đối với Vân Điệp tốt hơn một chút. Lần trước anh ấy thừa nhận không chịu cho Vân Điệp trở về là vì không tin ba mẹ sẽ đối xử tốt với Vân Điệp, cho nên hai người họ thật sự không phải là người yêu, chỉ là nói để cho ba mẹ nghe mà thôi!

Cảnh Thụy Văn ánh mắt sâu xa khó hiểu.

- Em thật sự cho là như vậy?

- Đương nhiên là như vậy, chẳng lẽ anh cho là thật sao?

Cảnh Vân Nghê liếc nhìn anh.

- Cười chết mắt, ai sẽ thích cái đứa ngu ngốc đó chứ?

Cảnh Thụy Văn lắc đầu.

- Em ấy không phải ngu ngốc, em ấy chỉ là không thích hợp để học bài mà thôi, huống chi, Vu Kiệt nói năm nay, em ấy nhất định sẽ thi đậu đại học.

- Cho dù miễn cưỡng thi đỗ, bất quá cũng là đỗ trường học kém mà thôi. Dem so sánh với toàn bộ người nhà chúng ta, có thể nói là cách xa một trời một vực!

Cảnh Thụy Văn còn muốn nói, nhưng đã bị Viên Loan Anh đánh gãy.

- Thụy Văn, đừng nói nữa, mẹ cảm thấy Vân Nghê nói rất đúng. Vân Điệp là dạng người gì, mọi người chúng ta đều biết rõ ràng, Vu Kiệt tuyệt đối không có khả năng sẽ thích con bé. Mẹ cũng cho rằng cậu ta chỉ là cảm thấy đáng thương cùng đồng tình với con bé mà thôi. Ngược lại, Vân Nghê cùng cậu ta có vẻ rất xứng đôi, ngoại hình đẹp, đầu óc cũng là thông minh.

- Đúng vậy, mẹ!

Cảnh Vân Nghê vội nói:

- Ban ngày ở trong trường, con cần bản một chút cơ hội tiếp cận anh ấy cũng không có! Bây giờ chỉ còn lại buổi tối, con mới được đọc chiếm anh ấy, cho nên, chúng ta phải nhanh chóng đem cái bóng đèn to lớn ngu ngốc kia về nhà, như vậy con mới có cơ hội một mình tiếp cận với anh ấy!

- Được rồi! Vậy...

Cảnh Thụy Văn quay đầu lại nhìn người vẫn giữ yên lặng từ đầu đến giờ Cảnh Thụy Võ, hai người đồng thời lắc đầu cười khở.

Chuông cửa kêu lên, Vu Kiệt vừa mở cửa đã nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của Cảnh Thụy Võ.

- Mau, mau, bọn họ đều đi ra ngoài, mau cùng em về nhà lấy đồ đem qua đây!

Chạy qua chạy lại vài lần, gần mười thùng giấy gì đó chỉ trong ba phút đã chuyển xong.

Hai người liền ngồi dưới đất thở dốc, Vu Kiệt còn không ngừng bất mãn nói.

- Trời ạ! Đồ của cô ấy thật nhiều, rốt cuộc là đựng cái gì? Sao lại nặng như vậy?

- Sách giáo khoa, sách nấu ăn, quần áo, còn có một ít vật nhỏ lộn xộn, tất cả đều đem qua đây.

- Em đem quần áo qua đây làm cái gì? Anh đã mua mới hết cho cô ấy rồi! - Vu Kiệt tức giận nói.

- Em làm sao mà biết được.

Vân Điệp bưng ra hai li nước hoa quả.

- Đến đây, uống nước hoa quả nào. Thụy Võ, em có thể ở chỗ này lâu thêm một chút được hay không?

- Được ạ! - Cảnh Thụy Võ một ngụm uống hết li nước.

- Chỉ cần không bị bọn họ phát hiện ra em chuyển đồ của chị qua bên này là tốt rồi, bọn họ cũng muốn em qua tìm chị ấy chứ!

- Thật sự? Bọn họ muốn em tìm đến chị làm cái gì?

Vân Điệp vừa hỏi vừa đi vào phòng bếp, Cảnh Thụy Võ đi theo ở phía sau cô, Vu Kiệt cũng đi theo ở phía sau Cảnh Thụy Võ.

- Ba mẹ muốn chị nhất định phải về nhà vào ngày giao thừa, nhưng em nói cho chị biết, bọn họ là muốn...

- Không được rồi.

Vân Điệp xoay người lại áy náy cười.

- Chị đã đồng ý với Vu Kiệt, nghỉ đông sẽ cùng anh ấy đi du lịch Nhật Bản.

- Sao? - Cảnh Thụy Võ kinh ngạc quay lại nhìn Vu Kiệt.

Chỉ thấy Vu Kiệt nở nụ cười kì quái, vì thế, Cảnh Thụy Võ lập tức hiểu được đây là sự sắp xếp của Vu Kiệt, cậu không khỏi muốn khen sự nhìn xa trông rộng của Vu Kiệt.

- Vâng, cho dù là như vậy nhưng hiện tại có rất nhiều người thích đi du lịch nước ngoài để mừng năm mới, bọn họ chắc sẽ không có ý kiến gì đâu.

Cảnh Thụy Võ nhìn Vân Diệp mở ra cái nắp nồi, mùi thơm lập tức tràn ra bốn phía, cậu nhin không được hỏi:

- Đó là cái gì vậy? Thơm quá đi!

- Xíu mại, lần trước anh cả nói muốn ăn, cho nên chị mới nói em chờ một chút. Chờ nấu xong, em có thể mang về cho anh cả.

- Phí đem về là mười cái.

Vân Diệp bật cười.

- Được rồi! Em ra ngoài xem TV trước đi, ít nhất mười phút nữa xíu mại mới có thể chín.

Cô dừng một chút lại sửa lời nói.

- Vẫn là kêu Vu Kiệt dẫn em đi chơi máy tính đi! Em nhất định sẽ cảm thấy thú vị à xem, nó sẽ cùng em nói chuyện đấy!

Ở bàn học.

- Anh Vu, khi nào hai người muốn đi? - Cảnh Thụy Võ nhỏ giọng hỏi.

- Trường học cho cô ấy nghỉ, ngày thứ hai liền đi.

- Vâng, như vậy là cách giao thừa gần mười ngày, hai người phải im lặng rời đi, tốt nhất đừng để cho ba mẹ em biết. Sau đó, cách giao thừa một tuần, em sẽ đến tìm hai người, kết quả, đương nhiên là không có ai ở nhà! Chị cả của em nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh, anh nhớ ghi âm lại một cuộc nói chuyện, nói là hai người muốn chờ đến ngày khai giảng của chị hai mới quay về, như vậy bọn họ mới chịu để yên được.

- Ba em không dám qua đây cùng anh nói chuyện, sợ lại bị anh mắng là sĩ diện cùng giả tạo, lại nhin không được muốn danh tiếng giáo sư của anh có thể giúp cho địa vị của ông, cho nên, bọn họ dự định kêu cô ấy trở về mừng năm mới, sau đó liền đem cô ấy nhốt lại, không cho cô ấy ra ngoài. Tiếp theo là lợi dụng quan hệ giữa anh và Vân Diệp, đưa ra yêu cầu với anh, anh nói có đúng hay không?

- Anh thật lợi hại, anh Vu! - Cảnh Thụy Võ ánh mắt lộ vẻ bội phục.

- Hơn nữa, chị cả của em đang muốn theo đuổi anh, đúng hay không?

- Tại hạ thật vô cùng nỗ lực, Vu huynh! - Cảnh Thụy Võ hướng anh chấp tay.

- Hừ! Sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết, lên kế hoạch với Vu Kiệt anh, chẳng phải là chuyện dễ dàng.

15. Chương 14

Chương 14: Thay đổi kế hoạch.

Đêm hôm đó, Vu Kiệt vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào phòng bếp.

Anh nghiêng đầu hôn xuống cổ của Vân Diệp một cái xong liền tắt điện thoại.

- Anh đi tắm đã.

Nói xong, anh liền để điện thoại ở trên bàn ăn, Vân Diệp thì đang đánh lòng trắng trứng bên cạnh bàn.

- Có cầm quần lót chưa?

- Buổi sáng ngày mai mặc luôn.

Anh nói xong, liền ra khỏi phòng bếp đi đến phòng tắm nằm ở bên ngoài ban công, nhưng cửa phòng tắm vẫn đang mở.

Anh nói đóng cửa sẽ làm cho hơi nước không thoát ra được, đến lúc đó sẽ bị nóng chết.

Bất quá, là do ban công bị che kín nên anh ấy mới dám làm như vậy.

Vu Kiệt mở ra vòi hoa sen để tắm, đồng thời làm chuyện mà mỗi người con trai đều rất thích là ca hát ở trong phòng tắm.

Anh hát bài “Inside of my guitar” của Chu Hiếu Thiên.

Vân Diệp cũng hát theo, thân thể còn chậm rãi lắc lư, ngay cả động tác đánh lòng trắng trứng cũng làm theo nhịp điệu của bài hát.

Reng... reng...

Vân Diệp đang say mê trong giai điệu tuyệt đẹp thì bị tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm cho giật cả mình, tay cũng run lên một chút.

Cô vội bước qua bàn ăn đến nhìn, chỉ thấy màn hình điện thoại đang không ngừng nhấp nháy.

- Tiểu Diệp, nghe điện thoại! - Vu Kiệt ở trong phòng tắm lớn tiếng nói.

Vân Diệp chán nản cầm lấy điện thoại.

- Alo! - Cô không kiên nhẫn lên tiếng.

- Hello! Tôi là Craig, Jamie có ở nhà không? - Đầu dây bên kia liên tiếp truyền đến những câu tiếng anh.

Vân Diệp mở to miệng, cô nghe hiểu được nhưng lại không biết nói như thế nào.

Đột nhiên trong lúc này, Vân Diệp mới phát hiện, cô dám cùng Vu Kiệt nói tiếng anh là vì thái độ dạy học của Vu Kiệt khi cùng cô nói chuyện, cho dù cô có nói sai đi nữa cũng không sợ bị xấu mặt.

Bởi vì Vu Kiệt sẽ không cười cô.

Đương nhiên, lúc nói chuyện cùng với cô giáo Tiếng Anh hay bạn học cũng sẽ giống như vậy.

Nhưng mà, vào tình huống bây giờ, muốn cô cùng với người nước ngoài xa lạ nói tiếng anh thì đầu của cô liền lập tức trở nên trống rỗng.

Những câu nói học được đều trở thành những chữ độc lập, mà những chữ độc lập này lại biến thành những chữ cái bay đầy trời.

Trong cổ họng thì giống như bị mắc nghẹn, cho nên cô chỉ có thể “a a a” cả buổi vẫn không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

- Hello? Thật xin lỗi, tôi có thể nói chuyện cùng với Jamie sao? - Đối phương lại dùng tiếng anh hỏi.

Vân Diệp lại a một lát, rốt cuộc không nhin được lên tiếng cầu cứu.

- Vu Kiệt, là tiếng anh! Là tiếng anh!

- Ai?

- Anh ta nói anh ta là Craig. - Cô sốt ruột nói.

- Ồ! Nói với anh ta là anh đang tắm, kêu anh ta lát nữa gọi lại.

- Nhưng là em... em đã quên cách nói như thế nào rồi! - Cô khẩn trương nói.

- Đã quên? Làm sao có thể quên? - Vu Kiệt buồn bực lộ đầu ra liếc nhìn cô một cái.

- Chính là em nói không được ấy! - Vân Điệp vẻ mặt cầu xin nói.

- Làm sao có thể nói không được? Lúc anh dạy không phải đều nói tốt đó sao?

- Vì đối tượng là anh! Lúc chúng ta nói chuyện, em đều biết nên trả lời anh như thế nào, nhưng là người này nói đầu em liền quên hết.

Vu Kiệt cảm thán một tiếng, sau đó dùng tiếng anh nói lại câu vừa rồi.

- Nói với anh ta là anh đang tắm, kêu anh ta lát nữa gọi lại.

A! Như vậy sao? Thế thì cô đã biết!

Vì thế, Vân Điệp nói y chang vào điện thoại:

- Anh ấy nói, nói với anh ta là anh đang tắm, kêu anh ta lát nữa gọi lại.

Đối phương im lặng một lát, rồi sau đó mang theo ý cười nói:

- Có thể nói cho tôi biết cô là ai không?

Vân Điệp lại kêu to.

- Vu Kiệt, anh ta hỏi em là ai?

- Thì em liền nói cho anh ta biết em là thôi!

- Em không biết nói sao mà!

Vì thế, Vu Kiệt đành phải dùng tiếng anh nói tiếp:

- Nói cho anh ta, em là bạn gái của anh.

A! Đã biết! Cô lại một lần nữa nói y chang.

- Anh ấy nói, nói cho anh ta, em là bạn gái của anh.

Đối phương bật cười ra tiếng một chút, liền lập tức nhin xuống.

- Hai người... dự định kết hôn sao?

Vân Điệp lại kêu lên:

- Anh ta hỏi em, chúng ta dự định kết hôn sao?

Lần này, Vu Kiệt trực tiếp dùng tiếng anh trả lời.

- Vô nghĩa, anh đương nhiên sẽ cưới em!

Vân Điệp lại còn nói y chang.

- Vô nghĩa, anh đương nhiên sẽ cưới em!

Đối phương đột nhiên bật ra tiếng cười to kinh thiên động địa.

Vân Điệp nhú mày cầm điện thoại cách ra xa một chút.

- Vu Kiệt, anh ta cười thật khoa trương mà!

Vu Kiệt rút cuộc bước ra, đi thẳng đến chỗ cô, vừa cầm điện thoại lên liền mắng.

- Đồ trướng thối này! Rõ ràng biết tiếng Trung, vì cái gì anh không cùng cô ấy nói tiếng Trung chứ?

Vân Điệp đang vội vàng cầm khăn tắm giúp anh lau người, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu.

Vu Kiệt nhú nhú mày.

- Được rồi, được rồi, đừng cười, anh rút cuộc là đang cười cái gì vậy?

Sau khi nghe xong, biểu cảm trên mặt anh chậm rãi biến thành dở khóc dở cười. Anh nhìn Vân Điệp lắc đầu.

- Cho nên anh mới cố ý không cùng cô ấy nói tiếng Trung. Vì muốn chọc cô ấy?

Vân Diệp mắt hứng chu môi lên, Vu Kiệt ôm cô lại hôn một cái.

- Được rồi, đừng nhiều lời nữa, anh tìm em có chuyện gì?

Vân Diệp tránh ra cái ôm của anh, chỉnh lại máy điều hòa lớn hơn một chút.

- Không được, học kì sau, em còn muốn ở lại đây. - Vu Kiệt thông thả bước đến bên giường.

- Đương nhiên là vì cô ấy... Tại sao? Bởi vì cô ấy chỉ còn một học kì nữa liền tốt nghiệp, cô ấy không muốn bỏ dở nửa đường. - Anh ngã xuống giường.

- Cô ấy? Mười bảy tuổi... khi nào thì kết hôn? Cái này thì...

Vu Kiệt nhìn Vân Diệp đang đi vào phòng bếp liếc mắt một cái, anh đột nhiên thay đổi ngôn ngữ nước ngoài mà cô không biết cùng đối phương nói chuyện.

Vân Diệp vừa nghi ngờ nhìn anh vừa nấu nước trà hoa quả.

Khi Vân Diệp đem nước trà hoa quả đi đến bên giường thì Vu Kiệt cũng đã nói chuyện xong.

- Vâng, cứ như vậy đã, nếu không có chuyện đặc biệt gì xảy ra, em sẽ không liên lạc với anh... OK... bye bye!

Vân Diệp đang rót trà vào cốc ở bên cạnh, thấy thế liền lập tức hỏi:

- Anh ta là ai vậy? Anh ta cũng biết nói tiếng Trung sao? Anh ta tại sao không chịu nói chuyện bằng tiếng Trung với em? Anh ta tìm anh có chuyện gì sao? Hai người vừa mới nói chuyện với nhau bằng tiếng nước nào vậy? Anh ta...

- Stop!

Vân Diệp bị tạm dừng ở trạng thái mở miệng định nói. Vu Kiệt thì nhàn nhã đem cốc trà lên uống một ngụm, rồi sau đó chậm rì rì nói:

- Tất cả người nhà của anh đều biết nói tiếng Trung, bao gồm người ba già của anh. Tuy mỗi lần nói đều không có người nào nghe hiểu được. Anh ấy là anh hai của anh, đương nhiên cũng sẽ biết nói tiếng Trung, bằng không sẽ làm ẹ già của anh khóc đến chết. Mục đích của Craig là muốn vào học kì sau anh sẽ đến dạy ở trường đại học mà anh ấy từng học nhưng anh đã nói với anh ấy là anh còn muốn ở đây rồi.

Anh lại uống thêm một ngụm.

- Lúc sau, anh ấy nói muốn anh mang em về nhà mừng năm mới. - Anh nhún nhún vai.

- Hàng năm mẹ già của anh đều kiên trì muốn dựa theo tập tục ăn Tết âm lịch của người Đài Loan. Mặt khác, bọn anh vừa mới nói chuyện là bằng tiếng Đức. OK, còn có vấn đề gì nữa không?

Vấn đề gì? Là một vấn đề thật to đấy!

Muốn đi gặp mặt người nhà của anh...

Oh my god! Sẽ gặp ba mẹ của anh đó!

Mắt thấy sắc mặt của cô càng ngày càng lộ vẻ sợ hãi, hoang mang, Vu Kiệt không khỏi cười nói:

- Không có gì phải sợ, mẹ già của anh giống với em là người Đài Loan thôi mà! Về phần ba già, tuy nói chuyện so với tiếng sét đánh còn lớn hơn, nhưng gặp phải mẹ già của anh thì liền trở thành con chuột nhắt, mà hai người anh kia của anh thì... - Anh bịt môi.

- Xem bọn họ là người vô hình là được!

Mặt của cô vẫn như cũ so với mướp đắng còn khổ hơn, Vu Kiệt không nhịn được chỉ chỉ về mũi mình.

- Kì thật, anh mới là người nên khấn trương đấy! Nhưng anh vẫn chưa có cảm thấy gì, em lại có cái gì phải lo lắng chứ?

Vân Diệp không khỏi kì quái hỏi.

- Vì sao anh phải khẩn trương cơ chứ? Về nhà của mình thì có cái gì mà khẩn trương?

Vu Kiệt khoa trương cảm thán một tiếng.

- Bởi vì từ lúc mười ba tuổi anh bị đuổi ra khỏi nhà cho đến nay, anh chưa từng trở về nhà lần nào mà!

- Cái gì? - Vân Diệp sợ hãi kêu ra tiếng.

- Anh cũng bị đuổi ra khỏi nhà?

Vu Kiệt buồn cười làm thành cái mặt quỷ.

- Vì sao?

- Bởi vì anh thích ngành nghiên cứu nhưng ba già anh lại nhất quyết bắt anh lựa chọn giữa ngành Thương mại hoặc ngành Luật, anh không chịu, cho nên bị đuổi ra khỏi nhà!

- Anh mới có mười ba tuổi đã bị đuổi ra khỏi nhà? Thật đáng thương mà! - Vân Diệp đồng tình nói.

- Vậy vì sao về sau anh không trở về nhà lần nào cả?

Anh run rẩy nói:

- Bạn quá ầy mà!

- Phải không?

Vân Diệp nghi ngờ đánh giá anh từ trên xuống dưới.

- Em cũng không tin anh bạn đến nỗi ngay cả thời gian về nhà một lần cũng không có.

- Hắc hắc, bị đoán trúng rồi! - Vu Kiệt chà xát cái mũi.

- Kì thực, nguyên nhân chủ yếu khiến anh không muốn trở về là sợ bị ba già của anh bắt đến công ty của ông làm việc.

- Nhưng anh đã có sự nghiệp của chính mình rồi mà!

Vu Kiệt liếc mắt trợn trắng:

- Như vậy thì đã sao? Ở trong mắt ba già của anh, sự nghiệp của ông mới là đại sự nghiệp, mà người làm con như anh, phải ngoan ngoãn nghe theo ông vào công ty mới được.

- Vậy hai người anh của anh thì sao?

- Công ty của ba già anh rất to. - Vu Kiệt nhàn nhạt nói.

- Vâng! Vậy...

Vân Diệp hơi hơi nhú mày.

- Lần này...

- Anh đã nói qua với Craig, làm ẹ già cam đoan là đến lúc đó phải để cho anh an toàn rời đi, thì anh mới chịu trở về.

Vân Diệp im lặng một lúc sau, mới ngược mắt sợ hãi nhìn anh.

- Vậy em...

Vu Kiệt sờ sờ đầu của cô.

- Yên tâm, bọn họ đều sẽ rất chào đón em, nhất là mẹ già của anh, bà ấy khẳng định đem em trở thành bảo bối.

Vân Diệp vẫn là lo lắng:

- Anh khẳng định chứ? Có lẽ bọn họ sẽ không thích đứa con gái gốc gác nghèo như em đâu.

- Cho dù em có gốc gác, nhưng chỉ cần em...

Vu Kiệt ái muội nháy mắt, thuận tiện lấy tay vuốt ve bụng của cô.

- Có thể sinh cháu cho bọn họ là được rồi.

Vân Điệp mặt lập tức đỏ bừng.

- Anh nói lung tung cái gì vậy!

- Không có nói lung tung mà! - Vu Kiệt vô tội buông tay ra.

- Không có biện pháp! Ai bảo mẹ già của anh muốn ôm cháu đến điên rồi, lần trước anh có cùng bà nói chuyện qua điện thoại, bà còn nói, loại người cực đoan xem trọng tính cách tự do như anh, khả năng cả đời cũng không muốn kết hôn, bất quá như vậy cũng không quan hệ, không kết hôn cũng không sao, chỉ cần sinh một đứa trẻ đem về cho bà chơi là được rồi.

Vân Điệp xấu hổ cúi mặt xuống.

- Nhưng anh... còn có hai người anh đấy thôi!

- Anh cả của anh đã có vị hôn thê nhưng mà anh ấy không muốn kết hôn trước ba mươi lăm tuổi, giống như là anh ấy không xác định có muốn cưới vị hôn thê hiện tại này hay không vậy. - Vu Kiệt nhún nhún vai.

- Anh cũng không biết rõ, bất quá, vị hôn thê của anh ấy giống như cũng không muốn cưới sớm... hoặc căn bản là không muốn sinh con. Mà anh hai của anh thì có một đồng bạn gái, chính là không có một ai có thể làm cho anh ấy dừng lại.

Anh cười đểu đem mặt sát lại.

- Anh nghĩ, em sẽ không phản đối việc giúp anh sinh ra một cục cưng trắng trẻo mập mạp chứ?

Vân Điệp cúi đầu càng thấp, cô mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm vài câu.

Vu Kiệt cười đến thật hài lòng.

- Anh chỉ biết em là một hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn.

Anh nói xong, đồng thời ánh mắt dâm tà dừng lại ở cổ áo ngủ của cô, hai tay cũng giơ ra.

- Anh nghĩ, đêm nay chúng ta nên giải thích kĩ càng và tỉ mỉ một chút, rốt cuộc tình trùng và trứng kết hợp với nhau như thế nào...

16. Chương 15

Chương 15: Hiền vật quý.

Bích Khang Sơn là khu dân cư cao cấp ở Boston, nhưng nó lại thuộc quyền sở hữu của gia tộc Âu Bách Lai Ân.

Trên đường lên dốc và xuống dốc, cô thấy được thác nước cùng vô số đá cuội, còn có lầu đài cổ kính với kiến trúc của thế kỉ 18, 19.

Cửa lớn được làm bằng đồng, cửa nhỏ thì được làm bằng thủy tinh, trước sân có vườn hoa lịch sự tao nhã cùng vòi phun nước đủ màu, nhưng đặc biệt nhất vẫn là khu rừng ở phía sau.

Nhà của Vu Kiệt làm cho Vân Điệp ấn tượng sâu sắc ở ba điều.

Thứ nhất là nhà của anh cực kì, cực kì lớn!

Lớn đến nỗi làm cho cô tưởng rằng nhà của anh chắc là ở trong khu rừng kia, nhưng có chết cô cũng không nghĩ tới, cả khu rừng ấy đều là của nhà anh!

Thứ hai là người nhà của anh, ai ai cũng rất nhiệt tình, thân thiện.

Vừa thấy cô liền trái ôm phải ôm làm cho cô đến thở cũng không nổi còn xém bị nôn ra những thứ vừa mới ăn, bao gồm cả người ba mặt mày nghiêm túc của anh.

Mà điều thứ ba còn lại là...

- Nhìn, nhìn mày xem, vĩnh viễn đều bày ra cái bộ dáng lưu manh này!
- Con thích như thế.
- Thích cái shit*! Vì sao không thể giống với hai người anh của mày đứng đắn, nghiêm túc hơn một chút hả?
- Như vậy thật nhàm chán! Rõ ràng có ba người con, lại giống như chỉ có một.
- Thật muốn giết mày mà!

Vân Diệp trợn mắt há hốc mồm nhìn ba của Vu Kiệt đang không ngừng rống to nói lớn.

Vu Kiệt thì giống như không có việc gì... Không, anh chẳng phải giống như không có việc gì mà anh giống như còn thật cố gắng thêm dầu vào lửa, giống như muốn nhìn thử có thể làm cho cơn giận của ba mình đạt đến mức nào.

Mà mẹ của anh mới thật là giống như không có việc gì, bà nhún nhún vai, nói:

- Lại vậy nữa rồi!

Hai người anh của Vu Kiệt càng tuyệt hơn, bọn họ căn bản làm như không thấy gì, cùng cô nói chuyện, hỏi một chút việc, cùng lắm chính là lúc ba mình rống quá to cũng sẽ nói chuyện to theo, bởi vì sợ cô nghe không thấy.

Mẹ của Vu Kiệt là Vu Đình, nhìn thấy Vân Diệp đang bất an. Vì thế, vỗ vỗ tay của cô nhằm an ủi.

- Không cần để ý, quen rồi là tốt thôi. Lúc Jamie bảy tuổi, hai cha con họ bắt đầu giống như chó với mèo, vừa nhìn thấy nhau liền âm ỉ không ngừng.

Quen rồi là tốt?

Trời ạ! Nếu thêm vài lần nữa, cho dù lá gan của cô không bị sao thì lỗ tai của cô cũng sẽ bị điếc mất!

Bất quá, cô cũng chỉ có thể tập thành thói quen, bởi vì vài ngày sau, Vân Diệp phát hiện ra bọn họ lúc nào cũng sẽ cãi nhau, dù sao chỉ cần nghe thấy tiếng rống của ba anh liền biết hai ba con lại chạm mặt.

Vu Kiệt về nhà đến ngày thứ ba liền nhịn không được muốn “hiển vật quý”... là tài nghệ nấu ăn của Vân Diệp.

Lúc mới bắt đầu, mọi người đều trừng mắt nhìn bàn thức ăn tinh xảo trước mặt, biểu hiện thái độ thực khách khí, nhưng mà Vân Diệp vẫn nhìn ra được sự do dự trong mắt mọi người.

Sau đó, khi mọi người miễn cưỡng ăn xong một miếng thứ nhất, đột nhiên toàn bộ mọi người đều thật ăn ý mà cùng nhau biểu diễn cho Vân Diệp biết như thế nào là “tướng heo ăn.”

Vân Diệp chỉ có thể ngơ ngác nhìn mọi người đang ăn mặc chỉnh tề, lịch sự mà lại tranh với nhau thệt kho tàu, sườn xào chua ngọt.

Craig còn khoa trương hơn, đem mấy miếng cuối cùng gấp hết vào trong chén, làm ọi người đồng loạt lên tiếng kháng nghị còn nhất trí ra tay phạt đánh.

Nếu không có Vu Kiệt biết trước được tình huống, nên đã gấp cho Vân Diệp thật nhiều đồ ăn, nói không chừng Vân Diệp ngay cả một miếng cũng không có mà ăn.

Thật khoa trương mà, cuối cùng đến cả canh rau cũng hết sạch!

Vân Diệp một bên từ từ ăn thức ăn trong chén của mình, một bên dò xét mọi người đang ôm bụng cười thỏa mãn. Vu Kiệt thì cực kì đắc ý, không nhịn được lên tiếng chê cười:

- Nhìn tướng ăn của mọi người, người không biết còn tưởng mọi người bị bỏ đói ba ngày ba đêm!

- Không có biện pháp, chưa bao giờ biết đến món Trung Quốc, đã thế còn ăn quá ngon như vậy. - Anh cả Johnson của Vu Kiệt lên tiếng tán thưởng.

Bỗng nhiên, ánh mắt trách móc của mọi người đồng loạt bay về phía Vu Đình, làm cho bà không khỏi co rúm người lại một chút.

Vân Điệp đột nhiên nhớ đến lời Vu Kiệt từng có nói qua mẹ của anh không biết làm việc nhà, lập tức hiểu được ánh mắt trách móc của mọi người là do đâu.

Để giúp Vu Đình giải vây, cô vội mở miệng hỏi:

- Nước Mỹ không phải cũng có rất nhiều nhà hàng Trung Quốc sao?

Mọi người nhìn nhau liếc mắt dò xét một cái, Vu Kiệt liền lên tiếng, anh “giải thích” thật sự rất đơn giản.

- Lần sau mang em đi ăn, em liền sẽ hiểu được.

Craig lấy giấy ăn lau miệng.

- Jamie, anh hi vọng em có thể nói cho anh biết, không phải mỗi ngày em đều ăn như vậy chứ? - Anh ghen tị nói.

- Đương nhiên không phải.

Vu Kiệt nhàn nhã nói:

- Mỗi bữa, cô ấy đều sẽ nấu những món khác nhau, làm sao có thể ngày nào cũng ăn giống như thế này được? Đương nhiên, nếu có món ăn nào cực kì ngon, em sẽ yêu cầu cô ấy làm lại lần nữa.

Tám ánh mắt cực kì bất mãn đồng thời dừng lại ở trên người anh.

- Hơn nữa, bữa sáng thì có kiểu bữa sáng, bữa ăn chính thì có kiểu của bữa ăn chính, còn có điểm tâm cùng bữa ăn khuya...

Tám ánh mắt thẳng cấp thành tức giận.

- Cô ấy làm điểm tâm ngon đến nỗi khiến cho người ta ăn mà thiếu chút nữa nuốt luôn cả đầu lưỡi...

Tám ánh mắt lợi hại rồi cuộc biến thành mũi nhọn giết người.

- Chẳng những cơm Trung, cô ấy ngay cả cơm Tây, đồ ăn Nhật, Ấn Độ...

Vu Kiệt đột nhiên nhảy dựng lên chạy nhanh ra khỏi nhà ăn, Vân Điệp cứng họng nhìn nam nữ già trẻ bốn người, hai tay cầm thìa, đĩa, bát, chén gì gì đó, một đường đuối giết chạy theo ra ngoài, nhưng mới đến nửa đường thì những vật trong tay liền nhất loạt bay vụt đi.

Người giúp việc giống như không có việc gì tiến lên dọn dẹp, còn không quên an ủi Vân Điệp vài câu.

- Đừng lo, trước kia bọn họ cũng thường như vậy, quen thì tốt rồi.

Ông trời, lại là quen thì tốt rồi?!

Ở nhà mình an phận hai, ba ngày sau, Vu Kiệt liền quyết định mang Vân Điệp đi du lịch Boston.

Quyết định này đương nhiên khiến cho không ít lời kháng nghị cùng bất mãn, bởi vì nếu như thế này, Vân Điệp sẽ không nấu cơm cho bọn họ nữa.

Bất quá, ít nhất bữa cơm tối của đêm giao thừa năm nay...

Ha ha ha, ăn ngon! Ăn ngon!

Boston là thủ phủ đồng thời là thành phố lớn nhất của bang Massachusetts, là một trong những thành phố cổ và giàu nhất nước Mỹ.

Là thành phố có nhiều công ty kinh tế, công ty bảo hiểm, tập đoàn chính phủ giúp cho nơi đây trở thành trung tâm thương mại lớn.

Về phương diện khác, ở đây vẫn có thể thấy được những kiến trúc cổ của thời đại dân quốc, vì vậy, Boston còn được gọi là “Athen Bắc Mỹ.”

Trừ bỏ thương mại, Boston còn nổi tiếng về nền văn hóa và nghệ thuật.

Hai trường nổi tiếng trên thế giới là đại học Havard và học viện Massachusetts đều ở trong khu vực của Boston Cambridge.

Còn có những nhà văn, nhà thơ, họa sĩ nổi tiếng ở Mỹ cũng đều từng ở một thời gian tại Boston, bởi vậy mới nói Boston là nơi tập trung nhân tài.

Vu Kiệt nói, cứ hai năm là anh ấy lại trở về học viện Massachusetts nhìn qua một chút.

Anh so với anh cả Vũ còn “vĩ đại vô tư” hơn, anh cả Vũ quá tam ba bận mới về nhà, còn anh, vừa khéo gặp đôi, khoảng ba tháng mới chịu về nhà.

Hai người thông thả đi du lịch tại những địa điểm nổi tiếng của bốn khu vực Boston, dự tính là ở kì nghỉ đông ngắn ngủi này sẽ cố gắng đi hết tất cả mọi nơi và đem kí ức ấy in sâu vào trong đầu.

Vân Diệp từng một lần gặp qua vị hôn thê của Johnson.

Cô ấy là một người con gái xinh đẹp nhưng rất kiêu ngạo, luôn tự mình là đúng, Vân Diệp cảm giác được cô ấy không hề xem cô vào trong mắt.

Bất quá, Vu Kiệt lại nói.

- Quan tâm đến cô ta làm cái gì? Ba già, mẹ già, còn có anh cả, anh hai đều thích em đến chết đi được, như thế còn chưa đủ sao?

Nói thích đến chết tựa hồ còn chưa giống lắm, bởi vì vào đêm giao thừa lúc mọi người ngồi xuống bàn tiệc đầy món ăn do chính cô làm, thì bọn họ đồng thời nhìn về phía cô bằng ánh mắt sùng bái kính phục.

Đặc biệt là lúc Vân Diệp cực kì xấu hổ nói cho Vu Đình biết, sau khi kết hôn, cô nguyện ý vì Vu Kiệt mà sinh con.

Về mặt kích động cảm kích của Vu Đình thiếu chút nữa làm cho cô tưởng rằng bà sẽ quỳ xuống lạy cô một lạy vậy!

Khoảnh khắc khi hai người ngồi trên máy bay, Vân Diệp bỗng nhiên nghĩ đến, lúc mới bắt đầu là cực kì bất an và khẩn trương, không nghĩ tới lúc kết thúc lại làm cho cô luyến tiếc cùng sinh ra sự cảm thán lớn đến vậy.

Đó là, ở trong mắt của ba cô, cô chẳng qua là một đứa ngu ngốc vô dụng, chỉ làm cho bọn họ cảm thấy nhục nhã.

Nhưng ở trong mắt người nhà Vu Kiệt, thì cô lại giống như một thiên thần.

Giống như lời ba của Vu Kiệt từng nói.

- Chỉ có thiên thần mới có thể làm ra đồ ăn ngon như vậy!

Những người còn lại vừa đều gật đầu đồng ý, vừa tranh thủ giành giật thức ăn, làm cho ba của Vu Kiệt tức giận không thôi.

Bởi vì lúc ông ấy nói chuyện, không để ý nên đã bị mọi người ăn hết sạch hai đĩa thức ăn.

Vân Diệp không tự giác vụng trộm nở nụ cười.

- Em cười cái gì?

Vân Diệp tựa đầu vào vai Vu Kiệt nói.

- Không có gì, chỉ là thấy ba của anh thật đáng yêu.

Vu Kiệt hừ hừ.

- Rốt cuộc hai người mỗi khi gặp mặt đều cãi nhau chuyện gì vậy? Sẽ không phải là mỗi lần đều phê bình cách ăn mặc của anh chứ?

- Anh đã nói rồi, ông ấy muốn anh vào công ty ông làm việc.

- Vậy công ty của anh thì làm sao bây giờ? Anh sẽ không dễ dàng từ bỏ công ty của mình như thế chứ? - Vân Diệp nhíu mày quan tâm hỏi.

- Sáp nhập vào tổng công ty của ông ấy!

- Tổng công ty?

Vân Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

- Công ty của ông ấy rất lớn sao?

Vu Kiệt cúi đầu xuống nhìn cô.

- Tổng công ty tài chính kinh tế Moughfire.

- Moughfire?

Vân Diệp không hiểu hỏi:

- Chưa từng nghe qua, nhưng sáp nhập công ty thì em đã từng nghe qua rồi. Công ty ấy rất nổi tiếng sao?

Vu Kiệt nhún nhún vai.

- Vậy cuối cùng là gì?

- Cuối cùng là, anh vẫn như cũ tiếp tục phát triển J&D của anh, mà ông ấy thì vẫn nghĩ cách bắt công ty anh sáp nhập vào công ty của ông ấy.

Vân Diệp không nhịn được phì cười nói.

- Như vậy thì cuối cùng là gì?

- Duy trì tình huống hiện nay cũng tốt mà!

Vân Diệp cười lắc đầu.

- Em phát hiện anh với ba anh đều giống nhau là có tính trẻ con.

- Tính trẻ con?

Vu Kiệt hí hóp mắt nhìn cô.

- Em chỉ biết buổi tối anh mới không có tính trẻ con thôi!

Lúc hai người về tới nhà đã hơn 11 giờ, Vu Kiệt trước là bắt Vân Diệp đi tắm, rồi sau đó mới đến lượt mình.

Vân Diệp vừa lau khô tóc vừa gọi điện thoại, cô biết Cảnh Thụy Văn luôn đi ngủ rất trễ, cho nên, cô lấy điện thoại gọi Cảnh Thụy Văn.

- Alo!

- Anh cả, là em, Vân Diệp đây! Em về nhà rồi.

- Vân Diệp, em đã về rồi à, Nhật Bản chơi vui không? - Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh vui mừng.

Vân Diệp đem khăn tắm ném vào trong máy giặt.

- Bọn em không có đi Nhật Bản, bọn em đi về nhà của Vu Kiệt.

- Nhà của Vu Kiệt? Ở đâu?

- Boston. Nhà anh ấy to lắm! Ở trong rừng luôn! Không những thế cả khu rừng ấy đều là của nhà anh ấy đó! - Vân Diệp hưng phấn nói.

- Thật sự lớn như vậy? - Cảnh Thụy Văn kinh ngạc hỏi.

- Nhà cậu ấy có tiền như vậy sao?

- Em cũng không biết rõ nữa, chắc là vậy! Hình như ba của anh ấy có một công ty rất lớn, gọi... gọi là gì đây... đừng cái gì phi ấy.

- Sẽ không phải là công ty tài chính kinh tế Moughfire chứ? - Cảnh Thụy Văn thuận miệng hỏi.

Vân Diệp lập tức kêu một tiếng.

- Đúng, chính là công ty tài chính kinh tế Moughfire. Em còn nói, em mới nghe qua sáp nhập công ty chứ chưa từng nghe qua cái gì mà...

Cảnh Thụy Văn kinh ngạc thở gấp.

- Thật là Moughfire? - Anh kinh hô.

- Đúng vậy! Công ty ấy... rất nổi tiếng sao?

- Nổi tiếng? Đâu chỉ có nổi tiếng!

Cảnh Thụy Văn kích động kêu lên:

- Đó là công ty tài chính kinh tế có quyền lực nhất trên thế giới, tiền tài có thể đem đi so sánh được với quốc vương Arab, nó...

- Nhưng em thực sự chưa từng nghe qua mà!

Cảnh Thụy Văn kêu lên tiếng.

- Em chỉ là một học sinh cấp ba, chưa từng tiếp xúc qua với kinh doanh nên đương nhiên là không có khả năng nghe được.

Anh dừng lại một chút, còn nói:

- Kỳ thực, lúc anh biết cậu ta tên là Jamie Âu Bách Lai Ân cũng mơ hồ đoán được cậu ta cùng tổng giám đốc Âu Bách Lai Tư của công ty tài chính kinh tế Moughfire có quan hệ gì đó. Nhưng bởi vì Vu Kiệt là giới văn học, danh nhân giới khoa học, trong lúc đó khoảng cách của hai người họ hình như cách nhau rất xa cho nên cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Vân Diệp nhíu mày nhớ lại.

- Nhưng ba của anh ấy thoát nhìn cũng không có giống doanh nhân giỏi như vậy mà! Ông ấy cùng Vu Kiệt chỉ giống nhau ở tính trẻ con! Hơn nữa hai người bọn họ vừa nhìn thấy mặt liền cãi nhau ầm ĩ, lúc mới đầu em còn thực sự bị dọa sợ đến chết.

Cô nhún nhún vai.

- Nhưng quen là tốt rồi, ông ấy còn nói em là thiên sứ đó! Còn có mẹ của anh ấy đối với em rất tốt, hai anh trai của anh ấy cũng rất vui vẻ, đặc biệt là lúc ăn thức ăn em nấu khi gia đình năm người bọn họ giống như người điên giống nhau, vì một cái giò heo, bọn họ sẽ biến thành kẻ thù mà đánh nhau, khoa trương cực kỳ luôn!

Cảnh Thụy Văn bật cười.

- Thực sự khoa trương như vậy hả? Nghe qua giống như bọn họ thực thích em?

- Vâng! Mẹ anh ấy còn luôn luôn nói...

Cô ngượng ngùng cười.

- Kêu em nhanh nhanh sinh cục cưng cho Vu Kiệt.

- Vậy em liền nhanh nhanh cố lên nhé! - Cảnh Thụy Văn trêu chọc nói.

- Anh cả! - Vân Diệp hờn dỗi kêu.

- Được, được, không nói nữa, ngày kia khai giảng rồi, em tốt nhất là nên suy nghĩ lại đi. - Anh dặn dò nói.
- Anh giúp em đến ngân hàng nộp tiền học phí sao?
- Ủ. Biên lai anh sẽ kêu Thụy Võ đem qua cho em.

Nhìn thấy Vu Kiệt từ phòng tắm bước ra, Vân Diệp vội vàng hướng anh vẫy vẫy tay.

- Là anh cả, anh có muốn cùng anh ấy nói gì không?
- Đưa anh. - Vu Kiệt cầm điện thoại.
- Anh đói bụng, giúp anh nhìn xem có cái gì ăn được đi.

Vân Diệp nghe lời ra ngoài, Vu Kiệt lúc này mới cầm điện thoại để lên tai.

- Tình huống sao rồi?

Cảnh Thụy Văn cười cười.

- Việc làm của bọn họ đều điên rồi, nhưng mà cũng không có gì ghê gớm lắm.
- Vu Kiệt đi đến bậc cầu thang rồi ngồi xuống.
- Chắc là không muốn cứ như vậy mà dừng tay, đúng không?
- Nếu có thể, cậu tốt nhất là nên tự mình đưa đón Vân Diệp đi học. - Cảnh Thụy Văn ám chỉ.
- Tôi hiểu rồi. - Vu Kiệt lắc đầu thở dài.
- Không có một chút dấu hiệu hối cải nào sao?

Đầu dây bên kia truyền đến trận âm thanh cười khở.

Vu Kiệt lại một lần nữa thở dài.

- Chỉ sợ kết quả sẽ làm cho tiểu Diệp phải thất vọng rồi đi?

Cảnh Thụy Văn không nói gì.

Vu Kiệt nói xong cũng tìm đề tài khác.

- Công ty Viễn Đông của các anh có phải đang dự thầu bảy công trình quảng trường của Moughfire hay không?
- Cậu làm sao biết được?
- Tôi tình cờ thấy được tập tài liệu của anh cả tôi. - Anh dừng một chút.
- Kế hoạch dự thầu của các anh trên cơ bản là có thể, nhưng không có gì đặc biệt cho lắm nên không thể cùng những công ty khác cạnh tranh được. Nếu anh đồng ý thì đem kế hoạch ấy qua đây, tôi giúp anh chỉnh sửa lại một chút, sau đó anh nhìn lại khả năng của công ty mình có khả năng làm theo bản chỉnh sửa này hay không. Nếu có thể thì anh đem kế hoạch mà tôi đã chỉnh sửa đưa đến Moughfire thay bản kế hoạch cũ.
- Thật tốt quá.

Cảnh Thụy Văn cực kì vui mừng kêu lên.

- Ngày mai, tôi sẽ đem đến cho cậu.
- Được, vậy...
- Vu Kiệt, kì có thể ăn rồi!
- Nghe thấy không? Vợ kêu tôi ra ăn cơm, tôi phải đi hưởng thụ đây.
- Cảm ơn, Vu Kiệt. - Cảnh Thụy Văn chân thành nói.
- Không cần khách khí, bye.

Vân Điệp đem hai bát mì để ở trên bàn cơm, hỏi:

- Hai anh nói chuyện gì mà lâu như vậy?

- Không có gì. - Vu Kiệt ngồi xuống cầm lấy đôi đũa.

- Tiểu Điệp, về sau không cần đi xe buýt nữa, anh đưa đón em đi học là được rồi.

Vân Điệp cũng ngồi xuống theo.

- Vì sao? Nếu làm như vậy, buổi sáng anh phải cùng em dậy sớm đi học, như vậy không phải sẽ rất mệt sao?

- Anh chính là thích đưa em đến trường rồi lại chở em về nhà đấy!

Vân Điệp nghi ngờ nhìn anh một lúc lâu, rồi sau đó nhún nhún vai.

- Quên đi, tùy anh vậy!

- Buổi sáng nhớ gọi anh dậy nhé!

- Biết rồi.

Muốn nửa đường cướp người?

Hừ! Không có cửa đâu!

17. Chương 16

Chương 16: Ra chiêu thất bại.

Bởi vì thành tích học tập của Vân Điệp đã vượt xa những bạn cùng lớp, hơn nữa “thân phận” của cô có hơi đặc thù, cho nên, học kì sau, cô liền được chuyển đến “lớp giỏi.”

Cái gọi là lớp giỏi, đại khái chia ra hai loại học sinh.

Một loại là dựa trên kiến thức trung học phổ thông mà có được thành tích học tập giỏi.

Loại còn lại là có gia thế bối cảnh. Ví dụ như con ông cháu cha, con của tổng giám đốc công ty lớn hay con của cổ đông nào đó trong trường học.

Lớp một, hai chính là “lớp cao quý”, học sinh trong cả lớp đều là những kiểu người cậu kiêu ngạo thì tôi cũng kiêu ngạo, có thù thì phải trả.

Mà lớp ba, bốn nằm ở bên cạnh mới thực sự gọi là lớp giỏi.

Vân Điệp bị chuyển đến lớp ba.

Học sinh trong lớp cũng được xem như là tốt, ít nhất mọi người đều tự mình đọc sách, không ai rảnh mà đến tìm cô gây phiền toái, những câu hỏi giống như trước kia cũng không còn xuất hiện.

Ngược lại, học sinh lớp một, hai không có việc gì liền chạy đến lớp ba, bốn tìm chuyện vui, nhưng vẫn còn tốt a!

Bọn họ bắt quá là nói chuyện có chút khó nghe một chút thôi, mà những lời khó nghe hơn Vân Điệp cũng đã từng nghe qua nên sớm đã luyện thành một thân mình đồng da sắt, công phu đao thương bất nhập.

Một tuần sau khi khai giảng.

- Các em học sinh, tuần sau sẽ bắt đầu khôi phục kiểm tra thường kì. Vì vậy, ở nhà các em phải nhớ ôn bài, sổ liên lạc nhớ đưa cho người nhà kí tên vào rồi đem đi nộp lại.

Sau khi cô giáo rời đi, mọi người liền vội vàng thu dọn sách vở rồi quét dọn lớp để ra về.

Vân Diệp đứng ở hành lang lau cửa sổ, người đang lau ở bên trong là Diệp Lan ngồi cùng bàn với cô.

Hai cô một bên lau một bên nói chuyện phiếm rất thoải mái, vui vẻ.

- Này, Cảnh Vân Diệp. Nghe nói cậu có phương pháp học bài rất đặc biệt, nói nghe chút coi!

Vân Diệp quay đầu nhìn lại, là Mã Phù Dung cùng Lưu San San học lớp một, người nói chuyện là Mã Phù Dung.

- Không phải đâu! Là do phương pháp dạy thêm của thầy giáo tớ có chút đặc biệt.

- Đúng vậy! Nghe nói bạn trai của cậu cũng chính là thầy giáo dạy thêm. - Lưu San San nghiêng đầu đánh giá Vân Diệp từ trên xuống dưới.

- Không sai! Học thêm kiếm yêu đương, thật vui đúng không?

Mặt của Vân Diệp lập tức đỏ lên, vội vàng kéo cổ áo lên cao.

- Quá chậm! Tất cả đều thấy hết rồi. - Lưu San San cười nhạo nói.

Mã Phù Dung cũng nói.

- Khỏi che, mọi người ai chẳng có!

Vân Diệp cúi đầu xuống, đem tầm mắt quay lại cửa sổ, nhưng hai cô, một người lại một người bước lại gần.

- Nếu là hiệu quả từ việc học thêm, vậy cậu dẫn anh ấy đến đây chia sẻ với mọi người một chút đi!

- Sao? - Vân Diệp ngạc nhiên quay đầu lại.

- Chia sẻ?

- Đúng vậy! Ba tớ nói, nếu như tớ không thi đậu đại học sẽ đưa tớ đi nước Anh, ở tại kí túc xá của tu viện, tớ nhất định sẽ bị ghen đến chết mất! - Mã Phù Dung khoa trương hoa chân múa tay.

- Vì vậy, cậu cũng dẫn anh ấy đến đây giúp mọi người học thêm đi! Hẳn muốn tiền hay tình đều có thể, muốn ăn thịt cũng được!

Bỗng nhiên, Vân Diệp thật hối hận vì đã để cho Vu Kiệt đem cô đi pub, karaoke, đánh bi-a, nhảy khiêu vũ.

Cô ở những nơi đó mà học được những câu không đứng đắn.

Lúc mới bắt đầu thì còn cảm thấy thú vị nhưng là hiện tại, cô hi vọng một chữ cô nghe cũng không hiểu.

- Nhưng... nhưng mà anh ấy rất bận.

- Không sao. - Lưu San San vỗ vỗ vai của cô.

- Chúng tớ với cậu sẽ cùng nhau học thêm.

Như vậy là muốn cùng nhau học giáo dục sức khỏe sao?

- Nhưng mà...

Vân Diệp càng nghĩ càng loạn.

Mã Phù Dung thấy sắc mặt liền trầm xuống.

- Này! Cậu mà không đồng ý thì chính là không nể mặt đấy?

Vân Diệp vội vàng lắc đầu.

- Nhưng mà... mà anh ấy chưa chắc đã đồng ý đâu!

- Tớ mới không tin! Cho ăn thịt mà anh ta cũng không cần chắc?

Vân Diệp hoàn toàn không biết phải làm như thế nào mới ổn.

- Nhưng anh ấy... anh ấy...

Diệp Lan thật sự không nhìn nổi nữa, vì thế mở miệng nói:

- Các cậu không nên ép buộc cậu ấy như vậy chứ! Có bản lĩnh thì trực tiếp đi tìm bạn trai của Vân Diệp để hỏi đi, đến tìm cổ ấy làm gì!

- Này! Cậu thật to gan mà! - Lưu San San liếc mắt nhìn cô.

- Không tìm đến cậu gây phiền toái thì cậu nên vui vẻ mới đúng, còn dám quản mấy chuyện này của chúng tớ!

Lớp trưởng đứng nhìn nửa ngày, rốt cuộc cũng không nhìn nổi nữa, chạy đến bên vực kẻ yếu.

- Nếu các cậu thật sự muốn học thêm, vậy thì đến tìm ba mẹ của các cậu đi! Bọn họ có nhiều tiền như vậy chắc chắn sẽ tìm được cho các cậu thầy cô giáo dạy thêm giỏi nhất!

Mã Phù Dung cùng Lưu San San nhìn thấy mọi người trong lớp ba đang chậm rãi tụ tập lại đây, giống như muốn làm chỗ dựa cho Vân Diệp vậy.

Các cô trộm liếc mắt trao đổi ý kiến. Hai người liền cực kỳ ăn ý mà đồng thời tiến lên một bước, vẫn giữ lại thái độ kiêu ngạo khi đối diện với học sinh trong lớp ba.

- Chúng tớ là đang nói chuyện với cậu ấy. Quan hệ khỉ gì tới các cậu!

- Tớ sẽ đi tìm giáo viên. - Lớp trưởng uy hiếp nói.

Mã Phù Dung cười lạnh nói.

- Đi tìm đi! Tớ sợ chắc! Nói cho cậu biết, nếu tớ muốn thì...

- Vu Kiệt!

Vân Diệp đột nhiên quát to một tiếng, chạy qua giữa hai người Mã Phù Dung cùng Lưu San San làm cho bọn họ lảo đảo phải lui về phía sau một bước.

Nhìn thấy Vu Kiệt đang từ xa bước đến, cô liền chạy tới chỗ anh. Sau đó hai cánh tay giống như keo mà ôm chặt lấy thắt lưng của Vu Kiệt.

- Làm sao vậy, tiểu Diệp? Có chuyện gì xảy ra ư? - Anh cau mày hỏi.

Vân Diệp im lặng một lát sau, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt đáng thương đang nỗ lực cười.

- Không có gì cả! Chỉ là có chút nhớ anh mà thôi!

- Phải không? - Vu Kiệt nhếch cao hàng lông mày nhìn về phía một đồng nghiệp đang tụ tập ở trước cửa lớp học.

- Có người bắt nạt em sao?

- Thật sự không có gì hết mà! - Vân Diệp vội vàng đổi đề tài.

- Sao anh lại đến đây?

Vu Kiệt cúi đầu xuống nhìn cô.

- Anh đem bản kế hoạch đến cho thầy hiệu trưởng, thuận tiện đến đây đón em luôn! Có thể về chưa?

Vân Diệp do dự một chút:

- Em... em còn chưa có lau xong cửa sổ.

- Lau cửa sổ ư? - Vu Kiệt ôm cô đi về phía lớp học.

- Đến đây, anh giúp em lau.

Hai người bọn họ dừng lại ở trước mặt của Mã Phù Dung và Lưu San San.

Vu Kiệt cúi đầu nhìn Vân Diệp đang lo lắng ở trong khuỷu tay của anh, lại ngẩng đầu nhìn thái độ của hai người bạn gái đang đứng che ở trước mặt mình, trong lòng anh liền đoán sơ qua được tình huống.

- Hai người có việc? - Anh lạnh lùng hỏi.

Hai bạn gái dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Vu Kiệt từ trên xuống dưới.

- Nicky, anh ấy thật khỏe nha! - Mã Phù Dung cà lơ phất phơ nói.

Lớp trưởng lặng lẽ chạy đến văn phòng.

- Phải không? - Khóe miệng Vu Kiệt nhếch lên.

- Hai bạn cũng thật tiên tiến.

Hai bạn gái đồng thời biến sắc.

- Ê! Đừng thấy cho chút mặt mũi liền lên mặt! - Lưu San San ngẩng cao đầu.

- Anh chính là bạn trai của Cảnh Vân Điệp ngốc nghếch này ư? Thông báo với anh một tiếng trước, về sau chúng em sẽ cùng với cậu ấy học thêm, vì vậy anh muốn phần thưởng gì liền nói đi!

Vu Kiệt híp đôi mắt lại.

- Phần thưởng?

- Đúng! Cái gì cũng được. Nhìn anh chắc là muốn tiền rồi. Bất quá muốn tình cũng có thể. - Mã Phù Dung ái muội chớp chớp mắt.

- Nếu muốn thì điện thoại nói trước một tiếng là được.

Vu Kiệt nhú nhú mày.

- Cô không phải là gái bán hoa đó chứ?

- Anh! - Mã Phù Dung trừng lớn mắt.

- Anh không chịu làm theo có đúng hay không? Nói cho anh biết, em là...

- Không cần nói! - Vu Kiệt quả quyết đánh gãy những câu nói hàm hồ của hai cô.

- Tôi còn rất nhiều việc bề bộn, không có thời gian rảnh cùng hai cô nói chuyện phiếm!

Hai đôi mắt, bốn ngọn lửa.

Hai cô gái không biết trời cao đất rộng này đang muốn tiến lên cái nhau với thì...

- Giáo viên đến kìa!

Ánh mắt của mọi người liền nhìn theo một hướng, chỉ có Vu Kiệt vẫn không nhúc nhích, à, còn có Vân Điệp nữa.

Bởi vì Vu Kiệt đem cô ôm quá chặt nên cô căn bản không thể động đậy.

Vu Kiệt nghe thấy âm thanh đang tiến đến gần, tiếp theo là tiếng kêu sợ hãi vang lên ở phía sau anh.

- Vu giáo sư, thành thật xin lỗi, là...

Vu Kiệt nhăn mày lại, anh cũng không quay đầu lại mà nói:

- Tôi nói rồi đừng có gọi tôi là giáo sư, tôi không thích, cứ gọi tôi là Vu Kiệt là được rồi.

- Được được. - Chủ nhiệm Tiêu Huân của lớp một và ba lần lượt theo thứ tự đi đến trước mặt anh.

- Giáo... à, Vu Kiệt, thực xin lỗi, là do học sinh này không biết phải trái, tôi nhất định sẽ trừng phạt các em thực nghiêm khắc, xin cậu...

- Tôi thì không sao cả!

Vu Kiệt không vui nói:

- Nhưng mà tôi hi vọng sẽ không có người đến quấy rầy tiểu Điệp.

- Đương nhiên. - Chủ nhiệm lớp ba liên tục gật đầu.

- Tôi nhất định sẽ đặc biệt chú ý đến, không cho người nào đến quấy rầy em ấy.

Vu Kiệt còn muốn nói nhưng bị Vân Điệp kéo lấy áo lông của anh ngăn cản, rồi nói:

- Tốt lắm! Thực sự không có chuyện gì to tát cả! Mọi người bắt quá cũng là do rất muốn thi đậu đại học cho nên lời nói có chút kịch liệt mà thôi!

- Đúng đúng, mọi người hi vọng đều có thể thi đậu. Mà thời gian lại thật gấp gáp cho nên liền có chút kích động, tôi nghĩ...

Chủ nhiệm lớp ba do dự một chút.

- Nếu như thuận tiện, có thể hay không mời giáo... à, mời cậu đến đây dạy thử vài tiết học để cho các giáo viên hiểu được một ít phương pháp dạy học của cậu. Nếu như có thể trực tiếp nhìn thấy cách cậu dạy học khi ở trên lớp, đối với chúng tôi nhất định sẽ giúp ích được rất nhiều. - Thầy giáo cẩn thận lên tiếng.

Vu Kiệt trở nên trầm tư, dạy thử vài tiết học sao?

- Được rồi! Được rồi!

Vân Điệp lại bắt đầu kéo kéo áo lông của anh.

- Dù sao, ở Đại học T anh lên lớp cũng đều vào buổi sáng, buổi chiều đều rảnh đấy thôi. Mỗi ngày đến đây giúp bọn em dạy thử vài tiết học thì có sao đâu?

Mỗi ngày dạy vài tiết?

Vu Kiệt phút chốc trừng lớn hai mắt, nhất thời làm cho Vân Điệp dừng lại động tác kéo áo, hoang mang hỏi lại:

- Em nói sai cái gì rồi sao?

Nói sai cái gì?

Vu Kiệt không khỏi liếc mắt trợn trắng, rồi sau đó lắc đầu cười khổ.

- Được rồi! Cho là anh sợ em đi.

Vân Điệp cười đến thật vui vẻ, chủ nhiệm lớp ba cùng chủ nhiệm lớp một cũng đang muốn hoan hô thì Vu Kiệt lại mở miệng nói.

- Nhưng mà, tôi chỉ dạy mỗi lớp của tiểu Điệp mà thôi, mỗi ngày sẽ dạy tiết cuối cùng, dạy xong thì chúng tôi sẽ cùng nhau về nhà.

Chủ nhiệm lớp ba hơi hơi sững sốt.

- Cùng nhau về nhà?

Không phải là sống chung đấy chứ?

Vân Điệp vội vàng giải thích.

- Nhà của Vu Kiệt ngay sát vách nhà của em, chúng em nhờ như vậy mới quen được nhau.

Như vậy cũng không tính là nói dối đi, chỉ là thiếu một câu hiện tại cô đang ở nhà anh mà thôi.

- À, thì ra là như vậy! - Thầy giáo tỉnh ngộ gật gật đầu.

- Vậy... cuối tuần này bắt đầu được không?

- Được. - Vu Kiệt đồng ý.

- Quyết định được rồi đúng không? - Vân Điệp hỏi.

- Nếu đã quyết định được rồi thì Vu Kiệt mau đến đây giúp em lau cửa sổ đi! Lau sạch là chúng mình được về nhà rồi.

Đường đường là một đại giáo sư lại đi lau cửa sổ!

Thầy giáo thấy như thế nào cũng không được, đang muốn lên tiếng ngăn cản thì lớp trưởng với vẻ mặt vui mừng đã chạy tới lấy khăn lau từ trên tay của Vân Điệp.

- Không cần, để đấy tớ lau là được rồi, cậu về nhà trước đi! - Nói xong, lại nhỏ giọng nói thêm một câu.

- Cảm ơn cậu, Cảnh Vân Điệp.

Vân Điệp vui vẻ cười rộ lên:

- Không cần khách khí, tớ chỉ hi vọng mọi người đều có thể thi đậu được đại học mà thôi!

Vân Điệp cùng Vu Kiệt đi về phía cổng trường, đi chưa được vài bước, cô nhịn không được quay đầu lại.

Chỉ thấy Mã Phù Dung cùng Lưu San San đang đứng ở trước mặt hai thầy giáo nghe giáo huấn, đầu cúi càng ngày càng thấp, chắc bị mắng rất thảm!

Cô thật đồng tình với các bạn ấy, nhưng mà...

Xứng đáng!

Ai bảo các cô ấy muốn Vu Kiệt giúp học thêm “giáo dục sức khỏe” chứ!

Vừa nhìn thấy Vu Kiệt rời khỏi trường, Cảnh Vân Nghê lập tức lái xe về nhà.

Cô biết trước khi Vu Kiệt về nhà đều sẽ ghé vào siêu thị mua mấy thứ đồ ăn mà Vân Điệp đã dặn, cho nên, cô khẳng định có thể về nhà trước để chờ anh.

Đứng trước cửa nhà Vu Kiệt chờ hơn nửa tiếng đồng hồ mới thấy Vu Kiệt trở về.

Cảnh Vân Nghê chú ý tới lúc Vu Kiệt nhìn thấy cô liền nhú mày, nhưng cô cũng không thèm để ý, có thể một mình ở cùng với anh mới là điều quan trọng nhất.

Vu Kiệt một bên mở cửa một bên nói:

- Tiểu Điệp không có ở nhà.

- Em biết. - Cảnh Vân Nghê gắt gao đi theo phía sau lưng anh.

- Em có chuyện muốn nói với anh, có được không?

Vu Kiệt bước vào nhà một bước, buông mọi thứ trong tay xuống xong liền xoay người lại ngăn Cảnh Vân Nghê ở ngoài.

- Không được. Tôi không thích có người quấy rầy cuộc sống cá nhân của tôi.

- Chuyện có liên quan đến Vân Điệp cũng không được sao?

- Chuyện của Vân Điệp? - Vu Kiệt vẻ mặt sâu xa khó hiểu nhìn cô ta liếc mắt một cái.

- Vậy ở đây nói đi!

- Ở đây? - Cảnh Vân Nghê không khỏi nhú mày lại.

Nếu nói ở đây vậy thì bước tiếp theo phải thực hiện như thế nào đây?

Cô không thể cứ ở đây mà ngã vào lòng của anh được!

Nếu như bị người nhà C hay nhà D nhìn thấy Cảnh Vân Nghê ở nhà A thế nhưng chạy đến nhà B để câu dẫn nam nhân, khẳng định sẽ bị mọi người cười nhạo cho đến chết!

Được rồi!

Từ từ thực hiện từng bước một cũng tốt, dù sao thời gian cũng còn gần năm tháng, đủ để cho cô thực hiện được kế hoạch, chắc chắn cô sẽ thành công.

Cho nên, đầu cô hơi hơi chuyển, liền bắt đầu đem lời nói dối đã chuẩn bị tốt từ trước ra nói.

- Là như thế này, ba em cảm thấy thật mất hứng đối với việc Vân Điệp luôn luôn không chịu trở về nhà. Ông nói, lần này nếu em ấy vẫn không chịu trở về thì sau này sẽ không cho em ấy trở về nhà nữa. - Cảnh Vân Nghe cố ý dọa anh.

Anh không có khả năng cả đời này đều giữ lấy đứa ngốc nghếch vô tích sự này?

Nhất thời đồng tình là một chuyện, phụ trách cả đời chính là sự kiện quan trọng đầy phiền toái!

Vu Kiệt hai tay ôm ngực dựa vào cánh cửa.

- Thật không?

- Thật sự, không có lừa anh đâu!

Cảnh Vân Nghe cố gắng nói cường điệu nhất có thể.

- Em luôn luôn khuyên ông ấy nên cho Vân Điệp thêm một ít thời gian nữa để suy nghĩ. Nhưng mà càng ngày ông ấy càng bất mãn. Em cũng không biết còn có thể khuyên ông ấy thêm bao lâu nữa. Anh tốt nhất là nên nhanh nhanh đưa ra quyết định đi, nếu không đến lúc anh phải quay trở lại nước Mỹ, Vân Điệp sẽ không có nhà để mà về đâu.

- Phải không? - Vu Kiệt vẫn như cũ không nói.

Cảnh Vân Nghe không tự giác nhíu nhíu mày.

Sao giống như anh ấy hoàn toàn không quan tâm vậy?

Cô ở trong lòng nói thầm nhưng miệng vẫn không chịu buông tha mà tiếp tục nói.

- Ba em cũng không phải là người có tính kiên nhẫn, tính cách nóng nảy của ông rất dễ bị bộc phát. Nhưng mà, rốt cuộc Vân Điệp vẫn là con gái của ông nên ông cũng rất luyến tiếc. Cho nên, ngày hôm đó lúc hai người bọn anh rời đi xong, ba em lập tức liền cảm thấy hối hận. Nhưng ông là người lớn nên không thể hướng anh cúi đầu xin lỗi được, đúng không? Bởi vậy, ông mới nói bọn em đến đây truyền lời muốn em ấy về nhà.

- Nhưng mà, lâu như vậy rồi Vân Điệp vẫn chưa chịu trở về, trong lòng ba em rất không thoải mái. Ba mẹ la mắng con cái cũng là vì muốn tốt cho con mình. Kết quả Vân Điệp mới bị mắng một chút đã không chịu trở về nhà, mọi người nhìn vào sẽ nghĩ là do em ấy bất hiếu! Cho nên, ba em không nhịn được đã nói, nếu lần này Vân Điệp vẫn không chịu trở về thì sau này vĩnh viễn cũng không được trở về.

Vu Kiệt không nói gì, thủy chung vẫn dùng ánh mắt thâm thúy mà nhìn chăm chăm vào cô ta.

- Đương nhiên chúng em thật cảm kích lòng tốt của anh. Có thể dùng thân phận người ngoài mà chủ động đến trợ giúp Vân Điệp cải thiện tình hình. Nhưng mà, lòng tốt của anh chung quy cũng sẽ có giới hạn. Tương lai nếu anh về nước Mỹ mà ba em lại không cho Vân Điệp trở về nhà, anh nói xem lúc đó Vân Điệp phải làm sao bây giờ? Anh như vậy ngược lại không phải là đang hại em ấy sao?

- Anh cả của cô ấy sẽ nguyện ý, cũng sẽ có khả năng giúp đỡ cô ấy. - Vu Kiệt nhàn nhạt nói.

Cảnh Vân Nghe không khỏi ngây ngẩn cả người, phản ứng lại lập tức lên tiếng phản bác:

- Không sai. Cho dù đến lúc đó anh hai có mang em ấy chuyển ra ngoài ở đi nữa cũng không sao. Nhưng mà anh ấy bận rộn như vậy, cũng giống như Vân Điệp sống một mình vậy, cuộc sống như không phải sẽ rất bị thối sao?

- Khi đó cô ấy cũng đã vào học đại học, tự nhiên sẽ có bạn bè đến chiếu cố.

Cảnh Vân Nghe nhíu mày.

- Nhưng mà...

- Không cần nói gì hết, tôi luôn giữ vững nguyên tắc của chính mình. Trừ phi tôi có thể xác định được Vân Điệp sẽ không bị các người ngược đãi nữa, bằng không tôi sẽ không để cho cô ấy trở về gặp các người.

- Nhưng mà ba em...

Vu Kiệt nhìn đồng hồ.

- Thực xin lỗi, tôi còn có việc muốn đi ra ngoài.

Anh bảo cô lui ra phía sau, tiếp theo, anh bước ra rồi quay người lại khóa cửa lại, sau đó bỏ lại một câu.

- Thật có lỗi, có việc gì thì ngày mai đến trường học rồi nói sau.

Sau đó liền bước vào trong thang máy.

Cảnh Vân Nghê ngơ ngác nhìn cửa thang máy đóng lại, không khỏi ảo não vạn phần, dậm chân một cái, rồi sau đó cảm giận rời đi.

Thật là ra chiều thất bại mà, hoàn toàn không có được chút thành công nào!

18. Chương 17

Chương 17: Lòng tham.

Cảnh Thụy Võ một bên ăn thịt cua vằn thắn, một bên kĩ càng tỉ mỉ nói lại những gì mình đã nghe thấy trong hội nghị của gia đình Cảnh gia lúc diễn ra trên bàn cơm tối.

Bất kể dùng đến thủ đoạn nào cũng phải đem Vân Điệp lừa về nhà, ngay cả Viên Loan Anh cũng phải tự mình đứng ra.

Vu Kiệt ngồi bên ăn từng miếng, từng miếng, cẩn thận lắng nghe.

Vân Điệp thì sắc mặt ảm đạm thất vọng, không yên lòng cầm đôi đũa của mình chọc chọc vào trong bát mì vằn thắn.

Cảnh Thụy Võ không có việc gì liền đưa ra kết luận:

- Chị hai, mì vằn thắn này thật sự là ăn quá ngon. Khó trách anh cả lại nói những món ăn mà chị nấu ra đều được anh Vu ăn hết sạch.

- Em không ăn sao? - Vu Kiệt liếc mắt nhìn bát mì của Vân Điệp.

- Vậy thì... cho anh ăn đi!

Tay của anh nhanh như chớp giơ ra, liền đem bát mì của Vân Điệp lấy đi, nhưng đến nửa đường thì có một bàn tay khác giơ ra chặn lại.

- Không công bằng! Anh Vu, mỗi ngày anh đều có thể ăn còn em lâu lâu mới có thể được ăn một lần, bát mì này hẳn là nên để lại cho em mới đúng!

Vu Kiệt hừ lạnh một tiếng.

- Lâu lâu? Da mặt cũng thật dày mà! Cảnh Thụy Võ, là ai mới sáng sớm đã chạy qua ấn chuông cửa đòi ăn cháo phở thúy phù dung? Là ai luôn quán quýt lấy tiểu Điệp đòi cô ấy làm phần cơm hộp buổi trưa? Còn có lúc không có việc gì liền chạy qua nói chuyện phiếm, nói một đồng chuyện nhảm chán, lúc về liền thuận tiện đem về một bao lớn điểm tâm?

- Có sao? Ai vậy nhỉ? - Cảnh Thụy Võ bày ra vẻ mặt vô tội hỏi.

- Không cần giả bộ với anh!

Vu Kiệt lấy đũa gõ gõ lên đầu của cậu.

- Chính là loại con ruồi này như em!

- Không phải chứ? Em mà cũng làm ra những việc như vậy sao? Anh nhất định là nhận sai người rồi.
- Người dám giành đồ ăn của tiểu Điệp, dù có đốt thành tro anh cũng sẽ nhận ra được! - Tay cầm bát mì của Vu Kiệt dùng sức kéo về.
- Đây là của anh, em đừng mơ tưởng giành được!
- Thấy vậy, hai tay của Cảnh Thụy Vô đều giơ ra, gắt gao cầm lấy bát mì.
- Sau này, lúc anh và chị cùng nhau quay về nước Mỹ, em liền không có cái để ăn nữa. Cho nên, hiện tại, em đương nhiên muốn ăn nhiều thêm một chút.
- Cô ấy nấu là cho anh ăn! - Vu Kiệt nghiêm chỉnh biểu thị công khai chủ quyền.
- Em là em trai của chị ấy! - Cảnh Thụy Vô không cam lòng yếu thế.
- Cho nên mới cho em hai bát mì rồi đấy thôi, anh cảnh cáo em đừng có lòng tham quá! - Vu Kiệt cảnh cáo nói.
- Anh mới có lòng tham ấy!
- Vân Điệp vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hai người bọn họ đang cầm lấy bát mì vằn thắn mà không ngừng cãi nhau.
- Không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, cô lặng lẽ đứng dậy đi đến phòng bếp đem nồi nước đã được đun sôi đang để ở trên bếp gas.
- Cô nhắc xuống sau đó quay trở lại bàn ăn.
- Đừng tranh nhau nữa, ở đây có ít nhất là tám bát mì đấy! Đủ để cho hai người ăn đến no đó.
- Vu Kiệt lập tức buông tay ra, đồng thời đem nồi nước để ở trước mặt của chính mình.
- Vậy bát mì đó cho em, còn nồi nước này là của anh.
- Cái gì? Làm gì có chuyện như vậy chứ? - Cảnh Thụy Vô lớn tiếng kháng nghị.
- Em một chén, anh một nồi, anh không biết ngượng hả?
- Một chút cũng không. - Vu Kiệt đương nhiên nói.
- Vu Kiệt! Anh thật là...
- Vì thế, hai người lại tiếp tục âm ỉ.
- Như vậy còn có thể âm ỉ được sao? Vân Điệp suy sụp cúi đầu xuống, cô thật không có cách mà!
- Cảnh Thụy Vô cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ bụng nói:
- Quá tuyệt vời!
- Vu Kiệt cũng đồng dạng cảm thấy mỹ mãn nói:
- Cuộc sống thật tốt đẹp!
- Vân Điệp không dám tin tưởng mắt nhìn cái nồi trông trơn trước mặt.
- Sáu người ăn một kí vằn thắn cứ như vậy mà hết sạch sẽ?
- Ngay cả canh cũng uống không còn một giọt! Cô trừng mắt nhìn cái bụng phình to của bọn họ.
- Có lẽ cô có thể thay bọn họ đăng kí tham gia trận đấu ăn uống ở Nhật Bản cũng nên!
- Cảnh Thụy Vô nằm trên thảm ở trong phòng khách thở dốc, đầy đầy Vu Kiệt cũng đang nằm ở bên cạnh.
- Anh Vu, mẹ em sẽ có cơ hội tìm đến chị hai nói chuyện riêng sao?
- Không có khả năng! - Vu Kiệt chắc như đinh đóng cột đáp.

- Trừ khi bà đi tìm cô ấy lúc thời gian đã vào lớp. Nhưng mà, anh tin tưởng mẹ của em sẽ không có khả năng làm ra chuyện như vậy. Bởi vì, bà sẽ rất khó giải thích với trường học, bất cứ là dùng cái cớ gì đi nữa, đều không tránh khỏi việc mất mặt mũi, mà bà không thể chịu nổi những việc như vậy.

- Vậy là được rồi, mẹ em dù gì cũng là một phó giáo sư, tài ăn nói của bà ấy thật không sai. Bà nếu như đã nghiêm túc thì lực thuyết phục thật là kinh người.

- Anh hiểu được.

- Thuận tiện liền hỏi một chút, trừ bỏ việc nấu ăn ngon của chị ấy ra, anh rốt cuộc còn thích chị ấy ở điểm nào nữa vậy? Chị cũng không thông minh, có đôi khi còn có lúc ngốc nghếch, so với người thiên tài thì thật sự không xứng mà!

Vu Kiệt nở nụ cười.

- Kì thật mọi người đều sai lầm rồi. Tiểu Diệp không phải là không thông minh mà ngược lại, trí nhớ của cô ấy còn rất kinh khủng nữa. Chỉ là do trí não của cô ấy chỉ là có chút phản ứng chậm mà thôi. Bình thường lúc nhìn thấy gì đó đều sẽ ghi nhớ lại trong đầu, nhưng lại không có cách nào đem chính xác những thứ đã ghi nhớ chép ra bên ngoài. Ví dụ như Địa lí, mấy cái tên quốc gia cùng thành phố dài dòng phức tạp, cô ấy đều có thể nhớ rõ ràng nhưng chỉ có điều là thành phố nào thuộc quốc gia nào thì cô ấy chỉ có thể nhớ mang máng. Mỗi lần cô ấy đi thi, rõ ràng lúc đó trong đầu có rất nhiều đáp án lại không biết cái nào mới là đáp án chính xác. Mà anh chỉ là nhằm vào vấn đề này của cô ấy rồi tìm ra phương pháp đúng nhất để dạy, cô ấy liền có thể đạt được những thành tích rất cao.

Cảnh Thụy Võ bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

- Nhưng mà anh thích cô ấy, chẳng phải bởi vì sắc đẹp mà là do tính cách nữ tính đơn thuần, ngây thơ của cô ấy. Anh không chấp nhận việc giữa nam và nữ phải dựa trên thân phận bình đẳng mới có thể kết đôi được. Cô ấy ôn nhu lại đáng yêu, hồn nhiên lại lương thiện như vậy. Cô ấy có được một loại nữ tính rất mị lực, có thể kích thích được bản năng nam tính trong anh trở dậy. Làm cho anh có một loại khát vọng có thể chiều cổ cô ấy, che chở cô ấy, thương yêu cô ấy. Nếu cô ấy là cái nồi thì anh chính là cái nắp, hai bọn anh là hai thể hoàn chỉnh thống nhất. Em không biết đây mới thực sự là phối hợp hoàn mỹ sao?

- Em... không hiểu cho lắm, nhưng mà... - Cảnh Thụy Võ nhú nhú mày trầm ngâm.

- Em nghĩ ý của anh chính là, anh cho rằng chị hai của em cùng với anh là một tổ hợp hoàn mỹ nhất.

- Chính xác! Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nói như thế nào. Anh chỉ muốn lúc anh đi làm về đến nhà, có người có thể cho anh một cái ôm ấm áp và có khả năng thỏa mãn... - Vu Kiệt hắc hắc cười hai tiếng.

- Tâm lí tự cao tự đại của một nam nhân.

Cảnh Thụy Võ phốc xích cười ra tiếng.

- À! Thì ra tiêu chuẩn của anh là như vậy. Mà tiêu chuẩn của mọi người trong nhà em vừa khéo tương phản, chẳng trách bọn họ không tin anh sẽ thích chị hai.

Vu Kiệt cười cười.

Cảnh Thụy Võ nhìn lên trần nhà một lát sau, đột nhiên hỏi:

- Anh không có làm chuyện xấu gì với chị hai em đấy chứ?

- Có. - Vu Kiệt sáng khoái thừa nhận.

Cảnh Thụy Võ bỗng dưng nghiêng mặt lại, một tiếng cũng không nói, chỉ là nhìn chằm chằm vào Vu Kiệt.

Vu Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp.

Vân Diệp đang vội vàng nấu ăn, căn bản không có chú ý đến bên này, thấy thế Vu Kiệt mới thấp giọng nói:

- Bọn anh cũng đã kết hôn rồi.

Hai mắt Cảnh Thụy Võ đột nhiên mở to, miệng định kêu to ra tiếng, Vu Kiệt kịp thời che miệng của cậu lại.

- Nhưng mà tiểu Điệp còn chưa biết đâu.

Hai dấu chấm hỏi to đùng xuất hiện trong đôi mắt của Cảnh Thụy Võ.

Vu Kiệt buông tay ra:

- Em cũng biết trình độ ngốc nghếch của cô ấy rồi đấy. - Anh cười nói.

- Về phần nguyên nhân tại sao không nói cho cô ấy biết, em có thể trở về hỏi anh cả một chút.

- Anh cả cũng biết rồi? - Cảnh Thụy Võ kinh ngạc hỏi.

Vu Kiệt gật gật đầu.

- Anh đều nói cho anh ấy biết hết.

Cảnh Thụy Võ liếc mắt nhìn anh.

- Anh là muốn em gọi anh một tiếng anh rể sao?

Vu Kiệt nhún nhún vai.

- Tùy em vậy!

Hai tròng mắt thông minh vừa chuyển, Cảnh Thụy Võ liền hắc hắc cười nói:

- Đương nhiên là muốn gọi rồi... anh... rể...

Toàn thân Vu Kiệt run lên.

- Gọi thì gọi, làm gì mà gọi ghê tởm như vậy!

Nét tươi cười bên môi Cảnh Thụy Võ không có gì tốt đẹp.

- Anh rể...

Vu Kiệt lại run lên.

- Về sau lúc anh dạy chị hai học thêm, có thể cho em đến nghe được hay không?

Vu Kiệt hừ lạnh một tiếng.

- Nghĩ thật tốt! Mỗi ngày đều cho em chạy đến đây giành đồ ăn với anh chắc? Anh mới không có ngốc như vậy đâu!

- Này! Em là em vợ của anh đấy! - Cảnh Thụy Võ kháng nghị.

- Anh hẳn là phải chiều cố em nhiều hơn một chút chứ?

Câu trả lời của Vu Kiệt là cười ha một tiếng đầy trào phúng.

Cảnh Thụy Võ đột nhiên ngồi dậy.

- Anh...

- Thụy Võ, chị mới nấu thêm một ít vằn thắn, lát nữa về nhà, em nhớ đem về cho anh cả ăn nhé.

Cảnh Thụy Võ trừng mắt nhìn một lát sau, đột nhiên nở nụ cười.

- Không thèm hỏi ý kiến của anh nữa, em trực tiếp đi tìm chị hai hỏi.

Hả?

Nhóc con này cũng thật thông minh mà, biết cách lấy tiểu Điệp ra để uy hiếp anh!

Có lẽ, anh có thể sắp xếp nhóc con này đến nước Mỹ làm du học sinh...

Bất luận là Vu Kiệt ở một nước hay ở một trường nào đó nhận chức giáo sư. Thì mặc dù lớp học đó có số lượng sinh viên rất ít đi nữa, thì chỉ cần là tiết dạy của Vu Kiệt, trong lớp sẽ luôn xuất hiện những người không mời mà đến.

Chẳng những ngồi đầy cả lớp học, thậm chí ở cuối lớp học cũng chật ních người đứng nghe giảng, ngay cả hành lang bên cửa sổ cũng đều xếp đầy người.

Cho nên, làm cho Vu Kiệt lần đầu tiên bước vào lớp ba để dạy, liền nhìn thấy lớp này vốn là có bốn mươi học sinh, bây giờ lại ngồi hơn sáu mươi người, thậm chí còn có hai, ba giáo viên đứng ở cuối lớp.

Anh cũng chỉ nhún mày lại, nhún nhún vai, liền nhàn nhã, tự tại bước lên bục giảng mà thôi.

- Thật kì quái mà, hình như mặc kệ là tôi đến dạy học ở lớp nào đi nữa, đều sẽ có rất nhiều bạn đi nhầm lớp học.

Các học sinh che miệng cười trộm, Vu Kiệt cười cười lại hỏi:

- Xin hỏi vài vị giáo viên đã làm sai cái gì mà để cho các học sinh ở đây phạt đứng thế này?

Các học sinh cười to, ngay cả các vị giáo viên đang đứng ở cuối lớp cũng cười vui vẻ.

Vu Kiệt cười gật gật đầu.

- Đúng, chính là như vậy. Học tiết của tôi thì phải thoải mái, càng thoải mái càng tốt.

Anh vừa mới nói xong, hai chân vừa nhấc, liền nhảy lên ngồi trên bàn của giáo viên được đặt ở cạnh cửa.

- Đối với tôi mà nói, lên lớp như vậy mới là nhẹ nhàng nhất. Nếu bạn nào thích cũng có thể làm như vậy rồi nghe tôi giảng bài.

Các học sinh nhìn nhau cười, nhưng không có ai động dậy.

- Không có sao? - Vu Kiệt đột nhiên ngược mắt nhìn các vị giáo viên đang đứng ở cuối lớp, rồi sau đó lại nhìn các học sinh trong lớp.

- Tôi biết rồi. Có giáo viên ở đây nên các bạn không dám có đúng hay không? Không sao, lần sau tôi sẽ yêu cầu nếu giáo viên nào muốn đến lớp học của tôi “giám thị” thì cũng phải đem theo một cái bàn vào đây ngồi giống như tôi mới được.

Học sinh tiếp tục cười to.

Cứ như vậy, mặc kệ là dạy học môn gì, chỉ cần là tiết của Vu Kiệt, lớp ba luôn luôn vang lên từng trận cười vui vẻ.

Không lâu sau, giáo viên đến đây “giám thị” càng ngày càng nhiều.

Lại không lâu sau, thành tích học tập của học sinh lớp ba tăng nhanh như điều gặp gió, trở thành lớp có thành tích tốt nhất khối.

Sau đó, phiền toái liền tìm tới.

Thật nhiều phụ huynh học sinh yêu cầu đem con mình chuyển đến lớp ba học.

Nhưng điều này là không có khả năng, bởi vì một lớp học sẽ có quy định về sĩ số của học sinh.

Trên thực tế, mỗi lần Vu Kiệt lên lớp, lớp ba sẽ có nhiều hơn ba mươi học sinh.

Chỉ khi nào có tiết học của Vu Kiệt mới chạy đến nghe giảng. Nếu trường học đáp ứng yêu cầu của tất cả các phụ huynh là đem chuyển học sinh qua, về sau biết làm sao đây?

Nhưng lại có vài phụ huynh thì không thể cự tuyệt được.

Nhất là ở xã hội đề cao địa vị này, bọn họ cho rằng chỉ cần bọn họ gọi điện thoại qua yêu cầu thì trường học đương nhiên phải tích cực phối hợp.

Nếu trường học không chịu phối hợp, bọn họ sẽ tự mình đến “đe dọa” một chút.

Một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chính là vì lí do này mới dừng ở trước cổng trường.

Hướng phòng hiệu trưởng đi đến, giáo viên chủ nhiệm cố nén cơn giận ăn nói khếp nép giải thích với đôi vợ chồng trung niên mặc quần áo cao quý trước mặt.

- Hàn tổng, thực sự là không có biện pháp mà! Lớp ba là lớp của học sinh nữ, chúng tôi không thể nào chuyển con trai các vị qua lớp đó được! Hơn nữa, nếu có ngoại lệ này, chúng tôi đối với các vị phụ huynh cũng có yêu cầu tương tự sẽ rất khó từ chối, mong ngài thông cảm cho nỗi khổ tâm của trường!

Người đàn ông trung niên từ nãy đến giờ đều thủy chung ngẩng cao đầu kiêu ngạo, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Tôi mới không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, cũng không quan tâm lớp kia là lớp nữ hay là lớp nam! Dù sao, năm nay con tôi không thể thi rớt đại học được! Nếu cậu không thể làm chủ thì tôi đi tìm thầy hiệu trưởng vậy.

Giáo viên chủ nhiệm liên tục thở dài:

- Hiệu trưởng cũng không có cách nào đâu mà!

- Tôi đi tìm ông ta!

Giáo viên chủ nhiệm lại tiếp tục thở dài.

Hàn phu nhân đang đứng ở bên cạnh Hàn tổng khinh thường liếc mắt nhìn giáo viên chủ nhiệm một cái, rồi sau đó lên giọng hỏi:

- Vì sao thành tích học tập của lớp ba lại tốt như vậy? Có phải các cậu đem những giáo viên giỏi nhất đều đến dạy ở lớp đó có đúng hay không? Tôi nghe nói có rất nhiều trường học đều làm như thế!

- Không, không. Trường học của chúng tôi không có làm như vậy. Những giáo viên giỏi đều cùng nhau chia ra ở các lớp. Cho dù có là học sinh xuất sắc cũng như vậy, chúng tôi đều đối xử bình đẳng.

- Nhất định là có nguyên nhân đặc biệt nào đó đúng hay không? - Hàn phu nhân hoài nghi nhìn giáo viên chủ nhiệm.

- Con tôi nói, lớp ba vốn là có thành tích học tập tốt nhưng mà vào học kì này thì thành tích đặc biệt kinh người, là vì có quan hệ đến một vị giáo viên.

Giáo viên chủ nhiệm muốn nói lại thôi, đúng là nói không được mà.

- Con tôi còn nói, nó có đi tham gia mấy tiết học đó, mỗi lần nó đều cảm thấy giáo viên lớp ba dạy đặc biệt hay. Chẳng những lên lớp nó không còn ngủ gật mà còn thấy rất thú vị. Giáo viên dạy bài nào, nó nghe giảng một lần liền nhớ kỹ đến bảy, tám phần.

Hàn phu nhân mắt lạnh nhìn giáo viên chủ nhiệm, còn nói:

- Nó nói giáo viên này chỉ dạy mỗi lớp ba. Cậu còn dám nói không có đem giáo viên giỏi đến dạy ở lớp ba sao?

- Đây... giáo viên này là... là có vẻ đặc biệt... - Giáo viên chủ nhiệm ấp úng nói.

- Cậu ấy... cậu ấy không phải... trường học của chúng tôi. - Giáo viên chủ nhiệm đột nhiên dừng lại, hai mắt nhìn phía trước.

Hai vợ chồng Hàn tổng theo bản năng đưa ánh mắt nhìn theo.

Chỉ thấy một cậu con trai trẻ tuổi ăn mặc lưu manh nắm tay của một bạn học sinh nữ, đang cười nói đi tới đây. Về mặt Hàn tổng ngay từ đầu đã không vui, lúc này lại càng không tốt.

- Nghe nói quản lí ở trường học rất nghiêm. Như thế nào còn có thể cho học sinh trong trường kết giao cùng với người không đứng đắn ở bên ngoài thế hả?

19. Chương 18

Chương 18: Kế hoạch đổ bể.

Giáo viên há miệng định nói, lại không biết nên nói như thế nào.

Bởi vì Vu Kiệt từng có nói qua, không muốn cho nhiều người biết đến thân phận của cậu.

- Hi! Giáo viên chủ nhiệm. - Vu Kiệt đi đến trước mặt bọn họ liền lên tiếng chào hỏi.

- Dẫn phụ huynh học sinh đi giới thiệu trường sao?

- À... - Giáo viên chủ nhiệm liếc mắt nhìn vợ chồng Hàn tổng đang bày vẻ mặt khinh thường ở bên cạnh.

- Đúng vậy. Còn các em? Không phải còn vào học sao? Các em còn muốn đi đâu nữa?

- Còn chưa có vào lớp mà! - Vu Kiệt cười cười liếc mắt nhìn Vân Điệp một cái.

- Cô ấy nói khát nước. Nên tôi dẫn cô ấy đến căn-tin. Cũng không có mất nhiều thời gian cho lắm. Yên tâm, sẽ vào kịp.

- Được rồi. Vậy các em...

- Con gái hiện nay đúng thật là không biết xấu hổ mà! - Hàn tổng khinh miệt đánh giá Vân Điệp từ trên xuống dưới.

- Thoạt nhìn giống như rất ngoan ngoãn, trên thực tế là không có giáo dục. Giáo viên chủ nhiệm, nên trừng phạt thật nghiêm khắc vào!

Tươi cười trên mặt Vu Kiệt phút chốc biến mất, giáo viên chủ nhiệm cũng hít một ngụm khí lạnh.

Trong lỗ mũi của Hàn phu nhân cũng hừ lạnh một tiếng.

- Thật không biết ba mẹ dạy dỗ như thế nào, lại có thể dạy ra một đứa con gái không biết xấu hổ như vậy. Hiện tại, còn dám thoải mái ở trong trường cùng với một đứa con trai anh em em. Chỉ sợ qua thêm hai, ba ngày nữa sẽ cùng con trai lên giường ở mọi nơi! Tôi thật hoài nghi có nên cho con mình tiếp tục học ở trường này hay không? Không biết có thể bị loại con gái không có giáo dục này làm cho hư hỏng hay không nữa?

Trong mắt của Vu Kiệt dần dần ngưng tụ sự tức giận, anh không chút biểu cảm nhìn về phía giáo viên chủ nhiệm đang lo lắng đứng ngồi không yên.

- Không phải như vậy đâu, cho...Vu Kiệt, bọn họ...

Giáo viên chủ nhiệm lắp bắp nói:

- Bọn họ muốn đem con mình... chuyển qua lớp ba, trường học... không thể đáp ứng, cho nên bọn họ không được... vui vẻ gì cho lắm, nên cậu... thông cảm.

- Muốn chuyển qua lớp ba? - Vu Kiệt cười lạnh.

- Nếu trường học đem con của bọn họ chuyển qua lớp ba, tôi sẽ không dạy học nữa. Giáo viên chủ nhiệm, xem mà làm đi!

Vu Kiệt nói xong, không đợi giáo viên chủ nhiệm với vẻ mặt lúc xanh lúc trắng phản ứng lại đã lôi kéo Vân Điệp rời đi.

- Cậu ta đang nói cái gì vậy? - Hàn tổng tức giận nói.

- Giáo viên chủ nhiệm, cậu ta hình như đang uy hiếp anh, anh cứ để cậu ta đi như vậy sao? Anh có thể kiện cậu ta mà!

Giáo viên chủ nhiệm lắc đầu xong mới dứt khoát nói:

- Hàn tổng, em gái lúc này là học sinh của lớp ba, mà bên cạnh là Vu Kiệt, là bạn trai của em ấy. Vu Kiệt vì bạn gái của cậu ta mới đến trường này dạy học. Tôi nghĩ, mời hai vị đến lớp ba xem tình hình lúc vào học, như vậy hai vị liền sẽ hiểu được vì sao con trai của mình lại nói giáo viên kia chỉ dạy học ở lớp ba.

Vợ chồng Hàn tổng đầy bụng hoài nghi đi theo giáo viên chủ nhiệm đến hành lang bên ngoài phòng lớp ba.

Chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Vu Kiệt nắm tay Vân Điệp đi tới.

Vân Điệp nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm liền cúi đầu chào rồi bước vào lớp, mà Vu Kiệt thì mắt lạnh nhìn chăm chú vợ chồng Hàn tổng, bên miệng còn nở nụ cười lạnh.

Mười lăm phút sau, đối mặt với sự khiếp sợ vạn phần của vợ chồng Hàn tổng, giáo viên chủ nhiệm liền mở miệng nói:

- Cậu ấy không phải là giáo viên của trường chúng tôi, cũng không phải là người không đứng đắn gì đó. Trên thực tế, cậu ấy là giáo sư đại học. Vì bạn gái của cậu ấy học ở đây nên học kì này cậu ấy mới đặc cách đến đây dạy học, cho nên, thành tích của lớp ba mới có thể tiến bộ kinh người như vậy.

Vợ chồng Hàn tổng hoàn toàn không nói ra lời.

- Lúc này hai vị cũng đã nghe thấy, nếu trường học chuyển con trai của hai vị đến lớp ba, cậu ấy sẽ không dạy học nữa. Mà trường học sợ chỉ có thể đưa ra một lựa chọn... đó là lưu cậu ấy lại.

Cảnh Vân Nghê kéo kéo quần áo trên người, lại một lần nữa cúi đầu xem kĩ.

Sau khi cảm thấy tất cả đều ổn mới đưa tay ấn chuông cửa, người mở cửa là Vân Điệp.

- Chị cả, sao chị lại đến đây? Có việc gì sao?

- Không có, chỉ là muốn tìm em nói chuyện phiếm mà thôi.

- Nói chuyện phiếm?

Vân Điệp cảm thấy kì quái liền cẩn thận đánh giá Cảnh Vân Nghê từ trên xuống dưới.

Nói chuyện phiếm cũng cần ăn mặc xinh đẹp như vậy sao?

- Dạ! Vậy thì...

- Thực xin lỗi, không có tiện cho lắm. - Đột nhiên Vu Kiệt xuất hiện bên cạnh, kéo Vân Điệp đang muốn mở rộng cửa lại.

- Tôi đang muốn giúp Vân Điệp học thêm. Tôi nghĩ, cô làm chị hẳn không muốn gây trở ngại cho em mình lúc học bài đi?

- Hả? Đương nhiên, vậy... - Cảnh Vân Nghê miễn cưỡng cười cười.

- Em lần khác lại đến cũng được.

- Tốt, bắt quá... - Vu Kiệt chậm rãi đóng cửa lại.

- Sau bữa tối cho đến 10 giờ là thời gian học bài của chúng tôi, từ 10 giờ cho đến 11 giờ là thời gian tôi làm việc riêng. Lúc tôi đang làm việc, ghét nhất là bị người khác đến quấy rầy. Sau 11 giờ, chúng tôi phải đi ngủ. Vì vậy, mời cô xem xét kĩ thời gian rồi lại đến.

Rầm!

Cánh cửa đóng lại, Cảnh Vân Nghê gắt gao trừng mắt nhìn cánh cửa hồi lâu mới tức giận xoay người rời đi.

Haiz! Kế hoạch của cô lại một lần nữa thất bại hoàn toàn.

- Bây giờ mới có 6 giờ, em nghĩ...

- Thực xin lỗi, tiểu Điệp đang nấu ăn...

- Em sẽ không...

- Tôi đang chuẩn bị giáo trình dạy học cho ngày mai. - Ý là tôi đang bận đừng có đến quấy rầy.
- À...
- Thực xin lỗi.

Cánh cửa lại một lần nữa vô tình đóng lại trước mặt Cảnh Vân Nghê.

Cô lại một lần nữa thất bại trở về.

- Hôm nay là chủ nhật, em nghĩ hai người hẳn là...
- Thực xin lỗi, ngày mai, tiểu Diệp phải đi thi.

Cảnh Vân Nghê như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt đã đóng lại, trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Đi thi, vậy thì Vân Diệp sẽ...

Trong văn phòng của viện trưởng đại học T.

- Viện trưởng, tôi phải đi.

Viện trưởng không nói hai lời, lập tức tự mình đứng dậy tiễn Vu Kiệt ra đến cổng.

Đây là điều kiện trước đây của Vu Kiệt.

Sau khi Vu Kiệt dạy hết tiết, trường học phải cam đoan Vu Kiệt lúc nào cũng có thể ra về. Tất nhiên trường học một chút ý kiến cũng không có, viện trưởng lập tức đảm nhận trọng trách này.

Đi được nửa đường, viện trưởng thuận miệng hỏi:

- Hôm nay, sao lại về sớm như vậy?
- Có việc. - Vu Kiệt đơn giản trả lời.

Bởi vì hôm nay, Vân Diệp đi thi nên giữa trưa sẽ ra về.

Cho nên vì phối hợp thời gian với Vân Diệp mà Vu Kiệt mới dạy xong hai tiết đã yêu cầu chạy lấy người.

Trên đường đi, bởi vì có tai nạn mà dẫn đến kẹt đường.

Anh đành phải lái xe máy đi đường vòng.

Lúc anh đến nơi thì xa xa đã nhìn thấy Vân Diệp cùng mẹ của mình đang đi đến bãi đỗ xe nằm bên cạnh trường học.

Không chút do dự, anh lập tức nhấn mạnh chân ga chạy nhanh đến, chưa tới năm giây, một tiếng két chói tai của xe máy vang lên liền đứng ở bên cạnh Vân Diệp.

- Tiểu Diệp, sao không đợi anh?

Vân Diệp lén liếc mắt nhìn mẹ mình một cái.

- Mẹ muốn cùng em nói vài chuyện, nên muốn dẫn em đến một nhà hàng nào đó vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Vu Kiệt cũng nhìn vẻ mặt đang thất vọng của Viên Loan Anh một cái.

- Có thể! Đi lên, anh chở em đến một nhà hàng rất yên tĩnh, mẹ em có thể lái xe đi theo chúng ta.
- Con ngồi xe của mẹ sẽ thoải mái hơn đấy.

Viên Loan Anh cố gắng lần cuối.

Bà chính là muốn tìm Vân Diệp để nói chuyện một chút, lại vừa khéo gặp phải Vu Kiệt chưa đến, còn tưởng rằng là ông trời giúp bà chứ?

Đang muốn thuận tiện đem Vân Điệp trở về nhà luôn, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, Vu Kiệt kịp thời chạy tới!

- Cô ấy thích ngồi xe máy hơn. - Vu Kiệt không cho Vân Điệp có thời gian suy nghĩ liền kéo lên xe.

- Chúng tôi ở đó chờ, bà tự lái xe đến đó đi!

Sau đó, bọn họ cho xe dừng lại ở trước một nhà hàng.

Vu Kiệt cùng Vân Điệp xuống xe máy, lúc anh đang cúi người khóa xe lại khi liền không chút nào ngoài ý muốn mà nhìn thấy Cảnh Vân Nghê cùng Viên Loan Anh từ trong xe hơi bước ra.

- Hả? Chị cả, chị như thế nào cũng ở đây, không phải nói chỉ có một mình mẹ thôi sao?

Cảnh Vân Nghê xấu hổ liếc mắt nhìn Vu Kiệt một cái.

- À. Không phải là do em nghe nhầm rồi đấy chứ? Là một mình mẹ đi tìm em còn chị thì ngồi chờ ở trong xe.

- Vâng!

Không khí trong bữa cơm cực kì mất tự nhiên.

Trừ bỏ người không hề biết gì như Vân Điệp là đang ăn cơm ra, ba người còn lại đều đang chìm vào trong suy nghĩ của chính mình.

Cảnh Vân Nghê cùng Viên Loan Anh câu được câu không ngồi nói toàn những chuyện vô nghĩa. Mà Vu Kiệt chính là lấy ánh mắt trào phúng nhìn hai người bọn họ.

Đặc biệt là lúc Viên Loan Anh nghĩ muốn biểu hiện “tình thương của mẹ” một chút, sẽ thấy khóe miệng của Vu Kiệt hơi hơi nhếch lên.

Mỉm cười kiểu đùa cợt ấy làm cho Viên Loan Anh cảm thấy chính mình giống như là hoàn toàn trống rỗng trước ánh mắt lợi hại của Vu Kiệt vậy.

Chiếc mặt nạ được tỉ mỉ đắp nặn lên cũng theo đó mà vỡ tan.

Mặc kệ ánh mắt của Cảnh Vân Nghê có lo lắng, thúc giục như thế nào đi chăng nữa, Viên Loan Anh chính là không thể nào đem “tình thương của mẹ” đầy giả dối ra làm mất mặt của mình được.

Cảnh Vân Nghê âm thầm cắn răng không thôi.

Vân Điệp đã ăn no. Cảnh Vân Nghê thật sự không cam lòng cuộc gặp mặt lần này cứ như vậy mà kết thúc, chỉ có thể không ngừng tìm cách kéo dài thời gian.

- Vu Kiệt, anh như thế nào lại ăn ít như vậy? Không thích ăn đồ ăn ở đây sao? Có muốn đến nhà hàng...

- Tôi không thích ăn ở bên ngoài, thói quen của tôi là ăn đồ ăn do tiểu Điệp nấu. - Vu Kiệt không khách khí đánh gãy lời nói của cô ta.

- Vân Điệp? - Viên Loan Anh như có suy nghĩ sâu xa nhìn Vân Điệp.

- Mẹ nghe bọn Thụy Văn nói Vân Điệp biết nấu ăn, là thật sao? Mẹ như thế nào lại không biết?

Vu Kiệt hừ nhẹ một tiếng.

- Điều này cũng không có gì kì quái. Trừ bỏ thành tích học tập của Vân Điệp ra, đại khái các người cái gì cũng sẽ không thêm để ý tới.

Viên Loan Anh xấu hổ ho khụ khụ.

- Này... thật ra, con bé cho tới bây giờ cũng chưa từng có nói qua... khụ khụ... con bé thực sự nấu ăn ngon lắm sao?

- Tôi sẽ kêu tiểu Điệp làm một ít điểm tâm rồi đem qua cho các người nếm thử. Sau đó, các người rồi sẽ biết tiểu Điệp thực ra là một đứa con gái rất giỏi.

Thấy Vu Kiệt nhìn Vân Điệp bằng ánh mắt đầy ôn nhu tán thưởng, cô thật sự là “chim sẻ hóa phượng hoàng,” Cảnh Vân Nghê lập tức đứng lên.

- Vân Điệp, đi với chị đến phòng vệ sinh.

Vân Điệp ngẩn người, Vu Kiệt nhìn Cảnh Vân Nghê thật sâu liếc mắt một cái, rồi sau đó đẩy đẩy Vân Điệp.

- Đi đi! Ăn xong anh muốn dẫn em đi xem phim, em đi vệ sinh trước cũng tốt.

Từ trong phòng vệ sinh đi ra, Vân Điệp đang muốn quay lại chỗ ngồi đã bị Cảnh Vân Nghê dùng sức kéo lại, một tay giữ chặt cô đi tới chỗ nhân viên phục vụ.

- Xin hỏi ở đây có cửa sau hay không?

Nhân viên ấy náy cười cười.

- Thật xin lỗi, từ cửa sau ở đây đi ra chính là nhà của ông chủ, chỉ sợ là không được thuận tiện cho lắm.

- Đáng chết! - Cảnh Vân Nghê ảo não nguyên rửa.

Vân Điệp kì quái nhìn chị.

- Chị cả, làm sao vậy? Tại sao phải đi bằng cửa sau?

- Không có gì, đi thôi!

Cảnh Vân Nghê ác thanh ác khí nói, sau đó lôi kéo Vân Điệp bước đi.

Trong lúc đầu cô còn đang không ngừng nghĩ cách đem Vân Điệp mang đi, đã nhìn thấy Vu Kiệt sớm đứng ở cửa nhà hàng, chờ các cô đi ra.

- Tại sao lại nhanh như vậy? - Cảnh Vân Nghê nhìn mẹ mình chất vấn.

Viên Loan Anh bất đắc dĩ nhún nhún vai

Vu Kiệt lạnh nhạt nói:

- Chúng tôi muốn đi xem phim.

Hai mắt của Cảnh Vân Nghê sáng ngời.

- Chúng mình cùng đi đi!

Trong rạp chiếu phim tối đen, tự nhiên cũng có thể giúp cho cô có cơ hội thực hiện những “hành động” bí mật.

- Không được tốt cho lắm! - Vu Kiệt nhìn Viên Loan Anh.

- Chúng tôi là đi xem phim hài, chỉ sợ là không quá thích hợp với bác gái.

- Tôi đây...

- Không được!

Vu Kiệt quả quyết cự tuyệt.

Anh đi vài bước chân đã ngồi lên trên xe máy, giơ tay ra kéo, đem Vân Điệp ngồi ở phía sau mình. Rồi sau đó nhìn Viên Loan Anh đang cúi đầu nói:

- Chờ cho đến lúc các người thật sự muốn cùng Vân Điệp đoàn tụ, tôi tự nhiên sẽ sắp xếp thời gian để ọi người gặp mặt.

Cứ như vậy, xe máy phốc một tiếng liền chạy đi, lưu lại hai mẹ con đang cùng nhau hít khí bụi.

- Vu Kiệt, hình như làm như vậy không được tốt cho lắm đâu! - Vân Điệp hai tay ôm chặt phần eo của Vu Kiệt, ngập ngừng nói.

Vu Kiệt không trả lời mà hỏi lại:

- Chị của em chắc là đi tìm cửa sau, đúng không?
- Anh làm sao mà biết được?
- Không cần hỏi. Nói cho anh biết, em muốn xem loại phim gì?
- Phim kinh dị! - Cô hưng phấn kêu lên.
- Anh biết ngay mà.

Vu Kiệt lẩm bẩm nói, lại một lần nữa nhấn mạnh chân ga để chạy nhanh hơn

20. Chương 19 - Phần 1

Chương 19: Đại kết cục - Hạnh phúc.

- Đáng chết! Vân Điệp đã sắp tốt nghiệp đến nơi rồi. Rốt cuộc, các người đã làm được những cái gì hả? - Cảnh Giới Khiên rống to.
- Con cũng đã làm hết mọi cách rồi đấy thôi! Nhưng Vu Kiệt chính là không chịu cho con một chút cơ hội tiếp cận nào! - Cảnh Vân Nghê bất đắc dĩ nói.

Viên Loan Anh cũng thở dài:

- Vu Kiệt không có ngăn cản tôi đi gặp Vân Điệp, nhưng mà lần nào cũng có cậu ta ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Cặp mắt kia giống như cái gì cũng đều có thể nhìn thấu vậy. Nhất là lúc tôi muốn nói chuyện một cách ôn nhu, cậu ta liền nở nụ cười, giống như là cười nhạo kĩ thuật diễn xuất của tôi rất kém. Tôi thật sự không muốn lại đi tìm bọn họ một chút nào cả.

Cảnh Giới Khiên đột nhiên nhìn Cảnh Thụy Võ.

- Vậy còn con? Ba biết mỗi ngày con đều đi qua nhà cậu ta, thành quả của con là gì đây?

Cảnh Thụy Võ nhún nhún vai.

- Vẫn là ý kiến đó... chị... à, anh Vu vẫn còn đang kiên trì chờ sự thay đổi của mọi người, như vậy anh ấy mới chịu nguyện ý...
- Chết tiệt! Thay đổi? Thay đổi cái gì? Ba chấp nhận cho Vân Điệp trở về rồi còn không phải sao? Chúng ta cũng đã nhận lời sẽ đối tốt với Vân Điệp hơn một chút nữa, không phải sao? Rốt cuộc cậu ta còn muốn thay đổi cái gì nữa hả? - Hai tay Cảnh Giới Khiên vung lên trên.
- Cậu ta không cho chúng ta gặp Vân Điệp một mình, lại không tin lời nói của chúng ta, rốt cuộc cậu ta muốn như thế nào?
- Ba, con... - Cảnh Vân Nghê đang muốn nói chuyện đã bị Cảnh Giới Khiên tức giận ngắt.
- Tất cả là do con. Nói cái gì mà Vu Kiệt nhất định sẽ thích con, kết quả thì sao? Lãng phí nhiều thời gian như vậy nhưng cái gì cũng không có thu hoạch được! Còn theo ba cướp người? Hừ! Cả ngày cùng nhau ở trong trường học, nhà của cậu ta lại ở ngay bên cạnh, con rốt cuộc là đang làm cái gì? Ăn no rảnh mỡ không có việc gì làm liền đi cắn móng tay sao?
- Ba, con thật sự đã làm hết cách rồi nhưng anh ấy chính là không chịu để ý đến con mà! - Cảnh Vân Nghê một bên oán giận nói, một bên hoang mang nhíu mày trầm ngâm.
- Con thực sự không hiểu. Bề ngoài của con xinh đẹp cùng với trí tuệ lại thông minh như vậy, thật xứng đôi với anh ấy. Nhưng vì sao anh ấy lại không thích con chứ? Thậm chí... ngay cả một chút cơ hội tiếp cận cũng không có cho con?

- Có một điều tôi cũng không rõ... - Viên Loan Anh chậm rãi nhìn chồng cùng con gái của mình, ánh mắt nghi hoặc không hiểu.

- Cậu ta đã có lòng muốn giúp Vân Điệp, chẳng lẽ cậu ta thực sự không lo lắng đến việc, nếu đến lúc cậu ta phải trở về Mỹ thì Vân Điệp nên làm cái gì bây giờ sao? Cậu ta không lo lắng đến việc chúng ta thực sự không cho Vân Điệp về nhà sao?

Cảnh Thụy Văn cùng Cảnh Thụy Võ nhìn nhau liếc mắt một cái, Viên Loan Anh lập tức chú ý đến sự khác thường của bọn họ.

- Thụy Văn, Thụy Võ, hai con không phải đã biết chuyện gì mà chúng ta không biết đấy chứ?

Bọn họ lại trao đổi ánh mắt với nhau nhưng không có lên tiếng.

Cảnh Giới Khiên lập tức trầm giọng nói:

- Tốt nhất là hai con nên nói thật đi, đừng để cho ba đến lúc tức giận rồi... hừ hừ...

Cảnh Thụy Văn thấy thế mới chậm rì rì mở miệng.

- Ba, mẹ, hai người thực sự chán ghét Vân Điệp như vậy sao?

Cảnh Giới Khiên lại muốn chửi ầm lên, Viên Loan Anh thấy vậy liền vội vàng néo néo đuôi của ông, rồi sau đó cẩn thận nói:

- Ba mẹ không có chán ghét Vân Điệp, chỉ là...

- Mẹ, mẹ nói thật đi. - Cảnh Thụy Văn thâm trầm nhìn mẹ mình đang ngồi ở đối diện.

- Nếu mẹ nói thật với con, con tự nhiên cũng sẽ nói một ít chuyện mà con biết.

Viên Loan Anh gật gật đầu.

- Là nói thật, Thụy Văn, ba mẹ thực sự không có chán ghét Vân Điệp, chỉ là không thể nào đối tốt với con bé mà thôi.

- Tại sao?

Viên Loan Anh trầm tư một lát.

- Có lẽ là do lòng tự trọng của ba mẹ quá mạnh mẽ. Chúng ta không thể chịu đựng được việc mình không giống như mọi người vẫn nghĩ. Mà Vân Điệp, vừa đứng để chứng minh cho việc, chúng ta cũng có tồn tại những gen không hề thông minh.

- Đó được gọi là hư vinh, mẹ à.

- Cứ cho là như thế đi! - Viên Loan Anh thở dài.

- Mẹ và ba con đều là những người lớn lên trong hoàn cảnh cạnh tranh khốc liệt. Chúng ta đều là con một nên mỗi khi ra ngoài bọn họ đều sẽ dẫn chúng ta đi theo để khoe khoang.

- Nếu biểu hiện xuất sắc, ba mẹ liền đem chúng ta ra chiều chuộng. Nhưng nếu không đạt được hạng nhất, ánh mắt đau lòng thất vọng của bọn họ liền làm cho chúng ta khó mà có thể chấp nhận được. Dần dần, chúng ta liền dưỡng thành tính cách ngày nay. Mặc kệ là có chuyện gì xảy ra cũng phải cùng người khác tranh hơn thua. Sau khi lớn lên, vì đạt được nhiều thành tựu nên làm cho chúng ta liền tự nhận mình là tài trí hơn người.

Bà ngược mắt nhìn chồng.

- Mẹ nghĩ, chúng ta đã dùng cách của ba mẹ mình để đối xử với các con. Cho nên, chúng ta không thể nào chấp nhận được sự thất bại của Vân Điệp. Nhưng con bé dù sao cũng là con gái của chúng ta, nên chúng ta không muốn trách mắng con bé quá nặng nề, vì vậy đành phải coi thường con bé.

- Thật ra chị hai chẳng phải là không thông minh. - Cảnh Thụy Võ lần đầu tiên mở miệng.

- Chỉ là phương pháp học tập trước đây không thích hợp với chị ấy mà thôi. Vì vậy khi anh Vu dùng phương pháp khác để dạy, chị ấy liền trở thành học sinh giỏi nhất trường.

Viên Loan Anh cùng Cảnh Giới Khiên mở lớn mắt kinh ngạc.

- Thật sự?

- Vâng. - Cảnh Thụy Vô gật đầu lia lịa.

- Anh Vu còn nói, chỉ cần thêm một điểm nữa, ngay cả trường đại học T chị ấy cũng có thể thi đậu!

Hai vợ chồng đều kinh ngạc đến nỗi nói không ra lời.

- Kỳ thực, yêu cầu của Vu Kiệt đối với ba mẹ rất đơn giản.

Cảnh Thụy Văn tiếp lời nói:

- Chỉ cần ba mẹ không cần đem Vân Điệp ra lợi dụng để đạt được mục đích của mình nữa. Không cần sự ép buộc của ba mẹ thì Vân Điệp thủy chung vẫn là con gái của hai người. Nhưng mà, nếu tâm tư của ba mẹ vẫn còn thì ba mẹ sẽ vĩnh viễn mất đi Vân Điệp.

Vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn ba mẹ.

- Con nghĩ, điều chân chính mà ba mẹ hẳn nên lo lắng lúc này là, trong lòng của ba mẹ, rốt cuộc cơ hội thăng tiến của ba mẹ quan trọng hay vẫn là con gái của mình quan trọng? Con hi vọng ba mẹ có thể suy nghĩ kĩ càng. Mặc kệ là đẹp hay xấu, tất cả bọn con đều là con ruột của hai người. Bọn con đều khát vọng tình thương xuất phát từ tấm lòng của ba mẹ. Đừng lại làm cho bọn con cảm thấy đau lòng, thất vọng nữa.

Viên Loan Anh như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú vào Cảnh Thụy Văn.

Rồi sau đó, chậm rãi rũ mi mắt xuống liền chìm vào trong suy nghĩ của chính mình. Nhưng Cảnh Giới Khiên thì vẫn khăng khăng cố chấp.

- Nói cái gì mà cảm thấy đau lòng, thất vọng vì chúng ta hả? Chúng ta chỉ là muốn tranh thủ cơ hội, chẳng lẽ cũng không được sao?

- Ba, con gái hẳn là người sẽ chăm sóc cho ba sau này chứ không phải là công cụ cho ba lợi dụng để tranh công đoạt lợi! - Cảnh Thụy Văn thảm thía nói.

Cảnh Giới Khiên nghe vậy liền tức giận nhảy dựng lên.

- Ba là ba của nó, vì vậy ba có quyền...

Cảnh Thụy Văn trấn định nhìn lại ông.

- Không, ba hẳn là nên yêu thương em ấy chứ không có quyền lợi dụng em ấy!

- Đừng có nói cái gì lợi dụng ở đây nữa! Ba nói rồi, ba chỉ là đang tranh thủ cơ hội mà thôi.

- Vậy thì hãy dùng chính khả năng của ba mà đi tranh thủ đi! Ba đừng có nghĩ cách lợi dụng chính con gái của mình nữa, làm như vậy sẽ càng khiến cho người khác cười nhạo ba mà thôi!

- Con...

- Đừng nói nữa, Giới Khiên. - Viên Loan Anh đột nhiên cứng rắn kéo chồng của mình ngồi xuống.

- Nói thật ẹ biết, Thụy Văn, con cảm thấy ba mẹ đối xử với các con như thế nào?

Cảnh Thụy Văn trầm mặc một lát, rồi sau đó mới cười khổ nói:

- Giống như lúc con nói về Vân Điệp vậy. Bọn con chính là chiếc cúp của hai người, mà không phải là con cái.

- Cúp? - Viên Loan Anh chưa xót lặp lại.

- Chính là cúp sao? Con... không biết là ba mẹ... rất yêu các con sao?

- Yêu? - Cảnh Thụy Văn trào phúng cười cười.

- Có chứ! Bọn con biểu hiện càng tốt, yêu của ba mẹ càng nhiều. Bọn con biểu hiện không tốt, yêu của ba mẹ tự nhiên cũng giảm xuống.

- Trời ạ! Mẹ...

Viên Loan Anh hô nhỏ một tiếng.

- Mẹ thật sự tệ như vậy sao?

Cảnh Thụy Văn trầm mặc không nói gì.

Viên Loan Anh chậm rãi nhìn về con trai út.

- Con... cũng nghĩ như vậy sao?

Cảnh Thụy Võ cũng cúi đầu xuống không nói gì.

Viên Loan Anh nhìn Cảnh Vân Nghê.

Cảnh Vân Nghê lắc lắc đầu.

- Con không biết anh cả là đang định nói cái gì. Biểu hiện tốt đương nhiên có tư cách được chú ý đến càng nhiều, biểu hiện không tốt thật xứng đáng bị khiển trách. Điều này thì có cái gì không đúng chứ?

Viên Loan Anh lại nhìn chăm chú Cảnh Vân Nghê hồi lâu, rồi sau đó chậm rãi đứng lên đi về phía phòng ngủ.

- Mẹ nghĩ, mẹ cần phải suy nghĩ mọi thứ cho thật kĩ lại một lần nữa.

Cảnh Giới Khiên không hiểu gì nhìn bóng lưng của vợ mình.

- Bà ấy bị làm sao vậy?

- Tôi chỉ là... - Viên Loan Anh nhìn thấy Vu Kiệt mở cửa liền lên tiếng.

- Muốn ném thử tay nghề nấu ăn của Vân Điệp mà thôi.

Vu Kiệt nhìn bà, một lát sau, anh mới chậm rãi lộ ra tươi cười.

- Đúng lúc, tiểu Điệp đang làm món sở trường là bánh bột lọc, bác thật có lộc ăn mà.

Viên Loan Anh vừa bước vào nhà, liền đánh giá căn phòng.

- Thụy Văn nói, ở đây đều là do Vân Điệp dọn dẹp lại.

- Đúng vậy! Chân tay của cô ấy thật nhanh nhẹn, làm hai ba lần liền sạch sẽ. - Vu Kiệt dẫn bà đi đến bàn ăn.

- Mời ngồi.

Anh hướng về phía Vân Điệp đang bận rộn ở trong phòng bếp, gọi:

- Tiểu Điệp, nấu xong chưa? Mẹ em đến đây ăn bữa tối với chúng ta này.

- Sao? - Vân Điệp vội vàng xoay người lại.

- Mẹ? Mẹ đến đây ạ? A! Đợi một chút, con nấu xong liền đây.

Cô quay người lại, tốc độ trên hai tay trở nên nhanh hơn.

Không đến năm phút sau, trên bàn liền bày đầy các loại dưa cải cùng với một chồng bánh rán, còn có bánh bột lọc nhân tôm bóc vỏ, gà ri trộn với va ni và dưa chuột, cải trắng hấp bơ, đậu hủ nhân rau, lá sen cuốn mực.

Đầy đủ sắc, hương, vị làm cho con người ta không thể ngồi yên.

Viên Loan Anh không thể tin được trừng mắt nhìn bàn đầy đồ ăn trước mặt.

- Này... này... tất cả đều do con nấu sao?

- Vâng ạ! Mẹ mau nếm thử đi!

Viên Loan Anh cười cười, bà gấp một cái bánh bột lọc lên khế cắn, sau khi nhai nuốt kĩ càng liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

- Ăn rất ngon!

Vân Điệp lập tức vui vẻ cười rộ lên.

- Thật ạ? Vậy mẹ liền ăn nhiều một chút đi.

- Đúng vậy! Hơn nữa tốt nhất là nên ăn nhanh một chút, nếu không lát nữa sẽ không có cái để mà ăn. - Vu Kiệt một bên liên tục gấp đồ ăn bỏ vào miệng, không nói rõ ràng.

Viên Loan Anh nghe không hiểu gì nhìn anh, lại nhìn con gái, Vân Điệp liền buồn cười nói:

- Không có gì đâu ạ! Anh ấy chỉ là...

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên làm cho lời nói của Vân Điệp phải dừng lại. Vu Kiệt không khỏi kinh hô một tiếng.

- Trời ạ! Như thế nào lại đến sớm thế không biết? Cậu ta là chó sao? Cái mũi thính như vậy!

Viên Loan Anh kinh ngạc nhìn Vu Kiệt đang không ngừng cố gắng nhét đồ ăn vào trong miệng mình.

Sau đó, bà quay đầu lại muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai có thể làm cho cậu ta trở nên khẩn trương như vậy.

Cảnh Thụy Võ giống như cái đầu tàu vậy, vọt nhanh vào trong nhà.

- Hả? Mẹ, thế nào mẹ cũng đến đây rồi? A! Có bánh bột lọc kìa! Này, này... Anh đừng có tham ăn như vậy chứ! Nghe qua câu anh trai thì phải biết nhường nhịn em mình chưa?

Mông của Cảnh Thụy Võ còn chưa có ngồi xuống ghế đã vội vàng cầm đĩa lên gấp bánh bột lọc ăn.

- Chưa từng nghe qua. - Vu Kiệt miệng đầy đồ ăn nói.

- Còn lại tất cả đều là của em! - Tay miệng Cảnh Thụy Võ đều đem ra sử dụng.

- Đáng chết! Đưa đây!

- Không đưa, anh đã ăn nhiều như vậy rồi còn gì?

- Tiểu quỷ, em cũng quá kiêu ngạo rồi, đây là nhà của anh đấy! - Vu Kiệt bất mãn nói.

- Hắc hắc, đây là đồ ăn do chị của em nấu! - Cảnh Thụy Võ đắc ý cười nói.

Viên Loan Anh cứ lườm nhìn hai người đang không ngừng tranh giành bánh bột lọc với nhau. Còn Vân Điệp thì lặng lẽ kéo áo bà một cái.

- Mẹ mau ăn nhanh chút, bằng không nếu cứ như thế này thì thật sự không còn gì để ăn đâu.

Viên Loan Anh thú vị nhìn hai người đang nằm ở trên thảm không ngừng thở.

- Hai người họ bình thường vẫn như vậy sao?

- Không phải bình thường. - Vân Điệp dọn dẹp bàn ăn.

- Là lần nào, ngày nào cũng như vậy.

Viên Loan Anh chú ý đến việc Vân Điệp có thể đem bàn đồ ăn sữa sang dọn dẹp lại sạch sẽ chỉ trong vòng chưa tới một phút, không tự giác bật thốt lên lời khen ngợi.

- Con thật sự rất có năng lực.

Vân Điệp bưng một li trà hương đến ẹ mình rồi ngồi xuống ở đối diện.

- Không phải năng lực đâu ạ! Đây chỉ là thói quen của con mà thôi.

21. Chương 19 - Phần 2 (hết)

Viên Loan Anh cẩn thận đánh giá Vân Điệp.

- Sắc mặt hiện tại của con thật không sai, bộ dáng cũng thật vui vẻ. Vu Kiệt đối với con tốt lắm đúng không?

Vân Điệp ngượng ngừng gật gật đầu.

- Vậy là được rồi. - Viên Loan Anh cười cười.

- Nghe nói thành tích học tập của con tiến bộ lên rất nhiều?

- Vâng ạ! Vu Kiệt nói con nhất định sẽ thi đậu đại học.

Viên Loan Anh nhìn chằm chằm Vân Điệp một lúc lâu sau. Rồi sau đó đột nhiên hỏi:

- Thành thật nói ẹ biết, con có muốn thi đại học không?

Vân Điệp ngẩn người.

- Muốn chứ! Con...

- Không, ý mẹ là nếu như con không cần lo lắng đến chúng ta nữa, thì chính bản thân con có còn muốn thi đại học không?

- Con...

- Cứ nói thật ra, không sao đâu. - Viên Loan Anh cổ vũ nói.

Vân Điệp cắn cắn môi dưới do dự.

- Thực ra con không có thích học bài mà thích nấu ăn, sửa sang, dọn dẹp lại ngôi nhà. Con hi vọng tương lai có thể trở thành một người vợ tốt, một người mẹ tốt.

- Người mẹ tốt?

Viên Loan Anh cảm thán nói:

- Mẹ chưa bao giờ nghĩ đến việc mình phải trở thành một người mẹ tốt cả.

- Mẹ?

Viên Loan Anh vỗ vỗ tay Vân Điệp nói.

- Có lẽ con hẳn là nên bỏ qua việc thi đại học, không cần phải vì sự hư vinh của chúng ta mà lãng phí thời gian của con nữa.

- Bỏ qua việc thi đại học?

Vân Điệp kinh ngạc kêu lên:

- Vì sao?

- Bởi vì mục đích con đi thi đại học là vì chúng ta. - Viên Loan Anh than nhẹ một tiếng.

- Mà mẹ hi vọng con hãy sống đúng với cuộc sống mà con hằng mong muốn.

- Mẹ... - Vân Điệp cảm động lên tiếng.

Viên Loan Anh lại vỗ vỗ tay Vân Điệp, mở miệng hỏi:

- Vu Kiệt có từng đề cập qua việc về sau nếu như cậu ta quay trở về nước Mỹ thì sẽ an bài con như thế nào hay không?

- An bài? - Vân Diệp tựa hồ giống như có chút hoang mang.

- Anh ấy muốn dẫn con về nước Mỹ kết hôn mà!

- Sao? - Viên Loan Anh kinh ngạc sửng sốt.

- Dẫn con về Mỹ kết hôn?

Toàn bộ khuôn mặt của Vân Diệp đỏ lên vì xấu hổ.

- Nghỉ đông vừa rồi, anh ấy có dẫn con về nhà anh ấy chơi. Người nhà của anh ấy, ai cũng đều thật thích con cả!

- Nhưng mà... nếu như cậu ta đã muốn dẫn con về nước Mỹ kết hôn, thì vì sao con còn muốn đi thi đại học làm gì nữa?

- Con chỉ là muốn chứng minh năng lực của con mà thôi.

Viên Loan Anh nhanh chóng liếc mắt nhìn Vu Kiệt còn đang nằm ở trên thảm một cái.

- Cậu ta thực sự muốn cùng con kết hôn ư?

- Vâng! Anh ấy nói như vậy mà!

- Nhưng mà... - Viên Loan Anh nghi hoặc nhìn Vu Kiệt.

- Vì sao?

Cảnh Thụy Võ đột nhiên ngồi dậy, hai tay chống ra sau lưng.

- Bởi vì anh Vu là một người đàn ông tiêu chuẩn. Anh ấy thích một người vợ nhu thuận nghe lời để có thể thỏa mãn tâm lý tự cao tự đại của anh ấy. Không hi vọng có một người vợ là nữ cường xinh đẹp, mỗi ngày đều cùng anh ấy cãi nhau. Anh ấy còn thích lúc mình đi làm về nhà sẽ có một cái ôm ấm áp, có một bàn ăn với những món ăn ngon nóng hôi hổi, có một đứa con gái hoạt bát đáng yêu. Mà những điều này, chị hai đều có thể 100% làm cho anh ấy.

Cậu nhìn về phía Vu Kiệt hỏi.

- Đúng hay không? Anh Vu... Á! Anh ấy ngủ mất rồi!

- Đang ngủ?

Vân Diệp vội vàng đi lấy cái chăn giúp anh đắp lên, còn lấy cái gối để ở dưới đầu anh, lại thuận tay vén vài sợi tóc ở trên mặt anh, sau đó sửa sang lại quần áo cho anh.

Động tác mềm nhẹ tinh tế như vậy, tràn ngập nhu tình vô hạn như vậy.

Viên Loan Anh đột nhiên hỏi:

- Thụy Võ, con thấy qua mẹ đối với ba con có từng ôn nhu săn sóc như vậy sao?

Cảnh Thụy Võ không cần suy nghĩ đã trả lời ngay.

- Không có!

- Ở trong trí nhớ của mẹ cũng không có. - Viên Loan Anh thản nhiên thừa nhận.

Hai người đột nhiên nhìn nhau.

Cảnh Vân Nghê cũng không có khả năng làm ra những việc này, cho nên, cô ta mới một chút hi vọng cũng không có.

Trên thực tế, những nữ cường nhân càng không có khả năng làm ra những việc này!

Cảnh Giới Khiên luôn luôn cố chấp bỗng nhiên mặc danh kì diệu phát hiện, chiến hữu thân mật nhất của ông trong nhiều năm qua là... vợ, thế nhưng lại không đứng cùng một phe với ông nữa.

- Tuổi của chúng ta cũng đã không còn nhỏ, hẳn là nên suy nghĩ cho các con mình nhiều hơn!

Vợ của ông sao lại nói như vậy?

Mà ông, đương nhiên là lập tức lên tiếng cãi lại.

- Chính là bởi vì tuổi của chúng ta cũng đã không còn nhỏ, cho nên cũng sẽ không còn nhiều cơ hội nữa. Vì vậy, chúng ta phải nắm chắc cơ hội khó có được này mới đúng!

- Thế tương lai của các con thì sao? Ông có từng vì các con mà suy nghĩ qua chưa?

- Vì các con mà suy nghĩ? Tôi chính là vì các con mà suy nghĩ nên mới phải làm như thế này đây! Chỉ cần địa vị của tôi tăng lên, đối với tương lai của các con đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều!

- Tốt cái gì? Trừ bỏ hư danh ở bên ngoài ra, còn có thể tốt ở chỗ nào nữa hả?

- Bà... - Cảnh Giới Khiên kinh ngạc nhìn vợ mình.

- Bà tại sao lại biến thành như vậy? Rốt cuộc là bà đang nghĩ cái gì?

- Tôi nghĩ...

Viên Loan Anh thở dài:

- Tôi nghĩ nhân lúc còn kịp phải cố gắng làm việc gì đó để có thể trở thành một người mẹ tốt.

Nhưng Cảnh Giới Khiên hoàn toàn không nghe theo lời khuyên nhủ của Viên Loan Anh.

Vì vậy, ông chỉ có thể cùng với con gái lớn tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Nhưng mà, học kì đã xong mà việc thi đại học cũng đã trôi qua.

Điều này đại biểu cho việc Vu Kiệt sẽ quay trở về nước Mỹ.

Vì vậy, Cảnh Giới Khiên đang rơi vào tình trạng thất bại hoàn toàn, rốt cuộc chỉ có thể đưa ra phương pháp cuối cùng.

Cảnh Giới Khiên ấn mạnh chuông cửa, Viên Loan Anh giữ chặt ông lại.

- Không được, Giới Khiên, ông mà làm như vậy sẽ phá hư hạnh phúc của Vân Diệp mất.

- Ai bảo nó không chịu giúp tôi, tôi cũng không quản được nhiều chuyện của nó như vậy!

Cảnh Thụy Văn lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn ba mình đang điên cuồng mà ấn chuông cửa.

- Ba sẽ hối hận, ba nhất định sẽ hối hận.

Cảnh Thụy Vô chính là lắc lắc đầu, chỉ còn lại mỗi Cảnh Vân Nghê là bày ra bộ dáng chờ xem náo nhiệt, vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa.

Cửa vừa mới mở ra, Cảnh Giới Khiên đã bất chấp mọi thứ mà vọt vào bên trong, đương nhiên những người khác cũng đi theo vào.

Vu Kiệt lạnh lùng nhìn vẻ mặt đang tức giận của Cảnh Giới Khiên.

- Có chuyện gì?

- Tôi với cậu trao đổi điều kiện.

Cảnh Giới Khiên trực tiếp nói:

- Cậu giúp tôi lên chức Viện trưởng, ngược lại tôi sẽ không kiện cậu đi ra tòa.

Viên Loan Anh lại một lần nữa giữ chặt chồng mình, cầu xin nói:

- Không cần như vậy, Giới Khiên! Suy nghĩ cho Vân Điệp một lần này đi! Cả đời chỉ cần một lần này thôi cũng được!

Cảnh Giới Khiên dùng sức vùng ra khỏi tay của vợ mình.

- Không! Chuyện gì cũng đều có thể nghe theo bà, nhưng lần này thì không được! Tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội khó có thể có được này đâu!

- Giới Khiên...

Cảnh Giới Khiên không hề để ý tới vợ của mình nữa.

- Cậu thấy như thế nào? - Ông cố chấp hỏi Vu Kiệt.

Cảnh Thụy Văn cùng Cảnh Thụy Võ trái phải nắm lấy tay của Vân Điệp đang lo sợ không yên ở bên cạnh mà thấp giọng an ủi, Cảnh Vân Nghe liếc mắt nhìn cô rồi cười trào phúng.

Vu Kiệt hai tay ôm ngực, thản nhiên tự tại hỏi:

- Ông dựa vào cái gì mà đòi kiện tôi đi ra tòa?

- Vân Điệp còn chưa đủ 18...

Vu Kiệt hừ nhẹ một tiếng:

- Ông đã quên mình từng kí tên trên một tập tài liệu sao?

- Tài liệu đó đại khái là có liên quan đến quyền giám hộ đi? Vì vậy, tôi vẫn còn có thể kiện cậu! - Cảnh Giới Khiên tràn đầy tự tin nói.

- Ông nghĩ có thể kiện được tôi sao? - Vu Kiệt nhàn nhạt hỏi.

- Mặc kệ là có kiện được hay không được. Dựa vào địa vị trong ngành giáo dục của cậu hiện nay thì không được phép có loại tin đồn này. Nếu không cậu sẽ thân bại danh liệt, sẽ...

- Ông hình như có chút hiểu lầm rồi thì phải.

Vu Kiệt ngắt lời nói:

- Tôi cũng không có hiềm lạ gì cái địa vị trong ngành giáo dục này. Tôi ở đại học dạy học chẳng qua là vì thực hiện ý tưởng trước kia là... vừa có thể làm việc vừa có thể đi du lịch. Cho dù không có dạy học thì tôi cũng có thể sống rất tốt.

Cảnh Giới Khiên biến sắc.

- Ý của cậu là không sợ tôi kiện cậu ra tòa?

- Nói chính xác là... - Vu Kiệt hừ lạnh.

- Không có gì phải sợ, ông chẳng qua là đang lãng phí thời gian của tôi mà thôi.

Khuôn mặt của Cảnh Giới Khiên lập tức trầm xuống.

- Vậy còn thanh danh của Vân Điệp thì sao? Cậu cũng không quan tâm ư? Nếu tôi kiện cậu, điều này nhất định sẽ được đăng báo, đến lúc đó Vân Điệp sẽ là người chịu khổ nhiều nhất.

Vu Kiệt lắc đầu thở dài.

- Ông thật sự là một người ba ích kỉ.

Cảnh Giới Khiên nghĩ rằng mình đã nắm được nhược điểm của đối phương, nên ông không nhận được lộ ra tươi cười đắc ý.

- Như thế nào? Muốn cùng tôi trao đổi điều kiện rồi sao?

Vu Kiệt quý dị nhìn chăm chú vào Cảnh Giới Khiên đang tươi cười đắc ý.

- Tôi nghĩ, tôi tốt nhất là nên nói cho ông biết trước một điều.

- Chuyện gì?

Vu Kiệt chậm rãi đi về phía bàn học.

- Tài liệu ông kí tên trước đó không hề có liên quan gì đến quyền giám hộ cả.

Tươi cười trên khuôn mặt của Cảnh Giới Khiên lập tức biến mất.

- Thế đó là tài liệu gì?

Vu Kiệt mở khóa ngăn kéo, lấy ra một tập tài liệu, rồi sau đó chậm rãi quay trở lại.

- Là giấy đồng ý cho kết hôn.

- Cái gì? - Cảnh Giới Khiên quát lớn một tiếng.

Vu Kiệt đem tập tài liệu phóng tới trên tay của Cảnh Giới Khiên.

- Ông tốt nhất là nên nhìn kĩ lại tờ giấy này rồi sau đó đưa ra quyết định là có nên kiện tôi hay không?

Cảnh Giới Khiên mở tập tài liệu ra, Cảnh Vân Nghê cùng Viên Loan Anh cũng đồng thời bước tới nhìn xem, tiếp theo liền đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi.

- Cậu cùng Vân Điệp đã kết hôn?

Vân Điệp nghe thấy thế thì nhất thời há hốc mồm, hỏi:

- Con kết hôn? Con như thế nào lại không biết? - Cô lẩm bẩm.

Cảnh Thụy Văn cùng Cảnh Thụy Võ đều không nhận được mà bật cười ra tiếng.

- Tôi chưa công khai là bởi vì tôi hi vọng các người có thể dùng tình thương chân chính để quan tâm đến cô ấy. - Vu Kiệt lắc đầu thở dài.

- Không nghĩ tới ông lại khẳng khái cố chấp như vậy, còn có cô...

Anh dương dương tự đắc nhìn về phía Cảnh Vân Nghê đang ngẩn người, rồi sau đó quay qua nhìn Vân Điệp.

- Thật xin lỗi, tiểu Điệp, chỉ sợ nguyện vọng của em không thể thực hiện được rồi.

Vân Điệp há miệng thở dốc, đột nhiên kêu lên:

- Anh gạt em?

Vu Kiệt nhíu nhíu mày, hỏi lại:

- Có sao? Anh gạt em khi nào?

Vân Điệp bĩu môi nói:

- Anh đã đáp ứng với em là tạm thời không cử hành hôn lễ mà.

Vu Kiệt vô tội nháy nháy mắt.

- Chúng ta có cử hành hôn lễ sao? Không có đúng không?

- Nhưng mà... chúng ta không phải đã... - Vân Điệp hoang mang nhìn Vu Kiệt.

- Kết hôn sao?

- Đúng vậy!

Vân Điệp lại bĩu môi nói:

- Vậy anh còn nói không có...

- Tiểu thư...

Vu Kiệt thở dài một tiếng.

- Anh đáp ứng qua với em là tạm thời không có cử hành hôn lễ, nhưng cũng chưa từng có đáp ứng qua với em là không có đi làm thủ tục kết hôn đi?

- Sao? - Vân Diệp lại ngây ngốc mở lớn miệng.

- Đúng... nhưng mà...

- Những gì anh đáp ứng với em cũng đã làm rồi, hiện tại, có thể cử hành hôn lễ chưa?

- À...

Vân Diệp nhìn ba mình đang hoang mang ngẩn người.

- Nhưng mà ba em...

- Không thể tiếp tục kéo dài được nữa, tiểu Diệp, nếu lại kéo dài, bụng của em liền nổi lên thì làm sao bây giờ.

- Bụng sao?

Vân Diệp hai tay ôm bụng, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt của những người khác cũng đồng loạt nhìn về phía bụng của cô...

Bụng hình như có chút nhô nhô ra thì phải.

- Thật ngốc! Là mang thai. - Vu Kiệt bất đắc dĩ.

- Em không muốn đến lúc bụng lớn rồi mới chịu cử hành hôn lễ đấy chứ?

Rốt cuộc Vân Diệp có đi thi đại học hay không hoặc thi trường đại học gì cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là hiện tại...

- Chết tiệt! Mà vì sao không thể giống với hai người anh của mà ý thuận, hiểu chuyện một chút ở lại trong nhà hả?

- Như vậy thật nhàm chán! Rõ ràng...

- Nhàm chán cái con khỉ! Mỗi ngày đều cãi nhau ầm ĩ mà mà còn không chịu đổi lời thoại sao?

- À... điều này thì...

Vân Diệp một bên ở trong phòng bếp bận rộn rửa rau, thái thịt, một bên mím môi mỉm cười lắng nghe tiếng gầm rú từ trong thư phòng truyền ra.

Còn Vu Đình ở bên cạnh thì lại chỉ lo ôm cháu đích tôn của mình hôn không ngừng.

- Ba già, ít nhất con có làm ra hai việc mà khi so với hai anh trai thì càng khiến cho người ta hài lòng hơn.

- Khỉ khô! Mà thì có năng lực làm ra chuyện gì mà khi so với hai tụi nó thì càng khiến cho người ta hài lòng hơn hả?

- Ít nhất con là người đầu tiên cưới được một người vợ tốt, giúp ba có thêm một người con dâu hiền.

- Cái này tao... thừa nhận.

- Con cũng là người đầu tiên cho ba được ôm cháu đích tôn, không phải sao?

- Ách... cái này... tao...

- Thừa nhận đi! Ba già, dù sao con cũng không có kém cỏi như những gì ba đã nói...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-no>